ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • ЛИСТОПАД 2017 Р.

Ліягона

Виступи з генеральної конференції

© МАРК МІССМАН І МАРК МЕРБІ, КОПІЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

Завдяки очам віри, художники Марк Міссман і Марк Мербі

“Як ми приходимо до Нього? Минулого квітня президент Рассел М. Нельсон і старійшина М. Рассел Баллард заохотили нас вивчати документ “Живий Христос”, як складову частину процесу пізнання Спасителя… .

Коли я вивчала життя та вчення Ісуса Христа з більшою увагою та завчила напам’ять документ “Живий Христос”, моя вдячність та любов до нашого Спасителя зросла. Кожне речення того натхненного документа містить повчання і збільшило моє розуміння Його божественних ролей та земної місії. Те, що я дізналася та відчувала під час мого навчання та обмірковування, підтверджує, що Ісус Христос дійсно “є світлом, життям та надією для світу”.

Джин Б. Бінгем, генеральний президент Товариства допомоги, “Щоб повна була ваша радість”, с. 85.

Зміст, листопад 2017 р.

Том 20 • Номер 11

Генеральна сесія для жінок

6 **Засвітіть своє світло**
Шерон Юбенк

10 **Жити у Богові та замуровувати пролом**
Ніл Ф. Мерріотт

13 **Безмежна цінність**
Джой Д. Джоунс

16 **Три сестри**
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

Суботня ранкова сесія

21 **Бажання повернутися додому**
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

25 **Потреби навколо нас**
Бонні Л. Оскарсон

28 **План і Проголошення**
Старійшина Даллін Х. Оукс

32 **"Я маю роботу для тебе"**
Старійшина Джон С. Пінгрі мол.

36 **Хліб живий, що з неба зійшов**
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон

40 **Отож, будьте досконалі—зрештою**
Старійшина Джеффрі Р. Холланд

Суботня післяобідня сесія

43 **Підтримка церковних чинів**
Президент Генрі Б. Айрінг

44 **Духовне затемнення**
Старійшина Гарі Е. Стівенсон

48 **Покаяння завжди корисне**
Стівен В. Оуен

51 **Щоденне ставлення до вічного**
Старійшина Квентін Л. Кук

55 **За божественним задумом**
Старійшина Рональд А. Разбанд

58 **Серце вдови**
Старійшина О. Вінсент Хелек

60 **Книга Мормона: яким би було ваше життя без неї?**
Президент Рассел М. Нельсон

Загальна сесія священства

64 **Священство і спокутна сила Спасителя**
Старійшина Дейл Г. Ренлунд

68 **Правда про все**
Старійшина Девід Ф. Еванс

75 **Завоювати довіру Господа і своєї сім'ї**
Старійшина Річард Дж. Мейнз

78 **Носії небесного світла**
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

81 **Господь веде Свою Церкву**
Президент Генрі Б. Айрінг

Недільна ранкова сесія

85 **Щоб повна була ваша радість**
Джин Б. Бінгем

88 **Чи припинився день чудес?**
Старійшина Дональд Л. Холлстром

90 **Цінні та великі обітниці**
Старійшина Девід А. Беднар

94 **Поверніться до Господа**
Єпископ В. Крістофер Уедделл

97 **Господи, нехай мені розкриються очі!**
Старійшина У. Крейг Цвік

100 **Не бійтеся творити добро**
Президент Генрі Б. Айрінг

Недільна післяобідня сесія

104 **Перехід триває!**
Старійшина М. Рассел Баллард

107 **Боже переконливе свідчення про Книгу Мормона**
Тед Р. Каллістер

110 **Нарізно, але все ще єдині**
Старійшина Джоні Л. Коч

112 **Чи довіряємо ми Йому? Важко—це добре**
Старійшина Стенлі Г. Елліс

115 **Важливі істини—нам потрібно діяти**
Старійшина Еділсон де Паула Перрелла

117 **Шукайте в найкращих книгах**
Старійшина Ян С. Ардерн

119 **Любіть один одного, як Він нас полюбив**
Старійшина Хосе Л. Алонсо

122 **Голос Господа**
Старійшина Ніл Л. Андерсен

72 **Генеральні авторитети та генеральні чини Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів**

127 **Покажчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції**

128 **Церковні новини**

137 ***За Мною йдіть—для зборів Мелхиседекового священства й Товариства допомоги***

187-ма піврічна генеральна конференція

Генеральна сесія для жінок, суботня вечірня сесія, 23 вересня 2017 р.
Веде: Джин Б. Бінгем.
Вступна молитва: Мегумі Ямагучі.
Заключна молитва: Леслі П. Лейтон.
Музичний супровід: хор сестер Товариства допомоги з колів у Парк-Сіті, штат Юта; диригент: Джейн Феллстед, за органом—Бонні Гудліфф: "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns,* № 41, ар. Касен, опуб. Джекменом; "Sing Praise to Him", *Hymns,* № 70, ар. Феллстед і Гудліфф; "Віддані вірі", *Гімни,* с. 155; "We Have Partaken of Thy Love", *Hymns,* №155, ар. Феллстеді Гудліфф.

Суботня ранкова загальна сесія, 30 вересня 2017 р.
Веде: Президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: старійшина Ларрі Р. Лоуренс. Заключна молитва: старійшина Массімо Де Фео. Музичний супровід: Мормонский хор скинії; диригенти: Мек Уілберг та Райян Мерфі; за органом—Річард Елліотт і Ендрю Унсворт: "Співаймо Господу хвалу", *Гімни,* с. 86; "Arise, O God, and Shine", *Hymns,* №. 265, ар. Уілберга, опуб. Oxford University Press; "Дай, Боже, сил пророку", *Гімни,* с. 9, ар. Уілберга; "Стоїть гора Сіон!", *Гімни,* с. 4; "Бог—любов", *Гімни,* с. 40, ар. Мерфі; "Faith in Every Footstep", Dayley, опуб. Джекманом.

Суботня післяобідня загальна сесія, 30 вересня 2017 р.
Веде: Президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: старійшина Лоуренс Е. Корбрідж. Заключна молитва: старійшина Аллан Ф. Пекер. Музичний супровід: хор молоді з колів у місцевості Мідвейл, штат Юта; диригент: Лія Террент, за органом—Лінда Маргеттс:"Діти Божі, йдіть до нас", *Гімни,* с. 22, ар. Уілберга, опуб. Deseret Book; попурі з гімнів, ар. Саллі ДеФорд: "I'm Trying to Be like Jesus", *Children's Songbook,* 78–79; "Живіть, як Син" *Збірник дитячих пісень,* с. 20; "Світло істини чудове", *Гімни,* с. 134; "Господь—наш Бог і Цар!", *Гімни*, с. 27, ар. Касен, опуб. Джекманом.

Суботня вечірня загальна сесія священства, 30 вересня 2017 р.
Веде: Президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: старійшина Кевін У. Пірсон. Заключна молитва: старійшина Рафаель Е. Піно. Музичний супровід: хор батьків і синів з колів у Саут Каше, штат Юта; диригент: Джоффрі Андерсон, за органом—Клей Крістіансен: "Не бійся тягарів", *Гімни,* с. 154, ар. Дальтон, опуб. LDS Music Source; "Я молюсь на самоті", *Гімни,* с. 75, ар. Касен, опуб. Джекменом; "Святі, вашій вірі не буде кінця", *Гімни,* с. 36; "Молитва за пророка", *Гімни,* с. 13, ар. Касен, опуб. Джекменом.

Недільна ранкова загальна сесія, 1 жовтня 2017 р.
Веде: Президент Дітер Ф. Ухтдорф.
Вступна молитва: старійшина Майкл Т. Рінгвуд. Заключна молитва: старійшина Хосе А. Тейшейра. Музичний супровід: Мормонский хор скинії; диригент: Мек Уілберг; за органом—Ендрю Унсворт і Клей Крістіансен: "Славен Господь", *Гімни,* с. 30; "Вперед, святі, з надією в душі", *Гімни,* с. 33, ар. Уілберга; "Consider the Lilies", Hoffman, ар. Lyon, опуб. Sonos; "Істина в світі знов!", *Гімни,* с. 160, ар. Уілберга; "Славте свого Творця!", *Гімни,* с. 25; "Любить наш Пастир всім серцем", *Гімни,* с. 130, ар. Уілберга, неопуб.; "Вірую в Христа", *Гімни,* с. 67, ар. Уілберга, опуб. Джекменом.

Недільна післяобідня загальна сесія, 1 жовтня 2017 р.
Веде: Президент Генрі Б. Айрінг.
Вступна молитва: старійшина Джозеф В. Сітаті. Заключна молитва: старійшина Еван А. Шмутц. Музичний супровід: Мормонский хор скинії; диригенти: Мек Уілберг та Райян Мерфі; за органом—Бонні Гудліфф і Лінда Маргеттс: "Прийди, о Цар царів", *Гімни,* с. 23, ар. Мерфі, неопуб.; "Чи зробив я сьогодні добро?", *Гімни,* с. 132, ар. Забріскі, опуб. LDS Music Source; "Радіймо всім серцем", *Гімни,* с. 3; "If the Savior Stood Beside Me", ДеФорд, ар. Кардон; "Був, Ізраїль, ти в полоні", *Гімни,* с. 6, ар. Уілберга.

Де знайти виступи з конференції
Щоб знайти виступи з конференції онлайн багатьма мовами, зайдіть на сайт conference.lds.org і виберіть мову. Виступи також наявні в мобільному додатку Gospel Library. Інформація про генеральну конференцію доступна у відповідних форматах для членів Церкви з особливими потребами на сайті disability.lds.org.

Послання для домашнього та візитного вчителювання
Будь ласка, для домашнього та візитного вчителювання вибирайте ті послання, які найкращим чином відповідають потребам тих, кого ви відвідуєте.

На обкладинці
Перша сторінка обкладинки: Фотографія Леслі Нільссон. Остання сторінка обкладинки: Фотографія Крейга Дімонда.

Фотографії з конференції
Фотографії в Солт-Лейк-Сіті були зроблені Коді Белом, Джені Бінгем, Мейсоном Коберлі, Ренді Кольєром, Уістоном Колтоном, Крейгом Дімондом, Ешлі Ларсен, Леслі Нільссон, Меттом Рієром і Дейвом Вордом.

ЛИСТОПАД 2017 ТОМ 20 НОМЕР 11
ЛІЯГОНА 14451 192

Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон, Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс, М. Рассел Баллард, Джеффрі Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук, Д. Todd Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен, Рональд А. Разбанд, Гарі Е. Стівенсон, Дейл Г. Ренлунд

Редактор: Уго Е. Мартінес
Помічники редактора: Ренделл К. Беннетт, Керол Ф. Мак-Конкі
Консультанти: Брайан К. Ештон, Бонні Х. Кордон, ЛеГранд Р. Кертіс мол., Едвард Дубе, Шерон Юбенк, Дональд Л. Холлстром, Дуглас Д. Холмс, Ерік В. Копічке

Головний директор: Річард А. Хітон
Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг
Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Адам С. Олсон
Помічник головного редактора: Раян Карр
Помічник з видавництва: Кремільда Амарал
Редколегія: Марисса Денніс, Девід Діксон, Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х. Графф, Ларен Портер Гонт, Джон Райан Дженсен, Шарлот Ларкабал, Майкл Р. Морріс, Ерік Б. Мердок, Саллі Джонсон Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні, Мінді Енн Селу, Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу: Дж. Скотт Кнудсен
Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон
Дизайнери: Дженетт Ендрюз, Фей П. Андрус, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Девід Грін, Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М. Моой, Емілі Чієко Ремінгтон, Марк В. Робінсон, Рейчел Сміт, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорст
Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он
Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс
Склад видавництва: Іра Глен Адайр, Джулі Бурдетт, Томас Г. Кронін, Брайан В. Джіджі, Джинні Дж. Нільсон, Дерек Річардсон
Підготовка до друку: Джошуа Денніс, Аммон Гарріс

Відповідальний за друк: Стівен Льюїс
Відповідальний за розповсюдження: Трой К. Веллінга

За інформацією щодо передплати і цін поза межами Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org або звертайтеся до місцевого розподільчого центру Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас" або "дороговказ") друкується: албанською, англійською, біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською, голландською, грецькою, датською, естонською, індонезійською, ісландською, іспанською, італійською, камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською, китайською (спрощеною), латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою, норвезькою, польською, португальською, російською, румунською, самоанською, себуано, словенською, суахілі, тагальською, таїтянською, тайською, тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською, фінською, французькою, хорватською, чеською, шведською та японською мовами. (Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2017 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено. Printed in the United States of America.

Інформація щодо авторського права: Якщо не вказано інше, окремі особи можуть копіювати матеріали з *Ліягони* для особистого, некомерційного використання (а також для церковних покликань). Це право може бути скасовано у будь-який час. Візуальни матеріали не можна копіювати, якщо про ці обмеження зазначено у рядку з інформацією про мистецьку роботу. Питання щодо авторського права треба направляти до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: November 2017 Vol. 20 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480) Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Промовці за алфавітним порядком

Айрінг, Генрі Б., 43, 81, 100
Алонсо, Хосе Л., 119
Андерсен, Ніл Л., 122
Ардерн, Ян С., 117
Баллард, М. Рассел, 104
Беднар, Девід А., 90
Бінгем, Джин Б., 85
Джоунс, Джой Д., 13
Еванс, Девід Ф., 68
Елліс, Стенлі Г., 112
Каллістер, Тед Р., 107
Коч, Джоні Л., 110
Крістофферсон, Д. Todd, 36
Кук, Квентін Л., 51
Мейнз, Річард Дж., 75
Мерріотт, Ніл Ф., 10
Нельсон, Рассел М., 60
Оскарсон, Бонні Л., 25
Оуен, Стівен В., 48
Оукс, Даллін Х., 28
Перрелла, Еділсон де Паула, 115
Пінгрі, Джон С., мол., 32
Разбанд, Рональд А., 55
Ренлунд, Дейл Г., 64
Стівенсон, Гарі Е., 44
Уедделл, В. Крістофер, 94
Ухтдорф, Дітер Ф., 16, 21, 78
Хелек, О. Вінсент, 58
Холланд, Джеффрі Р., 40
Холлстром, Дональд Л., 88
Цвік, У. Крейг, 97
Юбенк, Шерон, 6

Тематичний покажчик

Ааронове священство, 64
Батьківство, 75
Безпека, 44
Благодать, 36, 40
Бог Батько, 10, 40, 115
Божественна сутність, 13, 16, 55, 90
Божество, 112
Вдячність, 58
Вивчення Писань, 60, 117
Відвага, 100
Віра, 68, 81, 85, 88, 100, 104, 112, 117
Генеральна конференція, 122
Гідність, 13
Гордість, 10, 44, 51
Десятина, 112
Джозеф Сміт, 107, 115, 122
Дива, 88
Дім, 21, 90
Довіра, 75, 94, 112
Духовність, 55
Єдність, 110
Єпископи, 81
Жертвування, 58, 112
Жінки, 6
Завіти, 64, 68, 90
Зцілення, 78, 85, 88, 94, 97
Індивідуальна цінність, 13, 40
Істина, 68, 78
Ісус Христос, 10, 13, 16, 21, 36, 40, 48, 51, 60, 64, 78, 81, 85, 94, 97, 100, 107, 112, 115, 119, 122
Книга Мормона, 60, 68, 100, 107, 117
Комунікативність, 6
Критицизм, 97, 110
Лихо, 21, 32, 44, 85, 88, 94, 97, 100, 112
Любов, 10, 25, 100, 119
Медіа, 44
Мелхиседекове священство, 64
Мир, 13, 75, 85
Місіонерська робота, 48, 51, 60
Навернення, 13, 58, 60, 115, 117
Надія, 94
Обряди, 90
Одкровення, 81, 122
Перспектива, 40, 44, 97
Піонери, 104, 112
План спасіння, 28, 88, 112, 115
Покаяння, 6, 36, 48
Посвячення, 58
Праця, 32
Причастя, 36, 97
Провід, 55
Пророки, 115, 122
Прощення, 48, 51, 119
Радість, 6, 16, 21, 85
Свідчення, 68, 78, 85, 100, 107
Світло Христа, 21, 78
Свобода волі, 55, 94
Святий Дух, 13
Святість, 36
Священство, 64
Сім'я, 25, 28, 75, 115
Скромність, 51
Служіння, 21, 25, 32, 36, 78, 100, 119
Смирення, 44, 51
Спокута, 10, 13, 36, 40, 48, 64, 85, 88, 94
Страх, 10, 100
Субота, 90, 117
Таланти, 32
Терпіння, 68, 117
Товариство допомоги, 6
Учнівство, 16, 21
Храми, 58, 68, 90
Церковні покликання, 81
Церковні провідники, 81, 122
Цілісність, 75
Шлюб, 75

Ключеві моменти 187-ї піврічної генеральної конференції

Дай, Боже, сил йому,
Пророку нашому,
В святих ділах.
Він щирим свідченням,
Неначе полум'ям,
Серця зігріє нам
І вкаже шлях.
("Дай, Боже, сил пророку", *Гімни,* с. 9, співався під час Недільної ранкової сесії)

Більше ніж 50 років особисті зворушливі розповіді й могутні свідчення про Ісуса Христа Президента Томаса С. Монсона були складовою частиною генеральної конференції. Але, через погіршення стану здоров'я, Президент Монсон і старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, були відсутні на конференції.

Відсутні, але не забуті.

Хоча Президент Монсон дивився конференцію вдома, а старійшина Хейлз мирно помер у лікарні перед початком останньої сесії, обидва були не тільки в наших думках, а й у наших молитвах, і їхній вплив сильно відчувався у виступах.

Президента Монсона цитували більше десяти промовців, включаючи президента Рассела М. Нельсона (дивись сторінку 60), який особливо наголосив на запрошенні Президента Монсона на останній конференції "вивчати з молитвою Книгу Мормона і обмірковувати її вчення щодня"[1].

Старійшина Ніл Л. Андерсен, заключний промовець (дивись сторінку 122), поділився цитатою з виступу старійшині Хейлза, який той підготував для конференції, але не зміг його виголосити: "Коли ми вирішуємо мати віру, ми готові стояти в присутності Бога",—написав старійшина Хейлз. Немає сумнівів, що старійшина Хейлз обрав віру.

Відсутні на сцені, але присутні у наших серцях, Президент Монсон і старійшина Хейлз відіграли велику роль у тому, щоб зробити конференцію дуже значною для багатьох.

В серці і в молитвах з нами пророк,
Сил і бадьорості дасть йому Бог.
Роки позначились вже на чолі,
Та не розтрачено світло душі,
Та не розтрачено світло душі.
("Молитва за пророка", *Гімни,* с. 13, співався під час загальної сесії священства) ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, "Сила Книги Мормона", *Ліягона,* трав. 2017, с. 87.

PACKAGE CHECK

Шерон Юбенк
Перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Засвітіть своє світло

Пророки закликають нас до роботи, сестри. Чи будете ви праведними? Чи будете ви ясно висловлювати, у що ви вірите? Чи засвітите ви своє світло?

Можливо ви цього не знаєте, але ми з Президентом Монсоном близнюки. У той самий день, у ту саму годину, коли я народилась у Північній Каліфорнії, 36-річного Томаса Монсона було підтримано в якості нового апостола. Мені подобається мій особливий, персональний зв'язок з пророком Бога, Президентом Монсоном.

Пророки говорять про жінок[1]. Ви почуєте деякі їхні слова під час цих зборів. За словами для своєї промови я повернусь майже на 40 років у минуле до чудового пророцтва, записаного Президентом Спенсером В. Кімболом. У вересні 1979 року жінки всесвітньої Церкви зібралися на власних загальних зборах лише вдруге. Президент Кімбол підготував свій виступ, але коли настав день конференції, він був у лікарні. Тож натомість він попросив свою дружину, Каміллу Айрінг Кімбол, прочитати його виступ за нього[2].

Сестра Кімбол зачитала слова пророка, в яких наголошувалося на впливі жінок-святих останніх днів на хороших жінок світу перед Другим пришестям Спасителя. Наприкінці виступу жінки Церкви почули хвилюючі слова, про які ми з тих пір згадуємо.

Дозвольте мені трохи процитувати те, що сказав Президент Кімбол:

"На закінчення, мої дорогі сестри, дозвольте мені запропонувати вам те, чого не казали до цього моменту або принаймні саме таким чином. Більша частина великого зростання Церкви в останні дні відбуватиметься завдяки багатьом добрим жінкам світу, … які великою кількістю приходитимуть до Церкви. Це відбуватиметься відповідно до тієї міри, якою жінки Церкви випромінюватимуть у своєму житті праведність і вміння ясно висловлюватися, і відповідно до того, наскільки жінки Церкви матимуть особливий вигляд і чітко відрізнятимуться—по-хорошому—від жінок світу.

У вересні 1979 року Камілла Айрінг Кімбол зачитала виступ від імені Президента Спенсера В. Кімбола.

Серед справжніх героїнь у світі, що прийдуть до Церкви, є жінки, які більше переймаються тим, щоб бути праведними, аніж егоїстичними. Ці справжні героїні є справді смиренними. Це смирення ставить цілісність за вищу цінність, ніж видимість праведності. …

Це буде … взірець жінок Церкви, [які будуть] *значущою силою* для чисельного і духовного зростання Церкви в останні дні"[3].

Це дійсно пророче твердження. Давайте підсумуємо:

- Саме добрі стосунки жінок значною мірою стануть причиною великого зростання Церкви в майбутньому.
- Дружні стосунки, які створюють жінки Товариства допомоги, молоді жінки і дівчатка Початкового товариства зі щирими, відданими, благочестивими жінками й дівчатами інших вірувань та віросповідань, будуть *значущою силою* в тому, як зростатиме Церква в останні дні.
- Президент Кімбол назвав цих жінок іншого походження—"героїнями", які більше перейматимуться тим, щоб бути праведними, ніж егоїстичними, які покажуть нам, що цілісність є більш цінною, ніж видимість праведності.

Я зустрічаю так багато цих хороших жінок, виконуючи свою роботу по всьому світу. Я дуже ціную їхню дружбу. Ви також знаєте їх, бо вони серед ваших друзів і сусідів. Вони можуть бути членами Церкви, а можуть і не бути ними прямо зараз, але ми єднаємося в дружбі, яка є дуже важливою. Отже, як ми

відіграємо свою роль? Що ми маємо робити? Президент Кімбол називає п'ять речей:

Перша—бути праведними. Бути праведними не означає бути досконалими або ніколи не робити помилок. Це означає розвивати внутрішній зв'язок з Богом, каятися в наших гріхах і помилках і щиро допомагати іншим.

Жінки, які каються, змінюють хід історії. У мене є подруга, яка в юності потрапила в автомобільну аварію, і з того часу у неї виникла залежність від знеболюваних препаратів. Пізніше її батьки розлучились. В результаті недовгих стосунків вона завагітніла, а її залежність тривала. Але одного вечора вона подивилась на хаос і безлад свого життя і подумала: "Досить!" Вона заволала до Спасителя Ісуса Христа, щоб Той допоміг їй. Вона сказала, що пізнала, —Ісус Христос сильніше навіть за її жахливі обставини, і вона могла покластися на Його силу, йдучи дорогою покаяння.

Повернувшись до Господа і до Його шляхів, вона змінила хід своєї історії та історії свого маленького хлопчика й нового чоловіка. Вона праведна; її серце широко відкрите для інших людей, які наробили помилок і бажають змінитися. І як і всі ми, вона не є досконалою, але вона знає, як каятися і продовжувати просуватися вперед.

Друга—вміти ясно висловлюватися. Вміти ясно висловлюватися означає чітко висловлювати свої почуття стосовно чогось і те, чому ви їх маєте. Раніше цього року на моїй сторінці новин у Facebook з'явилося повідомлення, в якому хтось зі зневагою поставився до християнства. Я прочитала його і воно трохи засмутило мене, але я проігнорувала його. Але моя знайома, яке не належить до нашої Церкви, відповіла на це власним коментарем. Вона написала: "[Це] прямо протилежно тому, що відстоював Ісус—Він діяв … радикально у Свій час, бо … наголошував, що всі у світі рівні. … Він [говорив з] пові[ями, Він їв] з митар[ями] … , дружньо ставився до слабких жінок і дітей … [і] дав нам історію про доброго самарянина. … З цього виходить, що … справжні християни НАЙБІЛЬШЕ прагнутимуть любити інших людей у світі". Прочитавши це, я подумала: "Чому не я написала це?"

Кожній з нас потрібно вміти краще пояснювати, чому ми віримо саме так. Що ви відчуваєте до Ісуса Христа? Чому ви залишаєтеся в Церкві? Чому ви вважаєте, що Книга Мормона є Писанням? Звідки до вас приходить мир? Чому важливо, що пророк хоче сказати щось у 2017 році? Звідки ви знаєте, що він є справжнім пророком? Використовуйте свій голос і свою силу, щоб чітко сформулювати, що ви знаєте і відчуваєте—в соціальних медіа, у спокійних розмовах зі своїми друзями та під час невимушених бесід зі своїми внуками. Розкажіть їм, чому ви вірите, що ви відчуваєте, чи сумнівались ви колись, як ви пройшли через це, і що значить для вас Ісус Христос. Як сказав апостол Петро: "Не бійтеся … ; А Господа Христа святіть у ваших серцях, і завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас"[4].

Третя—відрізнятися. Дозвольте мені розповісти вам історію, яка сталася цього липня в Панама-Сіті-Біч у штаті Флорида[5]. Коли вже вечоріло, Роберта Урсрей побачила, що її два молодші сини волають про допомогу, знаходячись в океані, за 90 метрів від берега. Їх підхопила сильна течія, яка виносила їх в море. Якась подружня пара намагалась врятувати хлопців, але їх також підхопила течія. Тож члени родини Урсрей пірнули у воду, щоб врятувати людей, які боролися з течією, і вже дев'ятеро людей швидко опинилися під владою сильної зворотної течії.

Не було ніяких мотузок. Не було жодного рятувальника. Поліція викликала рятівний човен, але люди боролися з океаном вже протягом 20 хвилин, були виснажені і час від часу їхні голови пропадали під водою. Серед свідків цього на пляжі була Джессіка Має Сіммонз. У її чоловіка виникла ідея створити ланцюг з людей. Вони почали скликати людей на пляжі, щоб ті допомогли їм, і десятки людей узялися за руки й увійшли в океан. Джессіка писала: "Бачити, як люди різних рас і статі почали діяти, щоб урятувати АБСОЛЮТНО незнайомих їм людей, [було] надзвичайно дивовижною картиною!"[6] Ланцюг з 80-ти людей простягнувся до людей у воді. Погляньте

на фото, на якому зображено цей неймовірний момент.

Люди на пляжі могли згадати лише традиційні рішення і нічого не могли вдіяти. Однак у одного подружжя раптом виникло інше рішення. Новаторство і творчість—це духовні дари. Коли ми зберігаємо наші завіти, то можемо відрізнятися від інших людей в нашій культурі й суспільстві, але це надає нам доступ до натхнення, щоб ми могли вигадувати інші рішення, інші підходи, інші способи застосування. Ми не завжди вписуватимемося у цей світ, але якщо по-хорошому відрізнятися, ми можемо стати рятувальним тросом для тих, хто страждає.

Четверта—мати особливий вигляд. Мати особливий вигляд—означає, що вас добре впізнаватимуть. Дозвольте мені повернутися до історії про Джессіку Має Сіммонз на пляжі. Коли той ланцюг з людей простягнувся до людей у воді, вона знала, що зможе допомогти їм. Джессіка Має сказала: "Я можу затримувати дихання … і легко перепливати під водою олімпійський басейн! [Я знала, як вибратися зі зворотної течії]. Я знала, що зможу доправити [кожну людину] до ланцюга з людей"[7]. Вони з чоловіком схопили свої бугі-борди і попливли уздовж ланцюга, поки зі ще одним рятівником не дісталися людей у течії, а потім, одного за одним, вони доставляли їх до ланцюга, який переправляв їх у безпечне місце на пляжі. Джессіка мала особливу навичку: вона знала, як долати зворотну течію.

Відновлена євангелія настільки добре визначена, що її впізнають. Але нам треба дотримуватися її так, щоб ми мали особливий вигляд. Подібно до того, як Джессіка тренувалась, нам потрібно практикуватися жити за євангелією ще до того, як станеться непередбачений випадок, щоб без страху бути достатньо сильними, аби допомогти, коли інших знесе течією.

І нарешті, п'ята річ—виконувати вже згадані речі, з радістю або по-хорошому. Бути щасливими—не означає натягнути на обличчя фальшиву усмішку, що б там не відбувалося. Але це означає, що ми маємо дотримуватися законів Бога і зміцнювати й піднімати інших[8]. Коли ми зміцнюємо інших і несемо їхні тягарі, наше життя благословляється так, що випробування не можуть змінити цього. У мене є цитата Президента Гордона Б. Хінклі, яку я розмістила так, щоб щодня її бачити. Він сказав: "Ви не … збудуєте нічого на песимізмі або цинізмі. Дивіться вперед з оптимізмом, трудіться з вірою—і все буде добре[9].

Я знаю 13-річну дівчину на ім'я Ельза, чия сім'я переїжджає в Батон Руж, штат Луїзіана, що знаходиться за 2900 км від її друзів. Вона є прикладом сповнення духом щастя й оптимізму. Не легко переїжджати на нове місце, коли тобі 13 років. Зрозуміло, що Ельза почувалася невпевненою через переїзд, тому батько дав їй благословення. Під час надання благословення на телефон її мами прийшло текстове повідомлення. Молоді жінки, які мешкають в Луїзіані, послали це фото зі словами: "Будь ласка, переїжджай в наш приход!"[10]

Ці молоді жінки виявляли оптимізм щодо того, що Ельза їм сподобається, жодного разу навіть не зустрівшись з нею до цього. Їхній ентузіазм викликав оптимізм у Ельзи щодо майбутнього переїзду і був відповіддю на її молитву, чи буде все гаразд.

Завдяки щастю й оптимізму приходить сила, яка не лише благословляє нас, але й зміцнює всіх навколо. Будь-яка маленька річ, яку ви робите, щоб запалити справжнє щастя в інших людях, доводить, що ви вже несете факел, який запалив Президент Кімбол.

На момент виголошення виступу Президента Кімбола, мені було 15 років. Ми, кому вже за 40, з того дня несемо обов'язок, наданий нам Президентом Кімболом. Зараз я дивлюсь на 8-ми, 15-ти, 20-ти і 35-річних дівчат і жінок і хочу передати цей факел вам. Ви є майбутніми

Ланцюжок волонтерів з 80 чоловік розтягнувся задля врятування плавців, яких віднесло течією.

провідниками в цій Церкві, і вашим обов'язком буде нести це світло вперед і виконати це пророцтво. Ми, кому вже за 40, з'єднуємо наші руки з вашими і відчуваємо вашу силу й енергію. Ви потрібні нам.

Послухайте цей уривок з Писань, який знаходиться в Ученні і Завітах 49:26–28. Можливо, він був записаний за інших обставин, але цього вечора, відчуваючи Святого Духа, я сподіваюся, що ви приймете його, як особистий заклик до вас виконувати цю священну роботу.

"Ось, Я кажу вам, ідіть уперед, як Я наказав вам; покайтеся в усіх ваших гріхах; просіть, і ви отримаєте; стукайте, і буде відкрито вам.

Ось, Я йтиму перед вами і буду вашим тилом; і Я буду посеред вас, і вас не буде посоромлено.

Ось, Я є Ісус Христос, і Я прийду швидко"[11].

Я закликаю кожну з вас зайняти те місце, де ви зможете відчувати щедру любов Бога до вас. Ви не можете бути там, де не відчуватимете тієї любові. Коли ви відчуваєте Його любов, коли ви любите Його, то каятиметеся і виконуватимете Його заповіді. Коли ви виконуєте Його заповіді, Він може використовувати вас у Своїй роботі. Його робота і слава—це піднесення і вічне життя жінок і чоловіків.

Пророки закликають нас до роботи, сестри. Чи будете ви праведними? Чи будете ви ясно висловлювати, у що ви вірите? Чи можете ви бути особливими і відрізнятися? Чи привертатимете увагу інших хороших і благородних людей, яким потрібна ваша дружба, ваше щасливе обличчя попри ваші випробування? Чи засвітите ви своє світло? Я свідчу, що Господь Ісус Христос йтиме перед нами і буде посеред нас.

Я завершу словами нашого улюбленого пророка, Томаса С. Монсона: "Мої дорогі сестри, це ваш день, це ваш час"[12]. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Президент Бригам Янг: "Нехай [сестри] організують Жіночі товариства допомоги у різних приходах. Серед нас є багато талановитих жінок, і ми хочемо, щоб вони допомогли нам у цій справі. Дехто може подумати, що це щось незначне, але це не так; і ви побачите, що сестри будуть головною рушійною силою цього руху" (у *Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* [2011], с. 45).

   Президент Лоренцо Сноу: "Ви завжди поряд зі священством, готові … робити свою частку, допомагаючи рухати справу Божого царства; а оскільки ви долучилися до цих трудів, то ви й неодмінно будете причасниками тріумфу цієї роботи і в піднесенні, і славі, які Господь дасть Своїм вірним дітям" (у *Дочки в Моєму Царстві,* с. 7).

   Президент Спенсер В. Кімбол: "Є сила в цій організації [Товаристві допомоги], яка ще повною мірою не виявилася, щоб зміцнювати домівки в Сіоні й будувати Царство Боже. І ця сила не виявиться доти, доки як сестри, так і священство не матимуть всебічного бачення Товариства допомоги" (у *Дочки в Моєму Царстві,* с. 155).

   Президент Говард В. Хантер: "Є велика потреба в тому, щоб жінки Церкви знову разом з братами і через братів зібрали свої зусилля, аби зупинити хвилю зла, яка накочується на нас, і просувати вперед роботу нашого Спасителя. … Тож ми просимо вас служити своїм могутнім впливом на добро, зміцнюючи сім'ї, церкву, громади" (у *Дочки в Моєму Царстві,* с. 169).

   Президент Гордон Б. Хінклі: "Жінки цієї Церкви є сильними і здібними. Вони обіймають керівні посади і дають спрямування, мають стійкий дух незалежності і все ж відчувають глибоке задоволення через те, що є частиною цього Господнього царства і працюють пліч-о-пліч зі священством, щоб просувати роботу вперед" (у *Дочки в Моєму Царстві,* с. 137).

   Президент Томас С. Монсон процитував Белль Сміт Спаффорд, дев'ятого генерального президента Товариства допомоги: "Жінки ніколи не мали більшого впливу, ніж у сучасному світі. Ніколи ще двері можливостей не відчинялися для них ширше. Цей період часу запрошує жінок, захоплює їх, кидає їм виклик і висуває вимоги. Цей час є багатим на винагороди, якщо ми зберігаємо баланс, засвоюємо справжні цінності життя і мудро визначаємо пріоритети" [*A Woman's Reach* (1974), 21]. Мої дорогі сестри, це ваш день, це ваш час" ("The Mighty Strength of the Relief Society", *Ensign,* Nov. 1997, 95).

   Президент Рассел М. Нельсон: "Я благаю моїх сестер Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів вийти вперед! Займіть ваше законне і необхідне місце у вашому домі, у вашій громаді і в царстві Бога—більше, ніж раніше. Я благаю вас виконати пророцтво Президента Кімбола. І я обіцяю вам в ім'я Ісуса Христа, що, якщо ви це зробите, Святий Дух збільшить ваш вплив безпрецедентним способом!" ("Благання до моїх сестер", *Ліягона,* лист. 2015, с. 97).
2. Див. відео, в якому сестра Камілла Кімбол зачитує виступ Президента Спенсера В. Кімбола, за посиланням: conference.lds.org; див. також Spencer W. Kimball, "The Role of Righteous Women", *Ensign,* Nov. 1979, 102–104.
3. Спенсер В. Кімбол, "The Role of Righteous Women", 103–104; курсив додано.
4. 1 Петра 3:14–15.
5. Див. McKinley Corbley, "80 Beachgoers Form Human Chain to Save Family Being Dragged Out to Sea by Riptide", July 12, 2017, goodnewsnetwork.org.
6. Jessica Mae Simmons, in Corbley, "80 Beachgoers Form Human Chain".
7. Simmons, in Corbley, "80 Beachgoers Form Human Chain".
8. Див. Алма 41:10; 34:28; Учення і Завіти 38:27; Лука 16:19–25.
9. *Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі* (2016), с. 75.
10. Повідомлення від сім'ї Вірджинії Пірс.
11. Учення і Завіти 49:26–28.
12. Thomas S. Monson, "The Mighty Strength of the Relief Society", 95.

Ніл Ф. Мерріотт
Другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих жінок

Жити у Богові та замуровувати пролом

Христос має силу поєднати нас сповненими любові дружніми стосунками з Батьком і одне з одним.

Нам слід невпинно поглиблювати наше знання і послух Небесному Батькові. Наші стосунки з Ним вічні. Ми—Його улюблені діти, і це не зміниться. Як нам всім серцем відгукнутися на Його запрошення наблизитися до Нього і, завдяки цьому, отримати благословення, які Він хоче дати нам у цьому житті та у світі прийдешньому?

Господь сказав давньому Ізраїлю, і Він каже нам: "Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!"[1] Говорячи, як сказав би Батько, Він також каже нам: "Ти житимеш у Мені, а Я в тобі; тож, іди зі Мною"[2]. Чи достатньо ми Йому довіряємо, щоб жити в Ньому і йти з Ним?

Ми знаходимось тут, на землі, щоб навчатися і зростати, а найважливіше навчання і зростання відбуватиметься завдяки нашому завітному зв'язку з Небесним Батьком та Ісусом Христом. Завдяки нашим відданим стосункам з Ними приходять божественне знання, любов, сила і потенціал для служіння.

"Ми зобов'язані пізнати все, що Бог відкрив про Себе"[3]. Ми повинні зрозуміти, що Бог Батько повелів Своєму Сину, Ісусу Христу, створити землю *для нашого зростання,* що Небесний Батько віддав Свого Сина, щоб задовольнити вимоги справедливості *для нашого спасіння,* і що Батькова влада священства та істинна Церква Сина з необхідними обрядами були відновлені *заради наших благословень.* Чи можете ви відчути глибину любові, виявлену в Їхній підготовці задля нашої радості та зростання? Нам треба знати, що план спасіння, даний Небесним Батьком, полягає в тому, щоб ми були послушні законам та обрядам євангелії і здобули вічне життя й завдяки цьому стали такими, як Бог[4]. У цьому полягає справжнє і тривале щастя, яке пропонує нам Небесний Батько. І не існує жодного іншого справжнього й тривалого щастя.

Наші виклики можуть збивати нас з цього курсу щастя. Ми можемо втратити наш довірчий зв'язок з Богом, якщо випробування змушують нас відволікатися замість того, щоб спонукати ставати навколішки.

У цьому простому куплеті нас закликають визначитися з пріоритетами:

Є щось неважливе, і є щось значуще.
Тривалого мало, все інше минуще[5].

Сестри, що для вас є значущим? Що для вас є тривалим? Для Батька тривалою цінністю є те, що ми навчаємося у Нього, упокорюємося та

зростаємо у послуху перед Ним завдяки земному досвіду. Він хоче, щоб ми замінили наш егоїзм на служіння і наші страхи на віру. Ці тривалі справи можуть випробовувати нас до самих глибин нашої душі.

Саме *зараз,* з нашими смертними обмеженнями, Батько просить нас любити, коли любити найважче; служити, коли служити незручно; прощати, коли прощення дається через силу. Як? Як ми це зробимо? Ми палко благаємо Небесного Батька про допомогу в ім'я Його Сина і робимо все в Його спосіб, замість того, щоб гордовито чинити власну волю.

Я усвідомила свою гордовитість, коли Президент Езра Тефт Бенсон говорив про очищення посудини всередині[6]. Я уявила, що я—глечик. Як мені видалити рештки гордовитості з мого глечика? Самим змушувати себе бути покірливими і спонукати себе любити інших—це нещиро, показно і просто не працює. Через наші гріхи та гордовитість виникає пролом—або прірва—між нами та джерелом усієї любові, нашим Небесним Батьком.

Тільки Спасителева Спокута може очистити нас від наших гріхів і перекрити цей пролом або цю прірву.

Ми бажаємо бути оточеними руками любові нашого Небесного Батька і тому перш за все прагнемо чинити Його волю та зі скрушеним серцем благаємо, щоб Христос влив потоки очищувальної води в наш глечик. Спочатку вона може текти крапля за краплею, але коли ми шукаємо, просимо і виявляємо послух, вона потече щедро. Ця жива вода почне наповнювати нас і, наповнені до краю Його любов'ю, ми можемо нахилити глечик нашої душі й поділитися його вмістом з іншими, хто прагне зцілення, надії і приналежності. Коли наш глечик стає чистим всередині, наші земні стосунки почнуть зцілюватися.

Слід пожертвувати нашими особистими розкладами, щоб дати місце вічним планам Бога. Спаситель, говорячи від імені Батька, благає нас: "Наближайтеся до Мене, і Я наближатимусь до вас"[7]. Наближатися до Бога може означати: навчатися Його істин з Писань, дослухатися до пророчих порад і намагатися пізнати Його волю якомога повніше.

Чи усвідомлюємо ми, що Христос має силу поєднати нас сповненими любові дружніми стосунками з Батьком і одне з одним? Він, силою Святого Духа, може дати нам необхідне глибше розуміння стосунків.

Один учитель Початкового товариства розповів мені про важливу подію, яка сталася в його класі для 11-річних хлопчиків. Один з них, я називатиму його Джиммі, сидів самотньо і майже не брав участі в уроках. Однієї неділі учитель отримав натхнення відкласти свій урок і розповісти, чому він любить Джиммі. Він говорив про свою вдячність та віру в цього хлопчика. Потім учитель попросив членів класу розповісти Джиммі, що вони в ньому цінують. Коли члени класу, один за одним, сказали Джиммі, чому він для них такий особливий, хлопчик нахилив голову і по його обличчю покотилися сльози. Цей вчитель і клас звели міст до самотнього серця Джиммі. Щиро висловлена чиста любов приносить іншим людям надію і відчуття, що їх цінують. Я називаю це "замуровувати пролом або перекривати прірву".

Можливо, що саме завдяки нашому життю у сповненому любові доземному світі, ми прагнемо знайти справжню, тривалу любов тут, на землі. Нам призначено Богом любити і бути любимими, і найглибша любов приходить, коли ми єдині з Богом. У Книзі Мормона нас закликають "примиритися з [Богом] через спокутування Христа"[8].

Ісая говорив про людей, які віддано жили за законом посту і таким чином стали для своїх нащадків "замуровниками пролому". Вони ті, хто, як обіцяє Ісая, "руїни відвічні … позабудовують"[9]. Подібним чином Спаситель замурував пролом, або перекрив прірву, між нами і Небесним Батьком. Своєю великою спокутною жертвою Він відкриває для нас шлях, щоб ми могли скуштувати від великої Божої любові, і тоді ми матимемо змогу відбудувати "руїни" в нашому особистому житті. Для зцілення емоційної холодності між людьми нам буде потрібно прийняти Батькову любов і принести в жертву наші природні схильності до егоїзму та страху.

Одного незабутнього вечора у мене з моєю родичкою виникла незгода щодо певного політичного питання. Вона швидко й ретельно

розкритикувала мої коментарі, доводячи, що я неправа, і це могли почути члени моєї сім'ї. Я почувалася нерозумною і непоінформованою—і, можливо, такою і була. Того вечора, ставши навколішки помолитися, я поспішила пояснити Небесному Батькові, як важко мені було з цією родичкою! Я говорила і говорила. Можливо, скаржачись, я на якусь мить зупинилась, і у Святого Духа виникла нагода привернути мою увагу, оскільки, на мій подив, далі я почула, як сама промовляю: "Ти, мабуть, хочеш, щоб я любила її". Любити її? Я продовжувала молитися, кажучи щось на кшталт: "Як я можу любити її? Не думаю, що я відчуваю до неї хоча б приязнь. Моє серце закам'яніло; мої почуття поранені. Я не можу цього зробити".

Тоді, безперечно з допомогою Духа, у мене виникла нова думка, бо я сказала: "Але Ти любиш її, Небесний Батьку. Чи не міг би Ти поділитися зі мною частинкою Своєї любові до неї, щоб я також могла любити її?" Мої похмурі почуття дещо розтанули, моє серце почало змінюватися, і я почала по-іншому бачити цю людину. Я почала відчувати її справжню цінність, яку бачив Небесний Батько. Ісая писав: "Господь перев'яже зламання народу Свого та загоїть поранення [їхнє від] вдару"[10].

З часом прірва між нами поступово зникла. Але навіть якби вона й не прийняла моєї зміни серця, я пізнала, що Небесний Батько—якщо ми благатимемо Його про допомогу—допоможе нам любити навіть тих, кого, на наш погляд, любити неможливо. Спасителева Спокута—це канал, яким постійно лине милосердя від нашого Небесного Батька. Ми повинні зробити вибір жити в цій любові, щоб мати милосердя до всіх.

Віддаючи своє серце Батькові та Сину, ми змінюємо наш світ—навіть якщо обставини навколо нас не змінюються. Ми наближаємося до Небесного Батька і відчуваємо, як Він лагідно приймає наші зусилля бути справжніми учнями Христа. Наша проникливість, впевненість і віра зростають.

Мормон закликає нас молитися з усією енергією серця про цю любов і її буде даровано нам з її джерела—від Небесного Батька[11]. Лише тоді ми зможемо стати замуровниками пролому в земних стосунках.

Безкінечна любов нашого Батька проливається на нас, щоб привести нас назад в Його славу і радість. Він віддав Свого Єдинонародженого Сина, щоб перекрити ту широку прірву, яка є між нами і Ним. Суть тривалої любові та вічна мета полягають в тому, щоб возз'єднатися з Батьком на Небесах. Ми повинні вже зараз налагодити зв'язок із Ним, щоб навчитися того, що дійсно важливе, щоб любити, як любить Він, і зростати, аби бути подібними до Нього. Я свідчу, що наші віддані стосунки з Небесним Батьком і Спасителем мають вічне значення для Них і для нас. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Єремія 31:3.
2. Мойсей 6:34.
3. Bruce R. McConkie, "The Mystery of Godliness" (Brigham Young University Fireside, Jan. 6, 1985), 1, speeches.byu.edu.
4. Див. Bruce R. McConkie, "The Mystery of Godliness", 4.
5. Автор невідомий.
6. Див. Ezra Taft Benson, "Cleansing the Inner Vessel", *Ensign*, May 1986, 4–7.
7. Учення і Завіти 88:63.
8. Кн. Якова 4:11.
9. Ісая 58:12.
10. Ісая 30:26.
11. Див. Мороній 7:48.

Джой Д. Джоунс
Генеральний президент Початкового товариства

Безмежна цінність

Ми часто можемо насолоджуватися приємним шепотом Святого Духа, який підтверджує істину про нашу духовну цінність.

Коли я відвідувала країну Сьєрра-Леоне у Західній Африці, я брала участь у зборах, які проводила провідник Початкового товариства колу. Маріама робила це з любов'ю, доброчесністю та впевненістю, тож було легко припустити, що вона вже довго була членом Церкви. Однак Маріама стала наверненою досить недавно.

Її молодша сестра приєдналася до Церкви та запросила Маріаму відвідати з нею церковний урок. Маріама була глибоко вражена посланням. Урок був про закон цнотливості. Вона запросила місіонерів ще навчати її і незабаром отримала свідчення про пророка Джозефа Сміта. Вона охристилася у 2014 р., а її донька охристилася минулого місяця. Уявіть, два фундаментальних вчення, які привели Маріаму до навернення, були закон цнотливості та пророк Джозеф Сміт: два аспекти, які світ часто розцінює як недоречні, застарілі чи незручні. Але Маріама свідчила, що вона була наче метелик, який летів на світло. Вона сказала: "Коли я знайшла євангелію, я знайшла себе". Вона дізналася про свою цінність через божественні принципи. Її цінність як дочки Бога була відкрита їй через Святого Духа.

Тепер познайомимося з сестрами Сінг з Індії. Рену, праворуч, перша з п'яти сестер, яка приєдналася до Церкви, поділилася цими думками:

"Перед тим, як я почала дізнаватися про Церкву, я насправді не відчувала, що була дуже особливою. Я була просто однією з багатьох людей, а мої суспільство та культура в дійсності не навчали мене, що у мене, як у особистості, є якась цінність. Коли я дізналася про євангелію та те, що я—дочка нашого Небесного Батька, це змінило мене. Раптом я відчула себе такою особливою—Бог насправді створив мене, створив мою душу й життя—і все це має цінність і мету.

До того, як у моєму житті з'явилася євангелія, я завжди намагалася довести іншим, що я була кимось особливим. Але, коли я дізналася істину, що я—дочка Бога, мені не треба було нічого нікому доводити. Я знала, що я була особливою. … Ніколи не думайте, що ви—ніщо".

Президент Томас С. Монсон точно сказав, коли процитував ці слова: "Цінність людської душі дорівнює її здатності стати Богом"[1].

Нещодавно я була благословенна зустріччю з молодою жінкою, яка розуміє цю саму істину. Її звати Таіана. Я зустріла її у Primary Children's Hospital (дитячій лікарні) у Солт-Лейк-Сіті. Таіана навчалася у передостанньому класі школи, коли у неї виявили рак. Вона мужньо боролася за життя протягом 18 місяців перед тим як кілька тижнів тому померти. Таіана була наповнена світлом і любов'ю. Вона була відома

Маріама, на фото зі своєю дочкою, усвідомила свою цінність після того, як відкрила для себе божественні принципи.

Знання про те, що вона є дочкою Бога, допомагало Таіані здобути мир і сміливість, щоб протистояти випробуванням.

своєю заразливою усмішкою та своїм гаслом "обидва великих пальця вгору". Коли інші питали: "Чому ти, Таіана?", її відповідь була: "А чому б не я?" Таіана намагалася стати подібною до її Спасителя, якого вона так щиро любила. Під час наших візитів я дізналася, що Таіана розуміла свою божественну цінність. Знання про те, що вона була дочкою Бога, приносило їй мир та сміливість проходити її величезне випробування з позитивним ставленням, як вона це і робила.

Маріама, Рену та Таіана вчать нас, що кожному з нас особисто Дух підтвердить нашу божественну цінність. Дійсно, знання того, що ви—дочки Бога, вплине на кожен аспект вашого життя та спрямує вас у щоденному служінні. Президент Спенсер В. Кімбол дав таке прекрасне пояснення:

"Бог—ваш Батько. Він вас любить. Він та ваша Небесна мати надзвичайно цінують вас. … Ви—унікальні. Ви ті, які зроблені з вічного розуму, що дає вам право на вічне життя.

Нехай у вашому розумі не з'являються сумніви щодо вашої цінності як особистостей. Весь намір євангельського плану—це надати кожному з вас можливість сягнути вашого повного потенціалу, яким є вічний прогрес та можливість Божественності"[2].

Дозвольте мені наголосити на необхідності розрізняти два важливих слова: *цінність* та *гідність*. Вони не те саме. Духовна *цінність* означає цінувати себе так, як Небесний Батько цінує нас, а не так, як світ робить це. Наша цінність була визначена до того, як ми ще прийшли на землю. "Божа любов безкінечна й буде тривати вічно"[3].

З іншого боку, *гідність* досягається послухом. Якщо ми грішимо, ми менш гідні, але наша цінність ніколи не зменшується! Ми продовжуємо каятися та намагатися бути подібними до Ісуса, наша цінність при цьому залишається неушкодженою. Як навчав Президент Бригам Янг: "Найслабкіший, найменший дух, який знаходиться зараз на землі … , вартий цілих світів"[4]. Незважаючи ні на що, ми завжди цінні в очах нашого Небесного Батька.

Як багато з нас час від часу всупереч цій чудовій істині страждають від негативних думок чи почуттів щодо себе? Я страждаю. Це легка пастка. Сатана—батько всієї брехні, особливо коли це стосується неправильного розуміння нашої особистої божественної природи та нашої мети. Думки, які применшують нашу цінність, не дають нам нічого доброго. Натомість вони стримують наш розвиток. Як нас часто навчали: "Ніхто без нашої згоди не може нас змусити відчувати себе нікчемними"[5]. Ми можемо припинити порівнювати наші найгірші сторони з чиїмись найкращими. "Порівняння—крадій радості"[6].

З іншого боку, Господь запевнює нас, що, коли ми маємо доброчесні думки, Він благословить нас такою впевненістю, що будемо знати, ким ми є насправді. Ще не було більш важливого часу, аби прислухатися до Його слів. "Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно",—сказав Він. "Тоді зміцніє твоя впевненість у присутності Бога; і … Святий Дух буде твоїм постійним супутником"[7].

Господь відкрив ще одну істину пророку Джозефу Сміту: "Той, хто отримує від Бога, нехай той визнає, що це від Бога; і нехай він радіє, що його визнано Богом гідним отримати"[8]. Коли ми відчуваємо Дух, як пояснюється у цьому вірші, ми усвідомлюємо, що ці відчуття йдуть від нашого люблячого Небесного Батька. Ми визнаємо Його та славимо за наші благословення. Тоді ми радіємо, що нас визнано гідними отримати.

Уявіть, що одного ранку ви читаєте Писання, і Дух тихо шепоче вам, що те, про що ви читаєте, є істинним. Чи ви можете розпізнати Дух та бути щасливими, що відчули Його любов та були гідними отримати?

Матері, можливо, ви стаєте навколішки поряд з вашою чотирирічною дитиною, коли вона молиться перед

Завдяки євангелії Рену Сінг (крайня справа) зрозуміла свою цінність як дочки Бога і першою з п'ятьох сестер приєдналася до Церкви.

сном. Коли ви слухаєте, ви відчуваєте певне почуття. Ви відчуваєте тепло й мир. Почуття швидко плине, але ви усвідомлюєте, що у той момент вас було визнано гідними отримати. Можливо, у нашому житті ми рідко отримуємо, якщо взагалі отримуємо, величні духовні прояви, але ми часто можемо насолоджуватися приємним шепотом Святого Духа, який підтверджує істину про нашу духовну цінність.

Господь пояснив взаємозв'язок між нашою цінністю та Його великою спокутуючою жертвою, коли сказав:

"Пам'ятайте, що цінність душ є великою в очах Бога;

Бо знайте, Господь, Викупитель ваш, перестраждав смерть у плоті; отже, Він перестраждав біль усіх людей, щоб усі люди могли покаятися й прийти до Нього"[9].

Сестри, завдяки тому, що Він зробив для нас, "Божа любов ніколи не мине"[10]. Він сказав: "Мій Батько послав Мене, щоб Мене було піднято на хресті; і після того як Мене було піднято на хресті, щоб Я міг привести всіх людей до Себе"[11].

Цар Веніямин також пояснив цей тісний зв'язок з нашим Спасителем: "І ось, Він витерпить спокуси, і біль у тілі, голод, спрагу і втому, навіть більше, ніж людина може витерпіти, якщо це не до смерті; бо знай, кров виступить з кожної пори, таким великим буде Його страждання за злочестивість і мерзоти Його народу"[12]. Те страждання та результати того страждання наповнюють наші серця любов'ю та вдячністю. Старійшина Пол Е. Коллікер навчав: "Коли ми усуваємо те, що тягне нас до світу, і застосовуємо нашу свободу вибору, щоб шукати [Христа], ми відкриваємо наші серця целестіальній силі тяжіння, яка наближає нас до

Нього"[13]. Якщо любов, яку ми відчуваємо до Спасителя й до того, що Він для нас зробив, більша, ніж енергія, яку ми витрачаємо на наші слабкості, сумніви про себе, чи погані звички, то Він допоможе нам подолати те, що приносить страждання у наше життя. Він рятує нас від нас самих.

Дозвольте мені ще раз наголосити: якщо тяжіння світу сильніше за нашу віру у Спасителя та довіру до Нього, тоді тяжіння світу буде щоразу перемагати. Якщо ми обираємо зосередитися на наших негативних думках і сумніваємося у нашій цінності, замість того щоб линути до Спасителя, тоді стає все складніше відчувати вплив Святого Духа.

Сестри, не сумніваймося у тому, хто ми є! Хоча частіше легше бути духовно пасивними, ніж просуватися вперед з духовним зусиллям, пам'ятаючи та приймаючи нашу божественну сутність, у ці останні дні ми не можемо дозволити собі таке потурання. Нехай ми, як сестри "буд[емо] вірним[и] у Христі, … нехай Христос підносить [нас], і нехай Його страждання, і смерть, … і Його милість і довготерпіння, і надія на Його славу і вічне життя покоїться у [нашій] свідомості завжди"[14]. Коли Спаситель піднесе нас на вищий рівень, ми зможемо ясніше побачити не лише, хто ми є, але й те, що ми ближче до Нього, ніж будь-коли ми могли собі уявити. У священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, "Відповідальність нашого святого священства", *Ліягона,* трав. 2006, с. 55.
2. Spencer W. Kimball, "Privileges and Responsibilities of Sisters", *Ensign,* Nov. 1978, 105.
3. Д. Тодд Крістофферсон, "В любові Моїй перебуватимете", *Ліягона,* лист. 2016, с. 48.
4. Brigham Young, "Remarks", *Deseret News,* Mar. 6, 1861, 2.
5. Приписується Елеонорі Рузвельт.
6. Приписується Теодору Рузвельту.
7. Учення і Завіти 121:45, 46.
8. Учення і Завіти 50:34.
9. Учення і Завіти 18:10–11.
10. "Любов Христа", *Гімни,* № 56.
11. 3 Нефій 27:14.
12. Мосія 3:7.
13. Пол Е. Коллікер, "Він дійсно любить нас", *Ліягона,* трав. 2012, с.18.
14. Мороній 9:25.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Три сестри

Ми відповідальні за наше учнівство, і воно не дуже залежить від того, як до нас ставляться інші люди, якщо взагалі залежить.

Дорогі сестри, дорогі друзі, розпочати генеральну конференцію всесвітньою сесією для жінок—це важливо й чудово. Лише уявіть собі: сестри різного віку, походження, різних національностей, які розмовляють різними мовами, об'єднані у вірі й любові до Господа Ісуса Христа.

Коли недавно ми зустрілись з нашим улюбленим пророком, Президентом Томасом С. Монсоном, він розповів нам, як сильно любить Господа. І я знаю, що Президент Монсон дуже вдячний за вашу любов, ваші молитви і вашу відданість Господу.

Багато років тому, у далекім краї, була собі сім'я з трьох сестер.

Перша сестра була **сумною.** Все в ній від маківки до п'ят здавалося їй недостатньо хорошим. Коли вона говорила, її слова звучали незграбно, і люди сміялися. Коли хтось критикував її або "забував" запросити її кудись, вона бентежилася і відходила, щоб знайти тихе місце, де засмучено зітхала й гадала, чому життя таке сумне й безрадісне.

Друга сестра була **сердитою.** Вона вважала себе дуже розумною, але завжди був хтось, хто на контрольних у школі отримував кращі оцінки. Вона вважала себе веселою, гарненькою, модною й чарівною. Але здавалося, що хтось інший завжди був веселішим, гарнішим, моднішим або чарівнішим.

Вона ніколи й ні в чому не була першою і цього вона не могла винести. Життя не мало бути таким!

Іноді вона сварилася з іншими людьми, і, здавалося, що через те чи інше, завжди готова була вибухнути.

Звичайно ж, через це вона не викликала більшої симпатії і не ставала більш популярною. Інколи вона зціплювала зуби, стискала кулаки й думала: "Життя—несправедливе!"

Була й третя сестра. На відміну від своїх сестер—сумної й сердитої—вона була—**щасливою.** І такою вона була не через те, що була розумнішою, гарнішою чи вправнішою за своїх сестер. Ні, інколи люди теж уникали або ігнорували її. Іноді вони висміювали її за її одяг або за те, що вона говорила. Іноді вони казали образливі речі їй або про неї. Але вона не дозволяла собі дуже тим перейматися.

Ця сестра любила співати. У неї виходило це не найкращим чином, і люди сміялися над її співом, але її це не зупиняло. Вона казала: "Я не дозволю, щоб інші люди і їхня думка завадили мені співати!"

Саме те, що вона продовжувала співати, засмучувало її першу сестру і сердило другу.

Минуло багато років і, зрештою, час перебування на землі кожної сестри добіг кінця.

Перша сестра, яка знов і знов виявляла, що в житті вистачає розчарувань, врешті-решт померла *сумною.*

Друга—яка кожного дня знаходила щось нове, чим обуритися, померла *сердитою.*

А третя сестра, яка провела своє життя, чимдуж і з впевненою усмішкою співаючи свою пісню, померла *щасливою*.

Звичайно ж, життя ніколи не буває таким простим, і люди ніколи не бувають такими односторонніми, як три сестри з цієї історії. Але навіть такі крайні приклади, як цей, можуть навчити нас чогось про нас самих. Якщо ви такі, як і більшість з нас, можливо ви впізнали якусь частинку себе в одній, у двох, а, можливо, й в усіх трьох цих сестрах. Давайте ближче поглянемо на кожну з них.

Жертва

Перша сестра вважала себе жертвою—кимось, хто знаходиться під впливом[1]. Здавалося, що з нею ставалися один негаразд за іншим, і це робило її нещасною. З таким ставленням до життя, вона дозволяла іншим людям контролювати її почуття і поведінку. Чинячи так, ми піддаємося усякому вітру думки, а в наші дні всюдисущих соціальних медіа, ці вітри дмуть з силою урагану.

Дорогі сестри, чому ви маєте відмовлятися від свого щастя через когось іншого або якоїсь групи людей, яким байдуже до вас або до вашого щастя?

Якщо ви переймаєтеся тим, що кажуть про вас інші люди, дозвольте мені порекомендувати вам такий засіб: пам'ятайте про те, хто ви є. Пам'ятайте, що ви належите до царського дому царства Бога, що ви є дочками Небесних Батьків, Які правлять в усьому Всесвіті.

Ви маєте духовну ДНК Бога. Ви маєте унікальні дари, які дані під час вашого духовного сотворіння, і які розвинулись під час тривалого періоду вашого доземного життя. Ви є дітьми нашого милостивого й вічного Небесного Батька, Господа Саваота, Того, Хто створив Всесвіт, розташував у безмежному просторі космосу зірки, що обертаються, і помістив планети на призначених Ним орбітах.

Ви в Його руках.

Дуже хороших руках.

Люблячих руках.

Дбайливих руках.

І ніякі слова, сказані кимось на вашу адресу, ніколи не можуть змінити цього. Їхні слова безглузді, порівняно з тим, що Бог сказав стосовно вас.

Ви є Його дорогоцінною дитиною.

Він любить вас.

Навіть коли ви оступаєтеся, навіть коли ви відвертаєтеся від Нього,—Бог любить вас. Якщо ви відчуваєте, що заблукали, що вас полишили або забули—не бійтеся. Добрий Пастир знайде вас. Він покладе вас на рамена Свої. І Він понесе вас додому[2].

Мої дорогі сестри, будь ласка, дозвольте цим божественним істинам глибоко закарбуватися у вашому серці. І ви дізнаєтеся, що існує багато причин не сумувати, бо у вас є вічне призначення, яке потрібно виконати.

Улюблений Спаситель світу віддав Своє життя, щоб ви, користуючись вибором, могли реалізувати це призначення. Ви взяли на себе Його ім'я; ви—Його учні. І завдяки Йому ви можете вдягнути мантію вічної слави.

Ненависниця

Друга сестра була злою на світ. Подібно до сестри, яка сумувала, вона гадала, що всі проблеми в її житті йшли від інших людей. Вона звинувачувала свою сім'ю, своїх друзів, свого начальника і колег по роботі, поліцію, сусідів, провідників Церкви, сучасні тенденції в моді, навіть інтенсивність спалахів на Сонці та просте невезіння. І все це вона лаяла.

Вона не вважала себе поганою людиною. Навпаки, вона думала, що лише захищається. Усі інші, за її переконанням, мотивувалися егоїзмом, дріб'язковістю й ненавистю. Її ж, з іншого боку, мотивували добрі наміри—справедливість, чесність і любов.

На жаль, спосіб мислення сердитої сестри є дуже поширеним. Це помітили під час недавніх досліджень, метою яких було вивчення конфлікту між групами суперників. Вивчаючи це питання, дослідники провели опитування серед палестинців та ізраїльтян на Близькому Сході та серед республіканців і демократів у Сполучених Штатах. Дослідження показало, що "кожна сторона вважала, що їхня група більше мотивувалася любов'ю, ніж ненавистю, але, коли їх запитували, чому у конфлікті брала участь група їхніх суперників, [вони] зазначали, що мотивуючим фактором [іншої] групи була ненависть"[3].

Іншими словами, кожна група вважала себе хорошими

людьми—справедливими, добрими і правдивими. І навпаки, своїх суперників вони вважали поганими людьми—неінформованими, нечесними, навіть злими.

У рік, коли я народився, світ поринув у жахливу війну, яка принесла у світ болісний смуток та усепоглинаюче горе. Цю війну розпочав мій народ—група людей, які назвали інші певні групи людей злобними, і підбурювали до ненависті до них.

Вони змушували мовчати тих, хто їм не подобався. Вони ганьбили й очорняли їх. Вони вважали їх нижчими за себе—навіть не людьми. Коли ви принижуєте авторитет якоїсь групи людей, то, ймовірно, будете виправдовувати жорстокі слова і насильство, спрямовані проти них.

Я здригаюсь від думки про те, що відбувалося в Німеччині у XX столітті.

Коли хтось протистоїть нам або не погоджується з нами, ми спокушаємося припустити, що з ними щось не так. І тоді залишиться лише один маленький крок, щоб приписати їхнім словам і вчинкам найгірші мотиви.

Звичайно ж, ми завжди повинні відстоювати те, що правильно, і бувають часи, коли ми повинні здіймати свої голоси за це. Однак, коли ми робимо це зі злістю або ненавистю в наших серцях—коли ми сваримося з іншими, щоб ранити, присоромити або змусити їх замовкнути—є вірогідність, що ми робимо це неправедним чином.

Чого навчав Спаситель?

"Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує, щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі"[4].

Так чинить Спаситель. Це перший крок у руйнуванні перешкод, які викликають так багато злості, ненависті, розбіжностей і насильства у світі.

"Так,—можете сказати ви,—я хотів би любити своїх ворогів, якщо б вони хотіли того самого".

Але насправді це не має значення, чи не правда? Ми відповідальні за наше учнівство, і воно не дуже залежить від того, як до нас ставляться інші люди, якщо взагалі залежить. Звичайно ми сподіваємося, що у свою чергу вони виявлятимуть розуміння й милосердя, але наша любов до *них* не залежить від їхніх почуттів до *нас*.

Можливо зусилля любити наших ворогів пом'якшать їхні серця і надихнуть їх чинити добро. Можливо цього й не станеться. Однак це не змінить нашого зобов'язання наслідувати Ісуса Христа.

Отже, будучи членами Церкви Ісуса Христа, ми любитимемо наших ворогів.

Ми подолаємо гнів чи ненависть.

Ми наповнимо наші серця любов'ю до всіх Божих дітей.

Ми простягнемо руку іншим, щоб благословити їх і священнослужити їм—навіть тим, хто жорстоко використовує і "переслідує [нас]"[5].

Справжній учень

Третя сестра являє собою справжню ученицю Ісуса Христа. Вона робила те, що може бути надзвичайно важким: вона довіряла Богові навіть перед лицем глузування і труднощів. Якимось чином вона зберігала свою віру й надію попри зневагу й цинізм, які оточували її. Вона прожила щасливе життя не тому, що її обставини були щасливими, а тому що *вона* була щасливою.

Жоден з нас не проживає життя, не маючи перешкод. Як нам зосереджуватися на славетному щасті, яке обіцяне вірним, коли так багато сил намагаються відволікати нас?

Я переконаний, що відповідь можна знайти уві сні, який пророк бачив тисячі років тому. Пророка звали Легій, і його сон записаний у дорогоцінній і чудовій Книзі Мормона.

У своєму сні Легій бачив просторе поле, а на ньому було чудове дерево, красу якого неможливо описати. Він також бачив великі групи

людей, які просувалися до дерева. Вони хотіли скуштувати його прекрасні плоди. Вони відчували й вірили, що ті принесуть їм велике щастя й тривалий мир.

До дерева вела вузька дорога, а уздовж неї був жезл із заліза, який допомагав їм не сходити з дороги. Але там була й імла темряви, яка затьмарила їхнє бачення дороги й дерева. І, можливо, навіть ще небезпечнішими були звуки гучного сміху й глузування, що доносилися з великої й просторої будівлі неподалік. Як не дивно, насмішки вплинули навіть на деяких людей, які дійшли до дерева і скуштували чудовий плід. Їм стало соромно і вони заблукали[6].

Можливо вони почали сумніватися в тому, що дерево дійсно було настільки прекрасним, як їм колись здавалося. Можливо вони почали ставити собі запитання стосовно реальності того, що вони відчували.

Можливо вони думали, що якщо відвернуться від дерева, життя стане легшим. Можливо над ними вже більше не будуть глузувати й насміхатися.

І в дійсності, люди, які насміхалися з них, були схожі на абсолютно щасливих людей, які добре проводили час. Отже, може статися так, що якщо вони полишать дерево, їх радо привітають у товаристві великої й просторої будівлі, і їм аплодуватимуть за їхню розважливість, інтелект і мудрість.

Залишайтеся на дорозі

Дорогі сестри, дорогі друзі, якщо вам стане важко міцно триматися за жезл із заліза і стійко просуватися до спасіння; якщо сміх і глузування інших людей, які здаються такими впевненими у собі, стануть причиною ваших вагань; якщо вас турбують запитання чи вчення, яких ви ще не розумієте, і на які ще не отримали відповіді; якщо ви відчуваєте смуток через розчарування, я закликаю вас згадати сон Легія.

Залишайтеся на дорозі!

Ніколи не відпускайте жезл із заліза—слово Бога!

І коли хтось намагається присоромити вас за те, що ви скуштували від любові Бога, не зважайте на них.

Ніколи не забувайте—ви дитина Бога; уготовані рясні благословення; якщо ви зможете навчитися виконувати Його волю, колись ви знову житимете з Ним![7]

Обіцяння похвали й прийняття світом є ненадійними, невірними і не принесуть задоволення. Обіцяння Бога є надійними, правдивими й радісними—зараз і вічно.

Я запрошую вас дивитися на релігію й віру з огляду на вічність. Жодну пропозицію з великої й просторої будівлі не можна порівняти з плодом живої євангелії Ісуса Христа.

Дійсно, “чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!”[8]

Я дізнався сам, що дорога учнівства в євангелії Ісуса Христа є шляхом до щастя. Це шлях до безпеки й миру. Це шлях до істини.

Я свідчу, що даром і силою Святого Духа ви й самі можете дізнатися про це.

Тим часом, якщо ця дорога стане важкою для вас, я сподіваюсь, що ви знайдете прихисток і зміцнення в наших чудових організаціях у Церкві: Початковому товаристві, Товаристві молодих жінок і Товаристві допомоги. Вони схожі на проміжні пункти на дорозі, де ви можете поновити свою впевненість і віру в подорож, що лежить попереду. Вони є безпечною домівкою, де ви можете відчувати свою причетність і отримувати підтримку від вірних сестер і подруг.

Те, чого ви навчаєтеся у Початковому товаристві, готує вас до отримання додаткових істин, які ви вивчаєте як молоді жінки. Дорога учнівства, якою ви йдете у ваших класах Товариства молодих жінок, веде до товаришування й сестринства у Товаристві допомоги. З кожним кроком на цьому шляху ви отримуєте додаткові можливості виявити свою любов до інших

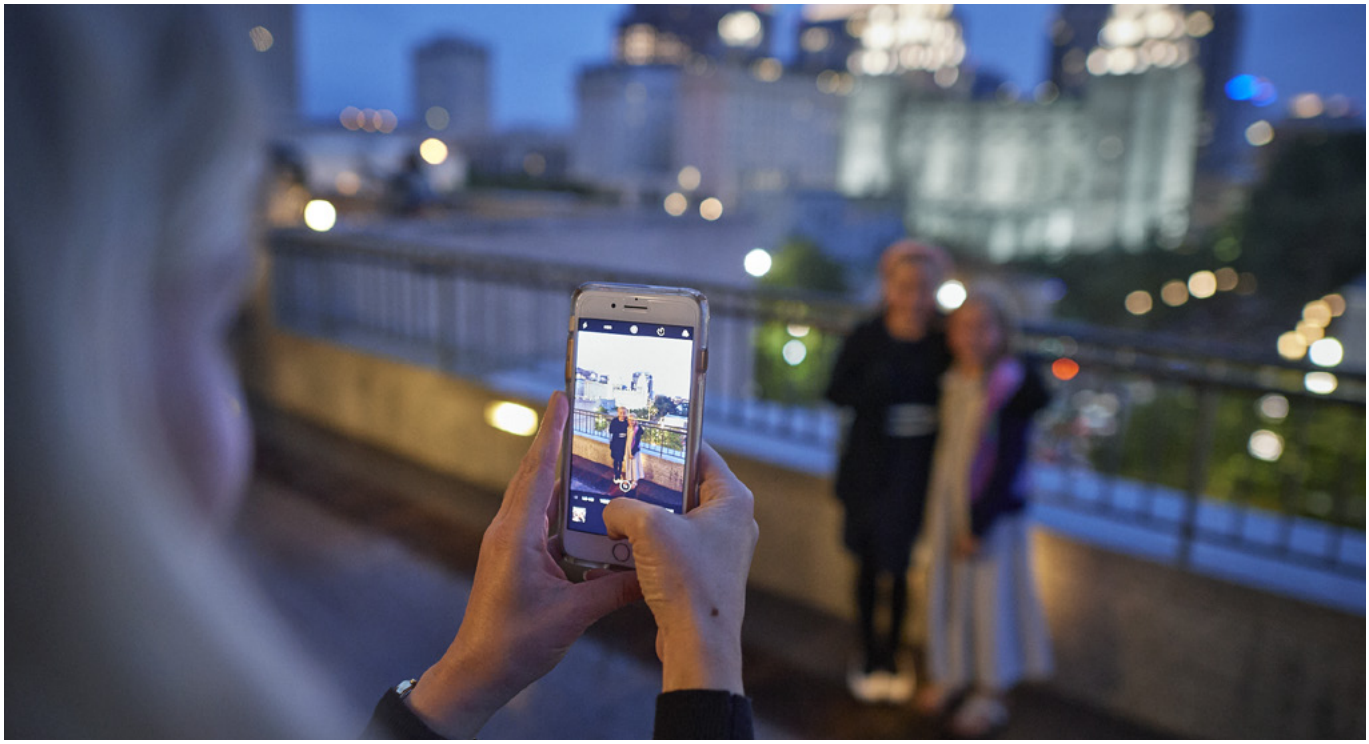

людей через вчинки віри, співчуття, милосердя, чесноту і служіння.

Якщо ви вибираєте цю дорогу учнівства, вона приведе до невимовного щастя і звершення вашої божественної природи.

Буде нелегко. Вам доведеться задіяти всі свої сили—весь ваш розум, креативність, віру, цілісність, силу, рішучість і любов. Але одного дня ви озирнетеся на докладені вами зусилля і відчуєте велику вдячність за те, що залишалися сильними, що вірили і що не зійшли з дороги.

Просувайтеся вперед

Багато чого може бути в житті, чого ви не можете контролювати. Але зрештою ви матимете силу вибрати своє місце призначення і багато чого на шляху до нього. На ваше життя впливатимуть не стільки ваші здібності, скільки ваш вибір[9].

Ви не можете дозволити обставинам засмутити вас.

Ви не можете дозволити їм розсердити вас.

Ви можете радіти, що є дочкою Бога. Ви можете знайти радість і щастя у благодаті Бога і в любові Ісуса Христа.

Ви можете бути щасливими.

Я закликаю вас наповнити своє серце вдячністю за велику й безмежну доброту Бога. Мої улюблені сестри, ви здатні це зробити! Я молюсь з усією любов'ю своєї душі, щоб ви вирішили просуватися вперед до дерева життя. Я молюсь, щоб ви вирішили здійняти свій голос і перетворити своє життя на славетну симфонію хвали, радіючи тому, що може принести світу любов Бога, чудеса Його Церкви і євангелія Ісуса Христа.

Для когось пісня істинного учнівства може звучати нескладно або навіть трохи гучно. Так було з самого початку часів.

Але для нашого Небесного Батька і для тих, хто любить і шанує Його, це найцінніша й найпрекрасніша пісня освячення—велична пісня викупительної любові й служіння Богові й ближнім[10].

Як апостол Господа, я залишаю вам своє благословення, щоб ви знайшли силу й сміливість з радістю процвітати як дочки Бога, кожного дня з оптимізмом прямуючи славетною дорогою учнівства. У священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. 2 Нефій 2:14, 26.
2. Див. Лука 15:4–6.
3. Boston College, "Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation", *ScienceDaily,* Nov. 4, 2014, sciencedaily.com.
4. Матвій 5:44–45.
5. Матвій 5:44.
6. Див. 1 Нефій 8.
7. Див. "Я Божеє дитя", *Збірник дитячих пісень*, сс. 2–3.
8. 1 Коринтянам 2:9.
9. Див. "The Most Inspirational Book Quotes of All Time", pegasuspublishers.com/blog.
10. Див. Алма 5:26.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Бажання повернутися додому

Поверніть свою душу до світла. Почніть свою дивовижну подорож додому. Коли ви це зробите, ваше життя стане кращим, щасливішим і цілеспрямованішим.

Недавно, коли ми зустрілися з Президентом Томасом С. Монсоном, він висловив з великою серйозністю і щасливим виразом обличчя, як сильно він любить Господа, і що він знає, що Господь любить його. Мої дорогі брати і сестри, я знаю, що Президент Монсон дуже вдячний за вашу любов, ваші молитви і вашу відданість Господу і Його чудовій євангелії.

Боббі—диво-пес

Близько століття тому, одна сім'я зі штату Орегон, відпочиваючи в штаті Індіана, за 3200 км від своєї домівки, загубила свого улюбленого пса, Боббі. Занепокоєна сім'я усюди шукала його та безуспішно. Боббі неможливо було знайти.

Вбиті горем вони повернулися додому, з кожним кілометром віддаляючись від свого дорогого улюбленця.

Через шість місяців ця сім'я була приголомшена, побачивши Боббі на порозі свого дому в штаті Орегон. "Брудний, худий, лапи, зношені до кісток—як виявилося, [він] подолав усю цю відстань … сам"[1]. Історія Боббі захопила уяву людей у Сполучених Штатах і він став відомий, як Боббі—диво-пес.

Боббі—не єдина тварина, яка спантеличила вчених дивовижним відчуттям напрямку та інстинкту у пошуку шляху додому. Деякі популяції метеликів монарх щороку мігрують на відстань 4800 км у пошуку клімату, який краще підходить для їх виживання. Шкірясті черепахи долають Тихий океан від Індонезії до узбережжя Каліфорнії. Горбаті кити пливуть з холодних вод північного та південного полюсів до екватора і назад. Мабуть, навіть більш дивовижно те, що крячок полярний щороку літає з Північного арктичного кола до Антарктики і назад на відстань 97000 км.

Вивчаючи цю дивовижну поведінку, вчені запитують: "Звідки вони знають, куди рухатися?" та "Як кожне наступне покоління переймає цю поведінку?"

Коли я читаю про ці сильні інстинкти у тварин, я не можу не запитувати себе: "Чи можуть бути у людей подібні відчуття—внутрішня система скерування, якщо можна так назвати, яка притягує їх до своєї *небесної домівки*?"

Я вірю, що кожен чоловік, кожна жінка і дитина відчували в якийсь момент свого життя поклик небес. Глибоко всередині нас є бажання якимось чином перейти завісу й обняти Небесних Батьків, Яких ми колись знали і любили.

Дехто може заглушати це бажання і закривати свою душу від цього

поклику. Але ті, хто не заглушать це світло всередині себе, можуть вирушити у дивовижну подорож—чудову міграцію до небесних країв.

Бог кличе вас

Піднесене послання Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів полягає в тому, що Бог наш Батько, що Він турбується про нас і що є спосіб повернутися до Нього.

Бог кличе вас.

Бог знає кожну вашу думку, ваші страждання і найбільші сподівання. Бог знає про всі ті багато разів, коли ви шукали Його. Ті багато разів, коли ви відчували безмежну радість. Ті багато разів, коли ви плакали на самоті. Ті багато разів, коли ви почувалися безпомічними, збентеженими або розгніваними.

Та що б там не було раніше, якщо ви помилялися, зазнавали невдачі, почувалися розбитими, ображеними чи побитими, знайте, що ви не самі. Бог досі кличе вас.

Спаситель простягає вам Свою руку. І так само, як Він промовляв до рибалок, які в давнину стояли на берегах Галілейського моря, з безкінечною любов'ю Він каже вам: "Ідіть за Мною"[2].

Якщо ви готові почути Його, Він звертається до вас прямо сьогодні.

Коли ви йдете шляхами учнівства, коли ви наближаєтеся до Небесного Батька, щось усередині вас підтвердить, що ви почули заклик Спасителя і налаштували своє серце у напрямку світла. Воно підкаже вам, що ви на правильному шляху і що ви повертаєтеся додому.

З самого початку часів пророки Бога заохочували своїх сучасників "слухатися голосу Господа, Бога свого, … дотримувати заповіді Його та постанови Його … , і навернутися до Нього усім серцем своїм та всією душею своєю"[3].

Писання навчають нас про тисячі причин, чому нам слід це робити.

Сьогодні дозвольте мені запропонувати дві причини, чому нам треба звернутися до Господа.

Перша: ваше життя буде кращим.

Друга: Бог використає вас для покращення життя інших.

Ваше життя буде кращим

Я свідчу, що коли ми почнемо або продовжимо дивовижну подорож, яка веде до Бога, наше життя буде кращим.

Це не означає, що наше життя буде вільним від страждань. Ми всі знаємо про вірних послідовників Христа, які страждають від трагедій та несправедливості—Сам Ісус Христос страждав більше будь-кого. Так само, як Бог дозволяє "сходити сонцю Своєму над злими й над добрими", Він також дозволяє лиху випробовувати справедливих і несправедливих[4]. Насправді, іноді здається, що наше життя є складнішим саме *завдяки* тому, що ми намагаємося жити за вірою.

Ні, наслідування Спасителя не забере всі ваші випробування. Однак воно зруйнує перепони між вами і допомогою, яку хоче надати вам Небесний Батько. Бог буде з вами. Він скерує ваші кроки. Він ітиме біля вас і навіть нестиме вас, коли це буде вам найбільше потрібно.

Ви відчуєте піднесені плоди Духа: "любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя [і віру]"[5].

Ці духовні плоди не є наслідками тимчасового благополуччя, успіху чи везіння. Вони приходять від Спасителя, і вони можуть постійно перебувати з нами посеред найтемніших штормів.

Вогні і неспокій смертного життя можуть загрожувати і лякати, але ті, хто прихилить своє серце до Бога, будуть оточені Його спокоєм. Їхня радість не зменшиться. Їх не покинуть і не забудуть.

"Надійся на Господа всім своїм серцем,—навчають Писання,—а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки"[6].

Ті, хто прислухається до внутрішнього поклику і шукає Бога, ті, хто молиться, вірить і ходить шляхами, підготованими Спасителем, навіть якщо вони часом спіткнуться на шляху, отримають утішаюче запевнення, що "все спрацює [їм] на благо"[7].

Тому що Бог "змученому дає силу, а безсилому—міць"[8].

"Бо праведний сім раз впаде—та зведеться"[9].

І Господь у Своїй доброті запитує:

Чи хочете ви відчути нескінченну радість?

Чи прагнете ви відчувати у своєму серці спокій, вищий усякого розуму?[10]

Тоді поверніть свою душу до світла.

Почніть свою дивовижну подорож додому.

Коли ви це зробите, ваше життя стане кращим, щасливішим і цілеспрямованішим.

Бог використає вас

На своєму шляху повернення до Небесного Батька ви невдовзі усвідомите, що ця подорож вимагає зосереджуватися не лише на власному житті. Ні, цей шлях неминуче підводить вас до того, що ви стаєте благословенням у житті інших дітей Бога—ваших братів і сестер. І що цікаво на цьому шляху—коли ви служите Богу і коли піклуєтеся про своїх ближніх і допомагаєте їм, ви бачите великий прогрес у вашому власному житті у способи, які ніколи не могли уявити.

Мабуть, ви не дивитеся на себе, як на того, хто приносить користь, і, можливо, ви не дивитеся на себе, як на благословення у чиємусь житті. Часто, коли ми дивимося на себе, ми бачимо лише обмеження і недоліки. Ми можемо думати, що нам треба бути у чомусь "більшими" для того, аби Бог використав нас—більш розумними, більш багатими, більш харизматичними, більш талановитими, більш духовними. Благословення прийдуть не стільки завдяки вашим здібностям, як завдяки вашому вибору. І Бог Всесвіту працюватиме в вас і через вас, звеличуючи ваші смиренні зусилля, докладені для досягнення Його цілей.

Його робота завжди виконувалася за цим важливим принципом: "З малого виходить те, що є великим"[11].

Коли апостол Павло писав святим у Коринфі, він зауважив, що серед них було небагато таких, які вважалися б мудрими за мирськими стандартами. Але це не мало значення, оскільки "Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих"[12].

Історія роботи Бога сповнена людьми, які вважали себе невідповідними. Але вони смиренно служили, покладалися на милість Бога та Його обіцяння: "Їхня рука буде Моєю рукою, і Я буду їхнім щитом і прикриттям … і вони битимуться мужньо за Мене; і … Я збережу їх"[13].

Минулого літа наша сім'я мала чудову можливість відвідати деякі історичні місця, пов'язані з першими роками історії Церкви у східній частині Сполучених Штатів. У особливий спосіб ми пережили історію того часу. Люди, про яких я так багато читав, такі як: Мартін Гарріс, Олівер Каудері і Томас Б. Марш—стали більш реальними для мене, коли ми ходили там, де ходили вони, й обдумували жертви, які вони принесли заради побудови царства Бога.

У них було багато чудових якостей, які дозволили їм зробити значний внесок у Відновлення Церкви Ісуса Христа. Але вони також були людьми: слабкими і здатними помилятися, так само, як ви і я. Дехто знайшов розбіжності з пророком Джозефом Смітом і відійшов від Церкви. Пізніше багато тих самих людей мали зміну серця, змирилися і знову прагнули вступити, і вступили до товариства святих.

Ми можемо бути схильними засуджувати цих братів та інших членів Церкви, схожих на них. Ми можемо казати: "Я б ніколи не залишив пророка Джозефа".

Хоча, може, це й так, ми не знаємо точно, як воно було жити в ті часи й у тих обставинах. Ні, вони не були досконалі, але як же заохочує знання, що попри це Бог зміг використати

їх. Він знав про їхні сильні сторони і слабкості і Він дав їм надзвичайну можливість додати свій вірш чи мелодію до славетного гімну Відновлення.

Як же заохочує знання, що хоча *ми* недосконалі, якщо наші серця звернені до Бога, Він буде щедрим і добрим і використає нас для досягнення Своїх цілей.

Ті, хто любить Бога і ближніх і служить їм, і смиренно й активно бере участь у Його роботі, побачать, наскільки дивовижні речі відбуватимуться в їхньому житті і в житті тих, кого вони люблять.

Двері, які здавалися зачиненими, відкриються.

Ангели підуть поперед них і підготують шлях.

Яким би не було ваше становище у суспільстві або в Церкві, Бог використає вас, якщо ви будете готові. Він звеличить ваші праведні бажання і поверне милосердні дії, які ви сієте, щедрим урожаєм благодаті.

Ми не можемо дістатися туди на автопілоті

Ми всі, кожен з нас, є "чужинцями і приходьками"[14] у цьому світі. Ми багато в чому далеко від домівки. Але це не означає, що нам треба почуватися загубленими або самотніми.

Наш улюблений Батько на Небесах дав нам Світло Христа. І глибоко всередині кожного з нас небесний поштовх заохочує нас повернути очі і серця до Нього під час здійснення цієї подорожі додому до нашої целестіальної домівки.

Це потребує зусиль. Ви не можете дістатися туди, якщо не будете намагатися навчатися у Нього, розуміти Його настанови, старанно застосовувати їх і ставити одну ногу поперед іншої.

Ні, життя це не самохідна машина. Це не літак на автопілоті.

Ви не можете просто плавати ріками життя і довіряти, що течія винесе вас туди, де ви сподіваєтеся одного дня бути. Учнівство вимагає від нас готовності пливти проти течії, якщо це буде потрібно.

Жодна інша людина не відповідальна за вашу особисту подорож. Спаситель допоможе вам і підготує шлях попереду вас, але зобов'язання йти за Ним і виконувати Його заповіді має бути вашим. Це—саме ваш тягар, саме ваш привілей.

Це ваша велика пригода.

Будь ласка, прислухайтеся до заклику вашого Спасителя.

Йдіть за Ним.

Господь встановив Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів для того, щоб допомогти вам виконати цей обов'язок—служити Богу і ближнім. Її мета—заохочувати, навчати, піднімати і надихати. Ця чудова Церква надає вам можливості співчувати, служити іншим, поновлювати священні завіти і дотримуватися їх. Її призначення—благословляти ваше життя і покращувати вашу домівку, спільноту і народ.

Приходьте, приєднуйтеся до нас і довіряйте Господу. Застосовуйте ваші таланти в Його чудовій роботі. Робіть перший крок, заохочуйте, зцілюйте і підтримуйте всіх, хто хоче відчути бажання повернутися до нашого божественного дому і діяти за ним. Давайте з'єднаємося разом у цій славетній мандрівці до небесних країв.

Євангелія—це славетне послання надії, щастя і радості. Це шлях, який веде нас додому.

Якщо ми будемо приймати євангелію вірою і справами щодня і щогодини, ми будемо потроху наближатися до нашого Бога. Наші життя покращаться і Господь використає нас у дивовижний спосіб заради благословення людей навколо нас і заради досягнення Його вічних цілей. Про це я свідчу і залишаю вам своє благословення, у священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Susan Stelljes, "Bobbie the Wonder Dog", *The Oregon Encyclopedia,* oregonencyclopedia.org.
2. Див. Матвій 4:19; Лука 18:22.
3. Див. Повторення закону 30:10.
4. Матвій 5:45.
5. Галатам 5:22.
6. Приповісті 3:5–6.
7. Учення і Завіти 90:24.
8. Ісая 40:29.
9. Приповісті 24:16.
10. Див. Филип'янам 4:7.
11. Учення і Завіти 64:33.
12. 1 Коринтянам 1:27.
13. Учення і Завіти 35:14.
14. Див. Євреям 11:13; 1 Петра 2:11.

Бонні Л. Оскарсон
Генеральний президент Товариства молодих жінок

Потреби навколо нас

Деякі з найважливіших потреб, які ми можемо задовольнити, знаходяться у наших власних сім'ях, серед наших друзів, у наших приходах та громадах.

Нещодавно ми стали свідками великої кількості стихійних лих у Мексиці, Сполучених Штатах, Азії, на Карибських островах та в Африці. Ці події відкрили у людях їхні найкращі якості, коли тисячі з них почали допомагати тим, хто був у небезпеці чи у скруті та хто страждав від втрат. Я була вражена, коли побачила, як молоді жінки у Техасі та Флориді разом з багатьма іншими одягнули жовті футболки з написом "Руки допомоги" та вичищали домівки від уламків, які залишилися від нещодавніх ураганів. І ще багато тисяч людей з радістю б пішли допомагати, де це було необхідно, якби це не було так далеко. Замість цього ви зробили щедрі внески, щоб полегшити страждання. Ваші щедрість та співчуття надихають, і вони подібні до Христових.

Сьогодні я хочу згадати про один аспект, який, як я відчуваю, є важливим для всіх—незалежно від того, де ми знаходимося. Для тих з нас, хто дивився новини про нещодавні події та відчував себе безпомічними, не знаючи, чим допомогти, відповідь, насправді, може бути прямо перед нами.

Спаситель навчав: "Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже"[1]. Президент Томас С. Монсон сказав про цей уривок з Писань: "Я вважаю, що Спаситель каже нам, що якщо ми не губимо себе у служінні іншим, то наше життя має небагато сенсу. Ті, хто живе лише для себе, зрештою зсихаються і, образно кажучи, втрачають своє життя, у той час як ті, хто втрачає себе у служінні іншим, ростуть і розквітають—і в результаті рятують своє життя"[2].

Ми живемо у культурі, в якій ми все більше й більше зосереджені на маленькому екрані у наших руках, ніж на людях навколо нас. Замість того, щоб подивитись комусь в очі або посміхнутися чи, що буває навіть рідше, поговорити один з одним віч-на-віч, ми відправляємо повідомлення та сидимо у твітері. Нас часто більше турбує скільки підписників чи лайків є у нас, ніж обняти друга та показати любов, піклування та справжню зацікавленість. Якими б чудовими сучасні технології не були, допомагаючи поширювати повідомлення про євангелію Ісуса Христа та залишатися нам на зв'язку з сім'єю та друзями, якщо ми необережні у нашому використанні особистих гаджетів, ми теж можемо почати зосереджуватися на собі й забути, що суттю життя за євангелією є служіння.

Я надзвичайно люблю підлітків та дорослу молодь і вірю в них. Я бачила та відчувала ваше бажання служити та змінювати цей світ. Я вірю, що більшість членів Церкви вважає служіння центральною складовою їхніх завітів та учнівства. Але я також гадаю, що іноді легко пропустити найкращі можливості служіння іншим через те, що ми відволікаємося або шукаємо амбіційних способів змінити світ і не бачимо, що деякі з найважливіших потреб, які ми можемо задовольнити, знаходяться у наших власних сім'ях, серед наших друзів, у наших приходах та громадах. Нас хвилюють страждання та великі потреби тих, кого ми бачимо на іншій половині земної кулі, але ми можемо не побачити людину, яка сидить поруч з нами на уроці і якій потрібна наша дружба.

Сестра Лінда К. Бертон поділилася історією президента Товариства допомоги колу, яка, працюючи з

іншими, збирала стьобані ковдри для людей, які були у скруті у 1990-х роках. “Вона разом з дочкою повела вантажівку, наповнену тими стьобаними ковдрами, з Лондона до Косово. Під час подорожі додому вона отримала безпомилкове духовне враження, яке глибоко проникло в її серце. Враження було таким: “Те, що ти зробила,—дуже добра справа. А зараз повертайся додому, перейди через дорогу і послужи своїй сусідці!”[3]

Чи це добре рятувати світ, якщо ми нехтуємо потребами тих, хто найближче до нас, і тих, кого ми любимо найбільше? Наскільки цінно рятувати світ, якщо люди навколо нас страждають, і ми не помічаємо цього? Небесний Батько, можливо, помістив тих, кому ми потрібні, найближче до нас, знаючи, що ми найкраще підходимо, аби задовольнити їхні потреби.

Кожен може знайти спосіб, аби запропонувати служіння, подібне до Христового. Моя радниця, сестра Керол Ф. Мак-Конкі, нещодавно розповіла мені про її 10-річну онуку Сару, яка, коли зрозуміла, що її мати захворіла, сама вирішила допомагати. Вона підняла свою маленьку сестричку, допомогла їй одягнутися, почистити зуби, причесатися та поснідати, для того, щоб її матір могла відпочити. Вона без прохання тихенько зробила цей простий акт служіння, оскільки бачила потребу й бажала допомогти. Сара не тільки благословила її матір, але я впевнена, що вона також відчувала радість від знання, що вона полегшила тягар когось, кого вона любила, й одночасно зміцнила свої стосунки зі своєю сестрою. Президент Джеймс Е. Фауст сказав: “Служіння іншим можна розпочинати в будь-якому віці. … Воно не потребує великого розмаху, бо найбільш благородною справою є служіння своїй родині”[4].

Чи ви, діти, усвідомлюєте, як багато це значить для ваших батьків та членів родини, коли ви шукаєте способи служити вдома? Для тих, хто зараз у підлітковому віці, коли ви шукаєте способи змінити світ, зміцнення членів родини та служіння їм повинні бути серед ваших найвищих пріоритетів. Коли ви проявляєте доброту та піклування до ваших рідних братів, сестер та батьків, це допомагає створити атмосферу єдності та запрошує в дім Дух. Зміна світу починається зі зміцнення вашої власної сім’ї.

Іншою сферою для нашого служіння можуть бути сім’ї у нашому приході. Час від часу наші діти запитують нас: “Чому я маю ходити на спільні заходи? Я не отримую з них ніякої користі”.

Якби це був мій чудовий батьківський момент, я б відповіла: “Що змушує тебе гадати, що ти ходиш на спільні заходи, аби *ти* отримав якусь користь з них?”

Мої юні друзі, я можу гарантувати вам, що на кожних церковних зборах, які ви відвідуєте, завжди буде хтось, хто самотній, хто проходить крізь випробування та потребує друга або хто не відчуває свою приналежність до церковної громади. У кожні збори та у кожен захід ви можете вносити щось важливе, і Господь бажає, щоб ви подивилися навколо на ваших однолітків і служили їм, як Він би це робив.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон навчав: “Основна причина, чому Господь має церкву—це створити спільноту святих, які будуть підтримувати одне одного на “цій тісній і вузькій путі, яка веде до вічного життя”. Він продовжує: “У цій релігії турбуються не лише про себе; натомість нас усіх покликано служити. Ми—це очі, руки, голова, ноги та інші частини тіла Христового”[5].

Це правда, що ми відвідуємо наші церковні збори, щоб брати участь в обрядах, вивчати вчення та отримувати натхнення, але інша дуже важлива причина відвідування—це те, що як приходська сім’я та учні Спасителя Ісуса Христа, ми дбаємо одне про одного, заохочуємо одне одного та знаходимо способи, як служити одне одному та зміцнювати одне одного. Ми не просто отримуємо й беремо те, що пропонується у Церкві; нам необхідно давати та забезпечувати. Молоді жінки та молоді чоловіки, наступного разу, коли ви будете на суспільному заході, замість того, щоб витягувати телефон й дивитися, що роблять ваші друзі, зупиніться, подивіться навколо та запитайте себе: “Кому я сьогодні потрібен/на?” Ви можете зіграти дуже важливу роль і доторкнутися до життя однолітка та вплинути на нього або підбадьорити друга, який мовчки страждає.

Попросіть вашого Небесного Батька показати вам тих, хто навколо вас і потребує вашої допомоги, і щоб Він надихнув вас, як краще їм служити. Пам’ятайте, що Спаситель часто служив кожній окремій людині.

Нашому онуку Ітану 17. Цього літа мене дуже зворушило, коли він сказав мені, що натхнений прикладом його матері, він щодня молиться, щоб мати можливість комусь служити. Коли ми проводили час з його сім'єю, я помітила, як Ітан з терпінням, любов'ю та добротою ставиться до свого брата та своїх сестер, як він допомагає батькам та шукає способи служити іншим. Я вражена його чуйністю до оточуючих людей, а також його бажанням їм служити. Він для мене приклад. Коли ми робимо, як Ітан робить, запрошуючи Господа допомагати нам шукати способи служити, це дозволить Духові відкрити наші очі, щоб побачити потреби навколо нас, побачити саме "ту" людину, якій ми потрібні у цей день, та знати, як служити йому або їй.

Крім служіння вашій сім'ї та членам вашого приходу, шукайте можливості служити вашим сусідам та у вашій громаді. Хоча іноді нас покликано допомагати після великих стихійних лих, у щоденному житті нас заохочують шукати можливості підтримувати нужденних та допомагати їм у нашому власному оточенні. Нещодавно президент території, який служить у країні, де багато мирських випробувань, навчав мене, що найкращий спосіб допомагати тим, хто у скруті в інших частинах світу,— це платити щедрі пожертвування від посту, робити внески у фонд гуманітарної допомоги Церкви та шукати способи служіння тим, хто живе у вашій власній громаді. Просто уявіть, наскільки був би благословенним світ, якби кожен слідував цій пораді!

Брати й сестри й особливо молодь, коли ви прагнете стати подібними до Спасителя Ісуса Христа та жити за вашими завітами, ви будете благословенними бажанням полегшити страждання та допомагати тим, кому менш пощастило. Пам'ятайте, що чимало найбільших потреб, можливо, знаходяться прямо перед вами. Почніть ваше служіння у ваших власних домівках та у ваших власних сім'ях. Це стосунки, які можуть бути вічними. Навіть якщо—і, можливо, особливо якщо—ситуація у вашій сім'ї менш ніж досконала, ви можете знайти способи служити, підтримувати та зміцнювати. Почніть там, де ви знаходитеся, любіть їх такими, якими вони є, та підготуйтеся до сім'ї, яку ви сподіваєтеся мати у майбутньому.

Моліться про допомогу, щоб розпізнати ті сім'ї у вашому приході, яким потрібні любов та підтримка. Коли ви відвідуєте Церкву замість того, щоб питати: "Яку користь я отримаю з цих зборів?", запитайте: "Кому потрібен/на я сьогодні? Що я можу запропонувати?"

Коли ви благословляєте ваші сім'ї та членів вашого приходу, шукайте способи благословляти тих, хто у вашій місцевій громаді. Незалежно від того, чи у вас є час для великого служіння, чи ви можете служити лише декілька годин на місяць, ваші зусилля благословлять життя та вас таким чином, що ви не можете навіть уявити.

Президент Спенсер В. Кімбол навчав: "Бог помічає нас, Він пильнує за нами. Але зазвичай наші потреби Він задовольняє через інших людей"[6]. Нехай кожен з нас усвідомлює, який це привілей та яке благословення брати участь у виконанні роботи нашого Небесного Батька, коли ми задовольняємо потреби Його дітей. Про це моя молитва в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Лука 9:24.
2. Томас С. Монсон, "Що я сьогодні зробив для когось?", *Ліягона,* лист. 2009, с. 85.
3. Лінда К. Бертон, "Мандрівником Я був", *Ліягона,* трав. 2016, с.15.
4. Джеймс Е. Фауст, "Жінкам: найвище місце пошани", *Ліягона,* лип. 2000, с.117.
5. Д. Тодд Крістофферсон, "Чому Церква", *Ліягона,* лист. 2015, сс. 108–111.
6. *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 82.

Старійшина Даллін Х. Оукс
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

План і Проголошення

Проголошенням про сім'ю Господь хоче ще раз привернути нашу увагу до євангельських істин, яких нам необхідно дотримуватися з огляду на сьогоденні виклики, що стоять перед сім'єю.

Як ми бачимо з Проголошення про сім'ю, для членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів благословенням є унікальне вчення та інший спосіб бачення світу. Ми долучаємося до багатьох мирських аспектів життя і навіть є найкращими в багатьох з них, але в певних заходах ми відмовляємося від участі, оскільки прагнемо наслідувати вчення Ісуса Христа і Його Апостолів, як стародавніх, так і сучасних.

I.

У притчі Ісус описує тих, хто "слухає слово", але залишається "без плоду", коли те слово "заглушують" "клопоти віку цього та омана багатства" (Матвій 13:22). Пізніше Ісус дорікав Петру за те, що той думав "не про Боже, а про людське", проголошуючи: "Яка ж користь людині, що здобуде ввесь світ, але душу свою занапастить?" (Матвій 16:23, 26). У своєму останньому повчанні під час земного життя Він сказав апостолам: "Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, … тому світ вас ненавидить" (Іван 15:19; див. також Іван 17:14, 16).

Подібним же чином у своїх трудах перші апостоли Ісуса часто використовують образ "світу" як символ протидії євангельському вченню. "Не стосуйтесь до віку (тобто світу) цього" (Римлянам 12:2),—навчав апостол Павло. "Цьогосвітня-бо мудрість—у Бога глупота" (1 Коринтянам 3:19–19). "Стережіться,—попереджав він їх,—щоб ніхто вас не звів … за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом" (Колосянам 2:8). Апостол Яків навчав, що "дружба зо світом то ворожнеча супроти Бога[.] … Хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається" (Якова 4:4).

Книга Мормона часто використовує цей образ протиставлення "світу". Нефій пророкував про повне знищення тих, хто "встановлені, щоб стати широко відомими в очах усього світу, й [тих], які жадають … мирських утіх" (1 Нефій 22:23; див. також 2 Нефій 9:30). Алма засуджував тих, хто "пихатяться … марн[ими] реч[ами] світу" (Алма 31:27). Сон Легія показує, що ті, хто прагне триматися за жезл із заліза, тобто за слово Бога, стикнеться зі спротивом світу. Мешканці "великої і просторої будівлі", яких бачив Легій, "насміхалися і показували … пальцем презирства" (1 Нефій 8:26–27, 33). Зі свого видіння, яке пояснювало цей сон, Нефій дізнався, що насміхатися і протистояти буде безліч людей, світ і його мудрість та гординя світу (див. 1 Нефій 11:34–36).

Яким є значення цих застережень і заповідей бути не "від світу", що містяться в Писаннях, або в сучасній заповіді "полиши[ти] світ"? (УЗ 53:2).

Президент Томас С. Монсон підсумував ці вчення: “Ми повинні бути пильними у світі, який відійшов так далеко від духовного. Надзвичайно важливо, щоб ми відкидали усе, що не відповідає нашим нормам, і не відмовлялися в цьому процесі від того, чого ми прагнемо найбільше—вічного життя у Божому царстві”[1].

Бог створив цю землю відповідно до Свого плану забезпечити Своїх духовних дітей місцем, де вони здобудуть земний досвід як необхідний крок до слав, яких Він бажає всім Своїм дітям. Хоча є різні царства і слави, найбільше, чого Небесний Батько бажає Своїм дітям—це те, що Президент Монсон назвав “вічн[е] життя у Божому царстві”, тобто піднесення всієї сім’ї. Це більше, ніж спасіння. Президент Рассел М. Нельсон нагадав нам: “Згідно з Божим вічним планом, спасіння є справою індивідуальною; піднесення є справою сімейною”[2].

Відновлена євангелія Ісуса Христа і натхненне Проголошення про сім’ю, про яке я казатиму далі, є важливим вченням, що скеровує земну підготовку до піднесення. Хоча нам і доводиться жити відповідно до законів про шлюб та дотримуватися інших традицій занепадаючого світу, ті люди, які прагнуть здобути піднесення, повинні зробити особистий вибір у сімейному житті на користь Господнього шляху, що відрізняється від шляху світу.

У цьому земному житті ми не пам’ятаємо, що передувало нашому народженню, і зараз ми відчуваємо протистояння. Ми зростаємо і стаємо зрілішими духовно, приймаючи рішення дотримуватись Божих заповідей шляхом прийняття низки правильних рішень. Це включає завіти, обряди та покаяння, якщо ми робимо неправильний вибір. На противагу цьому, якщо нам не вистачає віри в Божий план і ми не слухаємося чи навмисно не виконуємо того, що вимагається, то не досягаємо зростання і зрілості. Книга Мормона навчає: “Це життя є часом для людей підготуватися до зустрічі з Богом” (Алма 34:32).

II.

Святі останніх днів, які розуміють Божий план спасіння, мають унікальний погляд на світ. Це допомагає їм бачити причини існування Божих заповідей, незмінну природу Його обов’язкових обрядів та основоположну роль Спасителя Ісуса Христа. Спокута нашого Спасителя допомагає нам подолати смерть і, за умови покаяння, спасає нас від гріха. З такими поглядами пріоритети і практики святих останніх днів відрізняються. Вони мають силу зносити негаразди й болі смертного життя.

Неминуче дії тих, хто намагається дотримуватися Божого плану спасіння, можуть спричинити непорозуміння або навіть конфлікт з членами сім’ї чи друзями, які не вірять у ці принципи. Такі конфлікти завжди будуть. Кожне покоління, яке намагалося дотримуватися Божого плану, мало труднощі. У давнину пророк Ісая дав силу Ізраїльтянам, яких Він називав “знавці правди, народ, що в серці його Мій Закон”. Він сказав їм: “Не бійтеся людської ганьби та їхніх образ не лякайтесь” (Ісая 51:7; див. також 2 Нефій 8:7). Але що б не викликало конфлікт з тими, хто не розуміє Божого плану або не вірить у нього, ті, хто розуміє його, мають заповідь вибирати Божий шлях, а не шлях світу.

III.

Євангельський план, якого має дотримуватися кожна сім’я, аби підготуватися до вічного життя і піднесення, окреслено у виданому Церквою в 1995 році проголошенні “Сім’я: Проголошення світові”[3]. Безсумнівно, що Проголошення Церкви помітно відрізняється від певних діючих законів, практик і пропаганди світу, в якому ми живемо. У наш час відмінності, які є найбільш помітними,—це спільне проживання без укладання шлюбу, одностатеві шлюби і виховання дітей людьми, що мають подібні стосунки. Ті, хто не вірить у піднесення або хто прагне його, однак підтримує погляди світу, вважають Проголошення про сім’ю лише заявою, яка відображає політику Церкви і яку слід змінити. На противагу, святі останніх днів стверджують, що Проголошення про сім’ю визначає те, якими мають бути сімейні стосунки, де й відбувається найголовніша частина нашого вічного розвитку.

Ми спостерігали, як швидко і повсюди люди підтримали спільне

проживання без шлюбу та одностатеві шлюби. Відповідна пропаганда в ЗМІ, освіта й навіть правила прийому на роботу викликають складні випробування для святих останніх днів. Ми повинні намагатися врівноважити суперечливі вимоги—дотримуватися євангельських законів у особистому житті та вченнях, навіть коли ми намагаємося виявляти любов до всіх[4]. Коли ми так чинимо, то іноді постаємо перед тим, що Ісая називав "людська ганьба", однак цього не слід боятися.

Навернені святі останніх днів вірять, що Проголошення про сім'ю, яке було видане майже чверть століття тому і перекладене десятками мов, є Господнім нагадуванням про необхідні для нас євангельські істини, які будуть нам підтримкою під час випробувань, через які проходить сім'я. Два приклади—це одностатеві шлюби і спільне проживання без укладання шлюбу. Лише через 20 років після видання Проголошення про сім'ю Верховний суд Сполучених Штатів ухвалив одностатеві шлюби, знехтувавши тисячами років, упродовж яких шлюб укладався лише між чоловіком і жінкою. Вражаючий відсоток дітей у Сполучених Штатах, які народилися у матерів, що не були у шлюбі з їхнім батьком, зростав поступово: 5 відсотків у 1960 році[5], 32 відсотки у 1995 році[6] і зараз 40 відсотків[7].

IV.

Проголошення про сім'ю починається з заяви, що "шлюб між чоловіком і жінкою встановлено Богом і що сім'я є центральною частиною Творцевого плану для вічної долі Його дітей". В ньому також стверджується, що "стать є невід'ємною властивістю доземної, смертної й вічної особистості та її призначення". В ньому далі проголошується, що "Бог заповідав, аби священна сила породження застосовувалася тільки чоловіком і жінкою, законно одруженими як чоловік і дружина".

Проголошення підтверджує незмінний обов'язок чоловіка і дружини розмножуватися і наповнювати землю та їхню священну відповідальність "любити одне одного і своїх дітей і піклуватися одне про одного та про своїх дітей": "Діти мають право народжуватися в лоні шлюбу і виховуватися батьком і матір'ю, які з цілковитою вірністю шанують шлюбні обітниці". Проголошення урочисто застерігає про недопустимість жорстокого ставлення до подружжя чи до дітей і стверджує, що "щастя в сімейному житті найпевніше досягають, коли воно засновано на вченнях Господа Ісуса Христа". У кінці міститься заклик до офіційних осіб сприяти "заходам, спрямованим на збереження і зміцнення сім'ї як фундаментальної сполуки суспільства".

У 1995 році Президент Церкви та 14 інших апостолів Господа опублікували ці важливі доктринальні твердження. Як один з семи тих апостолів, які зараз ще живуть на землі, я відчуваю обов'язок розповісти тим, кому це цікаво, що спонукало до написання Проголошення про сім'ю.

Натхнення, яке визначило необхідність написання Проголошення про сім'ю, було отримане провідниками Церкви понад 23 роки тому. Це було несподіванкою для тих, хто вважав, що доктринальні істини стосовно шлюбу та сім'ї були всім зрозумілі й не потребували додаткової уваги[8]. Однак ми відчували підтвердження [Духа] і взялися до роботи. Теми були визначені й обговорювалися членами Кворуму Дванадцятьох Апостолів приблизно рік. Мова документа була запропонована, розглянута і переглянута. З молитвою ми постійно благали Господа, щоб відчувати Його натхнення стосовно того, що нам слід сказати і як ми це маємо сказати. Ми всі навчалися "рядок за рядком, приписання за приписанням", як і обіцяв Господь (УЗ 98:12).

Під час цього процесу отримання одкровення запропонований текст було подано на розгляд Першому Президентству, яке ухвалює та оприлюднює вчення і доктрину Церкви. Після того як Перше Президентство внесло подальші зміни, Проголошення про сім'ю було зачитано Президентом Церкви Гордоном Б. Хінклі. На жіночих зборах 23 вересня 1995 року він промовив такі вступні слова, перш ніж прочитати Проголошення: "У час, коли поширюється стільки софістики під виглядом істини, стільки неправди про норми і цінності, стільки спокус і принад, щоб повільно зануритися в бруд світу, ми

відчуваємо себе зобов'язаними застерегти і попередити"[9].

Я свідчу, що Проголошення про сім'ю—це проголошення вічної істини, волі Господа стосовно Його дітей, які прагнуть вічного життя. Воно стало основою для вчень і діяльності Церкви упродовж останніх 22 років і залишатиметься таким у майбутньому. Візьміть його за основу, навчайте йому, живіть відповідно до нього, і ви матимете благословення, просуваючись вперед до вічного життя.

Сорок років тому Президент Езра Тефт Бенсон навчав, що "кожне покоління має свої випробування і свою можливість відстоювати себе і доводити свою правоту"[10]. Я впевнений, що наше ставлення до Проголошення про сім'ю і його використання—це одне з випробувань цього покоління. Я молюся, щоб всі святі останніх днів твердо вистояли в цьому випробуванні.

У кінці я прочитаю вчення Президента Гордона Б. Хінклі, виголошене через два роки після видання Проголошення про сім'ю. Він сказав: "Я бачу дивовижне майбутнє в цьому непевному світі. Якщо ми будемо міцно триматися своїх цінностей, якщо ми будемо будувати на своєму спадку, якщо ми будемо ходити у послусі перед Господом, якщо ми будемо просто жити за євангелією, то будемо благословлятися рясно й чудово. На нас будуть дивитися як на особливий народ, який знайшов ключ до особливого щастя"[11].

Я свідчу про істину і вічну важливість Проголошення про сім'ю, даного через одкровення від Господа Ісуса Христа Його апостолам заради піднесення дітей Божих (див. Учення і Завіти 131:1–4). В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Президент Томас С. Монсон, "Стійте на святих місцях", *Ліягона,* лист. 2011, 83.
2. Рассел М. Нельсон, "Спасіння і піднесення", *Ліягона*, трав 2008, сс. 7, 10.
3. Див. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона,* лист. 2010, 3 с. обкладинки.
4. Див. Даллін Х. Оукс, "Любов і закон", *Ліягона,* лист. 2009, сс. 26–29.
5. Див. "'Disastrous' Illegitimacy Trends", *Washington Times,* Dec. 1, 2006, washingtontimes.com.
6. Див. Stephanie J. Ventura and others, "Report of Final Natality Statistics, 1996," *Monthly Vital Statistics Report,* June 30, 1998, 9.
7. Див. Brady E. Hamilton and others, "Births: Provisional Data for 2016", *Vital Statistics Rapid Release,* June 2017, 10.
8. Наш генеральний президент Товариства молодих жінок добре сказала 20 років потому: "Ми тоді зовсім не усвідомлювали, наскільки у сучасному світі надзвичайно великою буде наша потреба в цих основоположних твердженнях в якості критеріїв, за якими ми будемо оцінювати кожне нове віяння мирських догм, що доноситимуться до нас з медіа, Інтернету, від учених, з телебачення та фільмів і навіть від законодавців. Проголошення про сім'ю стало нашим еталоном у судженні про філософії світу, і я свідчу, що принципи, заявлені у цьому проголошенні, є такими ж істинними сьогодні, якими вони були тоді, коли їх нам дав пророк Бога близько 20 років тому" (Бонні Л. Оскарсон, "Захисниці Проголошення про сім'ю", *Ліягона*, трав. 2015, сс. 14–15).
9. Gordon B. Hinckley, "Stand Strong against the Wiles of the World", *Ensign,* Nov. 1995, 100.
10. Ezra Taft Benson, "Our Obligation and Challenge" (виступ, виголошений на семінарі для регіональних представників 30 вересня 1997 р.), с. 2; у Девід А. Беднар, "Разом з Господом: Уроки Табору Сіону", *Ліягона,* лип. 2017, с. 19.
11. *Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі* (2016), с. 186; див. також "Look to the Future", *Ensign,* Nov. 1997, 69.

Старійшина Джон С. Пінгрі мол.
Сімдесятник

“Я маю роботу для тебе”

Кожен з нас має відігравати суттєву роль в поширенні Божої роботи.

Бог сказав Мойсею: “Я маю роботу для тебе” (Мойсей 1:6). Чи задумувалися ви коли-небудь над тим, чи має Небесний Батько роботу для вас? Чи є щось важливе, для чого Він вас—конкретно вас—підготував? Я свідчу, що відповідь на це запитання: “Так!”

Подумайте про Джиріша Гіміра, який народився і виріс в країні Непал. Підлітком він навчався в Китаї, де однокласник познайомив його з євангелією Ісуса Христа. Зрештою Джиріш приїхав до Університету Бригама Янга, щоб навчатися в аспірантурі, і зустрівся зі своєю майбутньою дружиною. Вони оселилися в Долині Солоного озера і усиновили двох дітей з Непалу.

Через декілька років, коли більше 1500 біженців з таборів в Непалі були переселені в штат Юта[1], Джиріш відчув натхнення допомогти. Вільно розмовляючи рідною мовою і розуміючи культуру, Джиріш служив перекладачем, вчителем і наставником. Після переселення в цю громаду, дехто з біженців з Непалу зацікавився євангелією. Була організована непаломовна філія, і Джиріш згодом служив в якості її президента. Він також брав активну участь в перекладі Книги Мормона непальською мовою.

Чи бачите ви, як Небесний Батько готував Джиріша і як використовує його зараз?

Бог має роботу для кожного з нас

Брати і сестри, Бог має важливу роботу для кожного з нас. Говорячи з сестрами, але навчаючи істин, які

стосуються усіх, Президент Спенсер В. Кімбол навчав: “До нашого пришестя [на землю нам] було дано певні завдання. … Хоч ми не пам’ятаємо подробиць, це не змінює славетної реальності того, на що ми колись погодилися”[2]. Яка надихаюча істина! Наш Небесний Батько хоче, щоб ми з вами зробили щось конкретне і значне (див. Ефесянам 2:10).

Ці божественні завдання не зарезервовані для кількох привілейованих осіб, а для всіх—незважаючи на стать, вік, расу, національність, рівень прибутку, соціальний статус чи покликання в Церкві. Кожен з нас має відігравати суттєву роль в поширенні Божої роботи (див. Мойсей 1:39).

Дехто з нас сумнівається в тому, що Небесний Батько може використати *нас*, щоб зробити важливий внесок. Але пам’ятайте: він завжди використовував звичайних людей, щоб зробити щось надзвичайне (див. 1 Коринтянам 1:27–28; УЗ 35:13; 124:1). “[Ми] є вільними в собі” і “є в н[ас] сила”, щоб “вершити багато праведності” (УЗ 58:27–28)[3].

Президент Рассел М. Нельсон пояснив:

“Господь планує для вас набагато більше, ніж ви плануєте для себе. Вас було зарезервовано і збережено для цього часу і місця. …

Господу потрібно, щоб ви змінили світ. Коли ви приймаєте Його волю і слідуєте за нею, ви побачите, що досягаєте неможливого!”[4]

Отже, як нам зрозуміти і виконувати роботу, яку Бог для нас приготував? Дозвольте мені поділитися чотирма принципами, які допоможуть нам.

Зосереджуйтеся на інших людях

Перший: зосереджуйтеся на інших людях. Ми можемо слідувати

за Христом, який “ходив …, добро чинячи” (Дії 10:38; див. також 2 Нефій 26:24).

Після повернення з місії повного дня, я сумував за тим, щоб ставити щоденну мету. Мені це подобалося. Звісно ж, мені потрібно було дотримуватися своїх завітів, отримати освіту, почати створювати сім’ю і заробляти собі на життя. Але мене цікавило, чи було щось більше, чи навіть особливе, що Господь хотів, щоб я зробив. Після кількох місяців роздумів, я прочитав цей вірш: “Якщо ти бажаєш, ти станеш тим засобом, за допомогою якого творитиметься багато добра в цьому поколінні” (УЗ 11:8). Дух допоміг мені зрозуміти, що основною метою божественних завдань є благословити інших, творячи багато добра.

Ми можемо підходити до моментів прийняття рішень в нашому житті—наприклад, на кого навчатися, ким працювати чи де жити—в контексті допомоги іншим.

Одна сім’я переїхала до нового міста. Замість того, щоб знайти житло в багатому районі, вони відчули, що треба переїхати в район зі значними соціальними та економічними потребами. Протягом років Господь працював через них, щоб підтримувати багатьох людей і розбудовувати їхні приход і кіл.

Медичний працівник мав свій професійний бізнес, але відчував натхнення виділити один день на тиждень, щоб надати безкоштовну допомогу особам, які не мали медичного страхування. Через те, що цей чоловік і його дружина бажали благословити інших, Господь дав їм можливість підтримати сотні нужденних пацієнтів, в той час як вони виховували свою велику сім’ю.

Виявляйте і розвивайте духовні дари

Другий: виявляйте і розвивайте духовні дари. Небесний Батько дав нам ці дари, щоб допомогти нам визначити, яку роботу Він має для нас, виконати цю роботу і отримати задоволення.

Дехто з нас запитує себе: “Чи в мене є *якісь* дари?” Знову ж, відповідь: “Так!” “*Кожній* людині дається дар Духом Бога …, щоб усі мали користь від цього” (УЗ 46:11–12; курсив додано)[5]. Певна кількість духовних дарів згадується в Писаннях (див. 1 Коринтянам 12:1–11, 31; Мороній 10:8–18; УЗ 46:8–26), але існує й багато інших[6]. Серед них може бути вияв співчуття, висловлювання надії, знаходження спільної мови з людьми, ефективне планування, вміння переконливо говорити або писати, здатність ясно навчати і віддано працювати.

Тож як ми можемо дізнатися про наші дари? Ми можемо звернутися до нашого патріаршого благословення, запитати тих, хто найкраще нас знає, і особисто визначити, що нам від природи добре дається і що приносить нам радість. Найважливіше, ми можемо запитати у Бога (див. Якова 1:5; УЗ 112:10). Він знає наші дари, адже Він дав їх нам (див. УЗ 46:26).

Коли ми дізнаємося про наші дари, у нас є обов’язок розвивати їх (див. Матвій 25:14–30). Навіть Ісус Христос “не отримав від повноти спочатку, але [розвивався] від благодаті до благодаті” (УЗ 93:13).

Один юнак зробив ілюстрації, щоб сприяти розвитку релігійних цінностей. Моєю улюбленою є портрет Спасителя, копія якого висить у нас вдома. Цей брат розвинув свої художні дари і використав їх. Працюючи через нього, Небесний Батько надихнув інших стати кращими в учнівстві.

Інколи ми відчуваємо, що у нас немає ніяких особливо важливих дарів. Одного дня знеохочена сестра благала: “Господи, яке моє особисте служіння?” Він відповів: “Помічати інших”. Це був духовний дар! З тих

пір вона знайшла радість в тому, що помічала тих, про кого регулярно забували, і Бог працював через неї, аби благословити багатьох. В той час, як деякі з наших духовних дарів, можливо, не є видатними по світовим міркам, але вони є важливими для Бога і Його роботи[7].

Використовуйте лихо собі на благо

Третій: використовуйте лихо собі на благо. Наші випробування допомагають нам знайти ту роботу, яку Небесний Батько має для нас, і підготуватися до неї. Алма пояснював: "Після великого лиха Господь … зробив мене знаряддям у Своїх руках" (Мосія 23:10)[8]. Так само, як і Спаситель, чия спокутна жертва дала Йому можливість допомогти нам (див. Алма 7:11–12), ми можемо використовувати знання, отримані в тяжкі для нас часи, щоб надихати, зміцнювати і благословляти інших.

Після того, як успішного працівника відділу кадрів було звільнено, він прочитав своє патріарше благословення і відчув натхнення започаткувати компанію, щоб допомагати іншим професіоналам знайти роботу. (Він навіть допоміг мені знайти роботу, коли наша сім'я повернулася зі служіння на місії). Господь використав його випробування як важливу сходинку для благословення інших, в той самий час забезпечивши його більш суттєвою кар'єрою.

Молоде подружжя на власному досвіді відчули, що таке мертвонародженість. З розбитими серцями вони вирішили вшанувати свою доньку, надаючи консультації і матеріальну допомогу батькам, які пережили подібні ситуації. Господь працював через це подружжя завдяки їхній особливій чуйності, яка розвинулася через лихо.

Покладайтеся на Бога

І четвертий: покладайтеся на Бога. Коли ми просимо Його, маючи віру, із справжнім наміром, Він відкриє нам наші божественні призначення[9]. Коли ми про них дізнаємося, Він допоможе нам виконати ці призначення. "Все присутнє перед [Його] очима" (УЗ 38:2; див. також Авраам 2:8), і в правильний час, Він відкриє двері, які потрібні нам (див. Об'явлення 3:8). Він навіть послав Свого Сина, Ісуса Христа, щоб ми могли покладатися на Нього, для отримання сили, більшої за нашу природну здатність (див. Филип'янам 4:13; Алма 26:12).

Один брат, переймаючись місцевими рішеннями уряду, відчув натхнення балотуватися на державну посаду. Незважаючи на складний процес виборчої кампанії, він проявив віру і зібрав ресурси для балотування. Зрештою він не переміг, але відчув, що Господь дав йому спрямування і силу, щоб важливі проблеми громади були почуті.

Мати-одиначка, виховуючи дітей з вадами розвитку, сумнівалася в тому, що здатна задовольнити потреби своєї сім'ї. Хоча їй і важко, вона відчуває, що Господь зміцнює її для успішного виконання найважливішої місії.

Слово застереження

В той час, як Господь допомагає нам виконувати божественні призначення, супротивник працює над тим, щоб відволікти нас і змусити відмовитися від життя, сповненого сенсу.

Гріх, напевне, є найбільшим нашим каменем спотикання, який притупляє нашу чутливість до Святого Духа і обмежує наш доступ до духовної сили. Щоб виконувати роботу, яку Небесний Батько має для нас, ми повинні намагатися бути чистими (див. 3 Нефій 8:1). Чи живемо ми таким чином, щоб Бог міг працювати через нас?

Сатана також прагне відволікти нас менш важливими справами. Господь попереджав одного з перших провідників Церкви: "Твій розум був з земним більше, ніж з тим, що від Мене, … і з священнослужінням,

до якого тебе було покликано” (УЗ 30:2). Чи ми настільки зайняті мирськими справами, що відволікаємося від божественних призначень?

На додаток, Сатана знеохочує нас почуттями неадекватності. Він робить так, що наша робота лякає або здається занадто складною. Однак ми можемо довіряти Богу! Він любить нас. Він хоче, щоб ми були успішними. Він “піде перед [нами],— не опустить [нас] й не покине [нас]” (Повторення 31:8; див. також Псалми 31:8; Приповісті 3:5–6; Матвій 19:26; УЗ 78:18).

Сатана може також надихнути нас розглядати нашу роботу, як менш цінну, ніж роботу, призначену іншим. Але кожне завдання від Бога є важливим, і ми знайдемо рішучість, коли “пиша[ємо]ся тим, що Господь заповів [нам]” (Алма 29:9).

Коли Бог працює через нас, супротивник може спокушати нас пишатися собою за будь-які досягнення. Однак ми можемо наслідувати смиренність Спасителя, відкидаючи особисту похвалу і натомість звеличуючи Батька (див. Матвій 5:16; Мойсей 4:2). Коли репортер намагався надати Матері Терезі визнання за місію її життя—допомагати бідним—вона відповіла: “Це [Божа] робота. Я наче … олівець в Його руці. … Бог думає. Бог пише. Олівець тут ні при чому. Олівцю лише дозволено бути використаним”[10].

Заключна частина

Мої улюблені брати і сестри, я закликаю кожного з вас: “Віддавайте себе Богові … за знаряддя праведности” (Римлянам 6:13). Віддавати себе означає дати Йому знати, що ми хочемо бути корисними, прагнемо Його спрямування і отримуємо доступ до Його сили.

Як завжди, ми можемо дивитися на Ісуса Христа як на досконалий приклад. В доземному житті Небесний Батько запитав: “Кого Мені послати?”

А Ісус відповів: “Ось Я, пошли Мене” (Авраам 3:27; див. також Ісая 6:8).

Ісус Христос прийняв Свою роль бути нашим Спасителем і Викупителем, яку Йому було призначено наперед, підготувався до неї і виконав її. Він виконав волю Батька (див. Іван 5:30; 6:38; 3 Нефій 27:13) і здійснив Свої божественні призначення.

Коли ми слідуємо за прикладом Христа і віддаємо себе Богові, я свідчу, що Він також використає нас для продовження Своєї роботи і для благословення інших. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Refugee Processing Center, “Admissions and Arrivals”, ireports.wrapsnet.org/Interactive-Reporting.
2. Spencer W. Kimball, “The Role of Righteous Women”, *Ensign,* Nov. 1979, 102.
3. Президент Гордон Б. Хінклі заохочував: “Повірте в себе. Повірте у свою здатність робити прекрасні … справи. … Ви—дитина Бога й маєте безмежні можливості” (*Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі* [2016], с. 82).
4. Russell M. Nelson, *Accomplishing the Impossible: What God Does, What We Can Do* (2015), 147.
5. Президент Дітер Ф. Ухтдорф навчав:
   “Наш Небесний Батько бачить наш реальний потенціал. Він знає про нас те, чого ми самі про себе не знаємо. Він дає нам підказки в нашому житті, щоб ми виповнили міру свого сотворіння. …
   Давайте приймемо рішення йти за Спасителем і старанно працювати, щоб стати тими, ким нам призначено стати. Давайте слухати підказки Святого Духа і виконувати їх. Якщо ми будемо робити це, Небесний Батько відкриє нам те, про що ми б ніколи самі не дізналися. Він буде освітлювати шлях попереду і відкривати наші очі, щоб ми побачили в собі таланти, про які не знаємо і які, можливо, й не уявляємо” (“Про жалкування і рішення”, *Ліягона,* лист. 2012, сс. 22, 23).
6. Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі пояснював: “Духовні дари незліченні за кількістю й необмежені за різноманітністю. Ті, які перелічені у слові одкровення, є лише ілюстрацією безмежного виливу божественної благодаті, яку милостивий Бог дає тим, хто любить Його і служить Йому” (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 371).
7. Старійшина Марвін Дж. Ештон навчав:
   “Дозвольте мені згадати про кілька взятих навмання дарів, які не завжди очевидні або заслуговують на увагу, та все ж є дуже важливими. Серед них можуть бути і ваші дари—дари не настільки явні, але реальні й цінні.
   Давайте розглянемо деякі з цих менш видимих дарів: дар ставити запитання, дар слухати, дар чути тихий спокійний голос та дар говорити тихим, спокійним голосом, дар уміти плакати, дар уникати суперечок, дар уміти погоджуватися, дар уникати непотрібних повторень, дар прагнути того, що є праведним, дар не судити, дар звертатися до Бога за проводом, дар бути учнем, дар піклуватися про інших, дар уміти розмірковувати, дар молитися, дар приносити сильне свідчення й дар отримати Святого Духа” (“There Are Many Gifts”, *Ensign,* Nov. 1987, 20).
8. Павло також навчав: “В усякій скорботі [Бог] нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих” (2 Коринтянам 1:4).
9. Старійшина Річард Г. Скотт пояснював: “Бог має особливий план для вашого життя. Він відкриє для вас частини плану, якщо ви будете прагнути цього з вірою та незмінним послухом” (“Як жити гідно серед наростаючого зла”, *Ліягона,* трав. 2004, с. 102).
10. Mother Teresa, in Edward W. Desmond, “Interview with Mother Teresa: A Pencil in the Hand of God”, *Time,* Dec. 4, 1989, time.com.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Хліб живий, що з неба зійшов

Якщо ми прагнемо перебувати в Христі і дозволити Йому перебувати в нас, тоді святість—це те, чого ми прагнемо.

Через день після того, як Ісус у дивовижний спосіб нагодував 5000 в Галілеї лише п'ятьма ячними хлібами та двома рибами[1], Він знову говорив до людей в Капернаумі. Спаситель відчував, що багато хто цікавилися не стільки Його вченнями, скільки тим, щоб їх знову нагодували[2]. Відповідно, Він намагався переконати їх про набагато важливішу цінність "пожив[и], що зостається на вічне життя, яку дасть вам Син Людський"[3]. Ісус проголосив:

"Я—хліб життя!

Отці ваші в пустині їли манну,—і померли.

То є хліб, Який сходить із неба,—щоб не вмер, хто Його споживає.

Я—хліб живий, що з неба зійшов: коли хто споживатиме хліб цей, той повік буде жити. А хліб, що дам Я, то є тіло Моє, яке Я за життя світові дам"[4].

Ті, хто сприйняв слова Спасителя буквально, не зрозуміли того, що Він хотів донести до них. Відсахнувшись від такої думки, вони роздумували: "Як же Він може дати нам тіла спожити?"[5] Ісус намагався пояснити принцип глибше:

"Поправді, поправді кажу вам: Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крови Його, то в собі ви не будете мати життя.

Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя,—і того воскрешу Я останнього дня.

Бо тіло Моє—то правдиво пожива, Моя ж кров—то правдиво пиття"[6].

Потім вів пояснив глибоке значення Своєї метафори:

"Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той в Мені перебуває, а Я в ньому.

Як Живий Отець послав Мене, і живу Я Отцем, так і той, хто Мене споживає, і він житиме Мною"[7].

Однак ті, хто слухав Його, все ще не розуміли, що казав їм Ісус, і "багато хто … , як почули оце, гомоніли: "Жорстока це мова! Хто слухати може її?" … Із того часу відпали багато хто з учнів Його, і не ходили вже з Ним"[8].

Споживати Його тіло та пити Його кров—це незвичний спосіб виявлення того, наскільки повністю ми повинні зробити Спасителя частиною нашого життя—самого нашого єства—щоб ми могли бути єдиними. Як це відбувається?

По-перше, ми розуміємо, що жертвуючи Своїм тілом і кров'ю, Ісус спокутував наші гріхи і подолав смерть, як фізичну, так і духовну[9]. Тоді очевидно, що ми приймаємо Його тіло і п'ємо Його кров, коли отримуємо від Нього силу і благословення Його Спокути.

Учення Христа показує, що ми повинні робити, щоб отримати спокутну благодать. Нам треба повірити і мати віру в Христа, покаятися й охриститися, та отримати Святого Духа, "а тоді приходить прощення ваших гріхів вогнем і Святим Духом"[10]. Це ворота, наш доступ до спокутної благодаті Спасителя та до тісної і вузької путі, що веде до Його царства.

"Отже, якщо ви просуватиметеся вперед [на шляху], бенкетуючи словом Христа, і витерпите до кінця, ось так каже Батько: Ви будете мати вічне життя.

… Слухайте, це є вчення Христа, і єдине й істинне вчення Батька, і Сина, і Святого Духа, Які є єдиним Богом, без кінця"[11].

Краса символізму причастя Господньої вечері розкривається, коли ми обдумуємо її. Хліб і вода представляють тіло і кров Того, Хто є Хлібом Життя і Живою Водою[12], які гостро нагадують нам про ціну, що Він сплатив, аби викупити нас. Коли хліб ламають, ми пригадуємо розірване тіло Спасителя. Якось старійшина Даллін Х. Оукс зауважив, що "через те, що його рвуть чи ламають, кожен шматок хліба є унікальним, так само, як і ті, хто приймає його, є унікальними. Всім нам треба розкаятися в різних гріхах. У всіх нас є різні потреби щодо зміцнення через Спокуту Господа Ісуса Христа, Якого ми згадуємо під час цього обряду"[13]. Коли ми п'ємо воду, то думаємо про кров, яку Він пролив у Гефсиманії і на хресті та про її освячуючу силу[14]. Знаючи, що "ніщо нечисте не може увійти в Його царство", ми вирішуємо бути серед "тих, хто омив свій одяг в [Спасителевій] крові через свою віру, і покаяння в усіх своїх гріхах, і свою вірність до кінця"[15].

Я говорив про те, як отримати спокутну благодать Спасителя, яка забере наші гріхи і очистить від плям, якими ті гріхи забруднили нас. Але, образно кажучи, те, що ми їмо Його тіло і п'ємо Його кров, має додаткове значення, а саме— для засвоєння якостей і характеру Христа, відкидаючи тілесну людину і стаючи святими "через спокуту Христа Господа"[16]. Коли ми приймаємо причасний хліб і воду кожного тижня, нам слід подумати, наскільки повно ми повинні вплести Його характер і зразок Його безгрішного життя у наше життя і єство. Ісус не міг би спокутувати гріхи інших, якби Він Сам не був безгрішним. Оскільки правосуддя не мало претензій до Нього, Він міг запропонувати Себе замість нас, аби задовольнити правосуддя і потім поширити милосердя. Коли ми пам'ятаємо і шануємо Його спокутну жертву, нам слід також думати про Його безгрішне життя.

А це означає, що нам треба докласти багато зусиль. Ми не можемо задовольнятися тим, що залишаємося такими, як є, а повинні постійно просуватися вперед до "мір[и] зросту Христової повноти"[17]. Як і батько царя Ламонія в Книзі Мормона, ми повинні хотіти відмовитися від усіх наших гріхів[18] і зосереджуватися на тому, що Господь очікує від нас, як окремо, так і разом.

Недавно друг розповів мені про досвід, який він отримав, коли служив президентом місії. Він переніс операцію, яка вимагала кілька тижнів реабілітації. Під час свого одужання він присвятив час вивченню Писань. Одного дня, коли він роздумував над словами Спасителя в 27-му розділі 3 Нефія, він заснув. Далі він розповів наступне:

"Я бачив сон, в якому мені дали яскравий, панорамний погляд на моє життя. Мені показали мої гріхи, неправильний вибір, моменти, … коли я ставився до людей з нетерпеливістю, плюс моменти, коли я міг сказати або зробити щось хороше, та не зробив цього. … Всеосяжний … [огляд] мого життя мені показали за кілька хвилин, але це здавалося набагато довшим. Я прокинувся, здивований і … відразу ж упав на коліна поруч з ліжком і почав молитися, благати про прощення, виливаючи почуття мого серця так, як раніше ніколи цього не робив.

До того, як я заснув, я не усвідомлював, що мав настільки глибоко покаятися. Мої недоліки і слабкості раптом стали такими очевидними для мене, що прірва між тим, ким я був, та святістю і добротою Бога, здавалася в мільйон кілометрів завширшки.

У своїй молитві того дня я висловив свою найглибшу вдячність Небесному Батьку і Спасителю усім своїм серцем за все, що Вони зробили для мене і за стосунки з моєю дружиною і дітьми, які я так цінував. Коли я стояв на колінах, я також відчув Божу любов і милість, які були такими відчутними на дотик, незважаючи на мої почуття негідності. …

Я можу сказати, що з того дня я став іншою людиною. … В моєму серці сталася переміна. … Після цього я розвинув більше співчуття до інших, з більшою здатністю любити, поєднаною з почуттям невідкладності роботи з проповідування євангелії. … Я зміг розуміти послання віри, надії і дару покаяння, що знаходяться в Книзі Мормона, [як] ніколи раніше”[19].

Важливо зауважити, що цей хороший чоловік, отримавши таке яскраве одкровення про свої гріхи і недоліки, не знеохотився і не впав у відчай. Так, він відчув шок та жалкування. Він відчув сильну потребу покаятися. Він смирився, проте відчував вдячність, мир і надію—справжню надію—завдяки Ісусу Христу, “хліб[у] жив[ому], що з неба зійшов”[20].

Мій друг говорив про прірву, яку він бачив у своєму сні, між своїм життям і святістю Бога. *Святість*—це підходяще слово. Їсти тіло і пити кров Христа означає прагнути святості. Бог заповідує: “Будьте святі,—Я-бо святий!”[21]

Енох радив нам: “Навчайте своїх дітей, що всі люди повсюди повинні покаятися, інакше вони ніяк не зможуть успадкувати царство Боже, бо ніщо нечисте не може перебувати там, або перебувати в Його присутності; бо, мовою Адама, Людина Святості Його ім’я, а ім’я Його Єдинонародженого є Син Людини, саме Ісус Христос”[22]. Коли я був хлопцем, мені було цікаво, чому в Новому Завіті Ісуса часто називали (Він Сам навіть себе так називає) Сином Людини, коли Він насправді є Сином Бога, але твердження Еноха прояснює, що ці імена є розпізнанням Його божественності і святості—Він є Сином Людини Святості, Бога Батька.

Якщо ми прагнемо перебувати в Христі і дозволити Йому перебувати в нас[23], тоді святість—це те, чого ми прагнемо, як тілом, так і духом[24]. Ми прагнемо її в храмі, на якому написано “Святість Господові”. Ми прагнемо її в наших шлюбах, сім’ях і домівках. Ми прагнемо її кожного тижня, коли вважаємо приємністю святий день Господа[25]. Ми навіть прагнемо її в деталях повсякденного життя: у нашій мові, в нашому одязі, у наших думках. Як заявляв Президент Томас С. Монсон: “Ми—результат усього, що читаємо, усього, що дивимося, усього, що чуємо і всього, що думаємо”[26]. Ми прагнемо святості, коли щоденно несемо свого хреста[27].

Сестра Керол Ф. Мак-Конкі зауважила: “Ми розуміємо, що існує багато перевірок, спокус і негараздів, які можуть відштовхнути нас від усього чеснотного і гідного похвали перед Богом. Але земний досвід дає нам можливість обирати святість. Найчастіше саме жертви, на які ми йдемо заради дотримання завітів, і є тим, що освячує нас та робить святими”[28]. А до жертв, на які ми йдемо, я хочу додати служіння, яке ми надаємо.

Ми знаємо, що коли ми служимо своїм ближнім, то ми тільки служимо нашому Богові[29]. А Господь нагадує нам, що таке служіння займає центральне місце в Його житті і характері: “Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох”[30]. Президент Меріон Дж. Ромні мудро пояснював: “Служіння—це не якесь випробування, яке ми маємо витерпіти на землі, аби заслужити право жити в целестіальному царстві. Служіння—це сама суть піднесеного життя в целестіальній славі”[31].

Захарія пророкував, що в дні тисячолітнього правління Господа, навіть на кінських дзвінках буде викарбовано напис: “Святе Господеві”[32]. У цьому дусі піонери-святі в цих долинах прикріплювали нагадування “Святе Господеві” на всьому, що здавалося звичайним або простим, як і на предметах, які асоціювалися з релігійною практикою. Воно було викарбуване на причасних склянках і тарілках, і надруковане на свідоцтвах

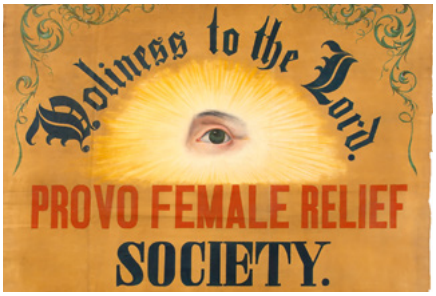

висвячення сімдесятників, і на прапорі Товариства допомоги. Напис "Святе Господеві" також з'явився на вікнах Закладу кооперативної торгівлі Сіону, в універмазі закладу. Він знаходився на верхній частині молотка і на барабані. Напис "Святе Господеві" був викарбуваний на металевих дверних ручках дому Президента Бригама Янга. Ці посилання на святість в начебто незвичних або несподіваних місцях можуть здатися неприйнятними, але вони показують, наскільки всеосяжним і постійним повинно бути наше зосередження на святості.

Приймати тіло Спасителя і пити Його кров означає відкласти з нашого життя все, що не відповідає характеру, притаманному Христу, і зробити Його якості своїми власними. Це ширше пояснення значення покаяння: особа не лише відвертається від минулого гріха, а також і "повертає волю й серце до Бога"[33], йдучи вперед. Так само, як це сталося в сні-одкровенні мого друга, Бог покаже нам наші вади і недоліки, але Він також допоможе нам перетворити слабке в сильне[34]. Якщо ми щиро запитаємо: "Чого ще бракує мені?"[35], Він не залишить нас здогадуватися, але з любов'ю відповість заради нашого щастя. І Він дасть нам надію.

Це всепоглинаюча справа, і вона була б жахливо тяжкою, якби ми були самі в нашому пошуку святості. Славетна істина полягає в тому, що ми не самі. У нас є любов Христа, благодать Христа, втіха і спрямування Святого Духа та товариство і заохочення святих в тілі Христа. Давайте не задовольнятися тим, ким ми є, але й не будемо знеохочуватися. В простому, але вдумливому гімні нас заохочують:

Виділіть час, щоб бути святими,
хоча світ й мчить уперед;
проводьте багато часу наодинці
з Ісусом.
Шукаючи Ісуса, маєте бути, як Він;
ваші друзі у вашій поведінці
побачать Його[36].

Я свідчу про Ісуса Христа, "хліб[а] жив[ого], що з неба зійшов"[37], і що той, "хто тіло [Його] споживає та кров [Його] п'є, той має вічне життя"[38], в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Іван 6:9.
2. Див. Іван 6:26.
3. Іван 6:27.
4. Іван 6:48–51.
5. Іван 6:52.
6. Іван 6:53–55.
7. Іван 6:56–57.
8. Іван 6:60, 66. З цього приводу Спаситель запитав Своїх апостолів: "Чи не хочете й ви відійти?" (Іван 6:67). Відповідаючи за апостолів зі стійкою вірою, Петро сказав: "До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного. Ми ж увірували та пізнали, що Ти—Христос, Син Бога Живого!" (Іван 6:68–69). Я не знаю, чи в той момент Петро та його брати краще розуміли те, чого навчав їх Господь, ніж ті учні, які покидали Господаря, але Петро мав певне свідчення від Духа, що Ісус є Христос, Син Живого Бога (див. також Матвій 16:15–17), і що спасіння більше ніде не знайдеш. Тому він зобов'язався слідувати за Христом не зважаючи ні на що. Якщо в нього й були запитання, відповіді на них можна було знайти пізніше, але ніхто не змусить його відмовитися від вірності Сину Бога—показуючи чудовий приклад для всіх нас.
9. Див. Лука 22:44; Євреям 13:12; Мосія 3:7; 15:7–8; Алма 7:13; Учення і Завіти 19:18; 38:4; 45:4–5.
10. 2 Нефій 31:17.
11. 2 Нефій 31:20–21.
12. Див. Іван 4:10.
13. Dallin H. Oaks, "Introductory Message" (address given at the seminar for new mission presidents, June 25, 2017), 2.
14. Див. Мойсей 6:60.
15. 3 Нефій 27:19; див. також Мороній 10:32–33.
16. Мосія 3:19.
17. Ефесянам 4:13.
18. Див. Алма 22:18.
19. Особисте листування.
20. Іван 6:51.
21. 1 Петра 1:16.
22. Мойсей 6:57.
23. Див. Іван 6:56.
24. Див. Римлянам 12:1.
25. Див. Ісая 58:13.
26. *Teachings of Thomas S. Monson,* comp. Lynne F. Cannegieter (2011), 267.
27. Див. Переклад Джозефа Сміта, Матвій 16:25–26; Лука 9:23; 14:27–30; Joseph Smith Translation, Luke 14:27–28; Joseph Smith Translation, Luke 14:31.
28. Керол Ф. Мак-Конкі, "Велич святості", *Ліягона*, трав. 2017, с. 10.
29. Див. Мосія 2:17.
30. Марк 10:45; див. також Алма 34:28.
31. Меріон Дж. Ромні, "Целестіальна сутність самостійності", *Ліягона,* бер. 2009, с. 19.
32. Захарія 14:20.
33. Путівник по Писаннях, "Покаятися, Покаяння".
34. Див. Етер 12:27.
35. Матвій 19:20.
36. William D. Longstaff, "Take Time to Be Holy", *The United Methodist Hymnal* (1989), no. 395.
37. Іван 6:51.
38. Іван 6:54.

Старійшина Джеффрі Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Отож, будьте досконалі—зрештою

Якщо ми завзяті, тоді, десь у вічності, наше очищення буде завершеним і повним.

Писання були написані, щоб благословляти й підтримувати нас, і це вони, звичайно, й роблять. Ми дякуємо Небесам за кожний розділ і вірш, будь-коли надані нам. Але, чи помітили ви, що час від часу з'являється уривок, який нагадує нам, що *зараз* нам чогось бракує? Наприклад, Проповідь на горі починається з утішливих, лагідних заповідей блаженства, але у подальших віршах, серед іншого, нам сказано не тільки не вбивати, але й не гніватися. Нам сказано не тільки не чинити перелюб, але навіть не мати нечистих думок. Тим, хто просить нашу сорочку, ми маємо віддати її та ще й нашого плаща. Ми мусимо любити наших ворогів, благословляти тих, хто проклинає нас, і творити добро тим, хто ненавидить нас[1].

Якщо ви прочитали про це під час ранкового вивчення Писань, і майже впевнені, що не отримаєте хороших оцінок у своєму євангельському табелі успішності, тоді остання заповідь у цьому ланцюжку переконає вас у цьому остаточно: "Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!"[2] Почувши цю заключну вимогу, нам захочеться забратися в ліжко й залізти з головою під ковдру. Подібні целестіальні цілі здаються нам недосяжними. Однак, звичайно ж, Господь ніколи не дає нам заповіді, яку, як Він знає, ми не можемо виконати. Давай розберемося, куди приведе нас ця дилема.

По всій Церкві я чую, як багатьох людей мучать ці фрази: "Я просто не достатньо хороший або хороша". "Мені так багато чого бракує". "Я ніколи не відповідатиму вимогам". Я чую ці слова від підлітків. Я чую їх від місіонерів. Я чую їх від новонавернених. Чую їх від людей, які все життя були членами Церкви. Одна кмітлива свята останніх днів, сестра Дарла Айзексон, сказала, що Сатані якось вдалося зробити так, що завіти й заповіді можуть здаватися прокляттям і непотребом. Когось він переконав, що євангельські ідеали й натхненні думки змушують людину ненавидіти себе і бути нещасними[3].

Те, що я зараз скажу, ніяким чином не заперечує й не послабляє жодної заповіді, які будь-коли давав нам Бог. Я вірю в Його досконалість і знаю, що ми Його духовні сини й дочки, які мають божественний потенціал стати такими, як Він. Я також знаю, що, як діти Бога, ми не повинні принижувати або паплюжити себе так, ніби карання самих себе якимось чином перетворить нас на особу, якою Бог хоче, щоб ми стали. Ні! Якщо ми маємо бажання каятися і завжди ставати більш праведними у своєму серці, я сподіваюся, що ми можемо прагнути особистого вдосконалення без негативних фізичних або емоційних наслідків, відчуття

пригнічення чи руйнування самоповаги. *Не* цього Господь хоче від дітей Початкового товариства або будь-кого іншого, хто щиро співає: "На Господа схожим бути"[4].

Щоб помістити це питання в контекст, дозвольте мені нагадати всім нам, що ми живемо в занепалому світі і що зараз ми є занепалими людьми. Ми знаходимося в *телестіальному* царстві, першою літерою назви якого є *т,* а не *ц.* Як навчав президент Рассел М. Нельсон, тут, у смертному житті, досконалість ще "триває"[5].

Тож я вірю, що Ісус не мав бажання у Своїй проповіді на цю тему винести нам догану за наші недоліки. Ні, я вірю, що Він хотів віддати данину тому, хто і ким є Бог, Вічний Батько, і чого ми можемо досягти з Ним у вічності. У будь-якому випадку я вдячний за знання про те, що попри *мої* недоліки, принаймні Бог є досконалим—що принаймні Він, наприклад, може любити Своїх ворогів, оскільки надто часто, через "тілесну людину"[6] в нас, ми з вами іноді є тим ворогом. Як же я вдячний, що принаймні Бог може благословляти тих, хто переслідує Його, оскільки *всі* ми іноді, ненавмисно, переслідуємо Його. Я вдячний, що Бог є милостивим і миротворцем, оскільки мені потрібна милість, а світу потрібен мир. Безумовно, всі ті чесноти Батька, про які ми говоримо, є також чеснотами Його Улюбленого Сина, Який жив і помер будучи таким же досконалим.

Відразу ж скажу, що зосередження на досягненнях Батька і Сина, а не на наших помилках, анітрохи не виправдовує нас за безладне життя або заниження стандартів. Ні, з самого початку євангелія існує для того, "щоб приготувати святих, … поки ми … не досягнемо … пізнання … Мужа

досконалого, у міру зросту Христової повноти"[7]. Я просто припускаю, що принаймні однією з цілей уривка з Писань або заповіді, може бути лише нагадування нам про те, якою дійсно величною є "мір[а] зросту Христової повноти"[8], надихаючи нас більше любити Його і захоплюватися Ним, та більше бажати бути подібними до Нього.

"Прийдіть до Христа, і вдосконалюйтеся в Ньому …—благає Мороній.— Люб[іть] Бога з усією вашою могутністю, розумом і силою, тоді … *через Його благодать ви мо[жете] бути досконалими у Христі*"[9]. Наша єдина надія на справжню досконалість—отримати її як дар з небес. Ми не можемо "заробити її". Таким чином, благодать Христа дарує нам не тільки спасіння від смутку, гріха і смерті, а й спасіння від нашої постійної самокритики.

Дозвольте мені, скориставшись притчею Спасителя, трохи перефразувати її. Один раб винен був своєму цареві суму в 10000 талантів. Почувши благання свого раба почекати і змилосердитись, "змилосердився пан над рабом тим,—і … простив йому борг". Але тоді той самий раб не простив товаришеві своєму, який винен був йому 100 динаріїв. Почувши це, цар залементував на того, кого простив: "Чи й тобі не належало змилуватись над своїм співтоваришем, як і я над тобою був змилувався?[10]

Вчені розходяться в думках щодо згаданої тут грошової вартості, і вибачте за те, що я порівняю її з грошовою системою США, але, спростивши підрахунки, ми отримуємо такі результати: якщо менший, непрощений борг у 100 динаріїв, складав би, скажімо, 100 доларів на даний час, тоді борг у 10000 талантів, який так легко було прощено, міг сягати 1 мільярда доларів або більше!

Як особистий борг, ця цифра є просто астрономічною—абсолютно поза нашим сприйняттям. (Ніхто не може накупити речей на таку суму!) Але для цілей цієї притчі, вона й *мала* бути неосяжною; вона й мала бути поза нашою спроможністю збагнути, не кажучи вже про нашу здатність повернути її. Це тому, що ця історія не про двох рабів, які мали спірне питання в Новому Завіті. Ця історія про нас, занепалу людську сім'ю, земних боржників, грішників і в'язнів, ким усі ми є. Кожен із нас є боржником, і вироком було ув'язнення кожного з нас. І в такому стані всі ми і залишилися б, якби не благодать

Царя, Який звільняє нас тому, що любить нас і "зворуши[в]ся співчуттям до нас"[11].

Тут Ісус використовує неосяжну систему мір, оскільки Його Спокута є неосяжним даром, вартість якого є незбагненною. Мені здається, що цей принцип, принаймні частково, стоїть за закликом Ісуса бути досконалими. Можливо ми не зможемо продемонструвати досконалість на 10000 талантів, якої досягли Батько і Син, але Вони просять *не* так багато, коли хочуть, щоб ми були трохи більш схожі на Них у чомусь незначному, щоб ми говорили і діяли, любили і прощали, каялись і вдосконалювались принаймні на рівні досконалості у 100 динаріїв, чого ми, звичайно ж, можемо досягти.

Мої брати і сестри, цей земний шлях, яким ми йдемо, бездоганно не пройшла жодна людина, крім Ісуса, тож, поки ми живемо земним життям, давайте прагнути до постійного вдосконалення, не будучи одержимі тим, що вчені, які вивчають проблеми поведінки, називають "токсичним перфекціонізмом"[12]. Нам слід уникати надмірно очікувати цього від себе і від інших і, я можу додати, від тих, кого покликано служити в Церкві,— що для святих останніх днів означає— від *кожної людини*, бо всі ми покликані десь служити.

Стосовно цього Лев Толстой написав якось про священика, якого критикував один з його парафіян за те, що той не жив так, як мав би. Критикан зробив висновок, що принципи, яким навчав заблудлий проповідник, також мали бути невірними.

У відповідь на цю критику священик відповідає: "Поглянь на моє життя зараз і порівняй його з моїм колишнім життям. Ти побачиш, що я намагаюсь жити за істиною, яку проголошую". Не в змозі жити за високими ідеалами, про які він навчав, священик визнає, що схибив. Але він вигукує:

"Звинувачуйте мене, [якщо хочете], я сам це роблю, але [не] звинувачуйте … дорогу, якою я йду. … Якщо я знаю дорогу додому[, але] йду нею п'яний, хитаючись туди й сюди, хіба стає через це мій шлях неправильним?

… Не волайте у захваті: "Ось він! … Лізе в болото!" Так, не радійте ж цьому, а допомагайте [кожному, хто намагається йти шляхом назад до Бога]"[13].

Брати і сестри, кожен з нас прагне жити так, як жив Христос, кращим чином, ніж у нас часто виходить у житті. Якщо ми чесно визнаємо це і намагаємося вдосконалюватися, тоді ми не лицеміри, а люди. Давайте не дозволяти нашим особистим земним помилкам та неминучим недолікам навіть найкращих чоловіків і жінок, які оточують нас, викликати в нас цинізм щодо істин євангелії, істинності Церкви або надії на наше майбутнє чи можливості досягти побожності. Якщо ми завзяті, тоді, десь у вічності, наше очищення буде завершеним і повним, що в Новому Завіті і мається на увазі під *досконалістю*[14].

Я свідчу про цю величну долю, яку уможливила для нас Спокута Господа Ісуса Христа, Який Сам просувався "від благодаті до благодаті"[15], поки не отримав у Своєму безсмерті[16] досконалу повноту целестіальної слави[17]. Я свідчу, що цієї й кожної години Він простягає до нас у Своїх долонях зі шрамами від цвяхів ту саму благодать, підтримуючи й заохочуючи нас, не бажаючи залишити нас, поки одного дня ми безпечно не дістанемося додому в обійми Вічних Батьків. Як би незграбно у мене це не виходило, я продовжую просуватися до цього досконалого дня. Як би неспіврозмірно у мене це не виходило, я продовжую дякувати за такий досконалий дар. Я роблю це в ім'я самої досконалості, в ім'я Того, Хто ніколи не був незграбним або некомпетентним, але Хто любить всіх нас, хто є такими. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Матвій 5:1–47.
2. Матвій 5:48.
3. Див. Darla Isackson, "Satan's Counterfeit Gospel of Perfectionism", *Meridian Magazine,* June 1, 2016, ldsmag.com.
4. "На Господа схожим бути", *Збірник дитячих пісень,* сс. 40–41.
5. Див. Russell M. Nelson, "Perfection Pending", *Ensign,* Nov. 1995, 86–88.
6. Мосія 3:19.
7. Ефесянам 4:12–13.
8. Ефесянам 4:13.
9. Мороній 10:32; курсив додано.
10. Див. Матвій 18:24–33.
11. Учення і Завіти 121:4.
12. Див. Joanna Benson and Lara Jackson, "Nobody's Perfect: A Look at Toxic Perfectionism and Depression", *Millennial Star,* Mar. 21, 2013, millennialstar.org.
13. "The New Way", *Leo Tolstoy: Spiritual Writings,* sel. Charles E. Moore (2006), 81–82.
14. Додаткову інформацію щодо значення грецького слова *досконалий* ("teleios"), використаного в Новому Завіті, див. у виступі президента Рассела М. Нельсона на жовтневій генеральній конференції 1995 року "Perfection Pending" (*Ensign,* Nov. 1995, 86–87).
15. Учення і Завіти 93:13.
16. Див. Лука 13:32.
17. Див. Учення і Завіти 93:13.

Представлено президентом Генрі Б. Айрінгом
Першим радником у Першому Президентстві

Підтримка церковних чинів

Брати і сестри, зараз я представлю вам для підтримки голосуванням генеральних авторитетів, територіальних сімдесятників та генеральні президентства допоміжних організацій Церкви.

Запропоновано, щоб ми підтримали Томаса Спенсера Монсона як пророка, провидця і одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; Генрі Бенніона Айрінга як першого радника в Першому Президентстві і Дітера Фрідріха Ухтдорфа як другого радника в Першому Президентстві.

Хто підтримує, може виявити це.

Ті, хто проти, якщо такі є, нехай виявлять це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Рассела Меріона Нельсона як президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів і наступних братів як членів цього кворуму: Рассела М. Нельсона, Далліна Х. Оукса, М. Рассела Балларда, Роберта Д. Хейлза, Джеффрі Р. Холланда, Девіда А. Беднара, Квентіна Л. Кука, Д. Тодда Крістофферсона, Ніла Л. Андерсена, Рональда А. Разбанда, Гарі Е. Стівенсона та Дейла Г. Ренлунда.

Ті, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Якщо хтось проти, можете вказати це.

Запропоновано, щоб ми підтримали радників у Першому Президентстві та Кворум Дванадцятьох Апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Усі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Старійшин Дональда Л. Холлстрома та Річарда Дж. Мейнза було звільнено від служіння членами президентства сімдесятників.

Усі, хто бажає подякувати цим братам за виконане ними служіння, можуть зробити це підняттям руки.

Запропоновано підтримати старійшин Хуана А. Аседа та Патріка Керона, яких було покликано служити членами президентства сімдесятників.

Хто бажає підтримати цих братів у їхніх нових покликаннях, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, може виявити це подібним чином.

Запропоновано, щоб ми звільнили від покликання з вдячністю за віддане служіння наступних генеральних авторитетів сімдесятників: старійшин Стенлі Г. Елліса, Ларрі Р. Лоуренса та У. Крейга Цвіка і надали їм статус почесних генеральних авторитетів.

Хто бажає приєднатися до нас у вияві вдячності цим братам за їхнє чудове служіння, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми звільнили від покликання наступних

територіальних сімдесятників: Педро У. Аддуру, Дітлефа Х. Адлера, Ейнджела Х. Аларкона, Уіндзора Балдеррама, Роберта М. Колла, Крістофера Чарльза, Джині Р. Чідестера, Ральфа Л. Дюснапа, Ейнджела А. Дуарте, Пітера Ф. Еванса, Франциско Д. Н. Гренью, Юрія А. Гущіна, Кліффорда Т. Гербертсона, Аніфіока Удо Ініона, Луїса М. Ліала, Алехандро Лопеса, Л. Джина Клауде Мабая, Деклана О. Маду, Алекзендера Т. Местре, Джареда Р. Окампо, Ендрю М. О'Ріордана, Хесуса А. Ортіса, Абеніра В. Паджаро, Сіу Гонг Пона, Роберта С. Рієна, Хорхе Луїса Ромеу, Хорхе Л. Салдівара, Сіро Шмейля, Еліна Спаннауса, Моронія Б. Торгана, Стівена Л. Торонто та Рікардо Валладареса.

Ті, хто бажає приєднатися до нас у вияві вдячності за їхнє відмінне служіння, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Торбена Енгб'єрга як територіального сімдесятника.

Усі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є.

Запропоновано, щоб ми підтримали інших генеральних авторитетів, територіальних сімдесятників та генеральні президентства допоміжних організацій в їхньому теперішньому складі.

Усі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Ті, хто голосував проти під час будь-яких пропозицій проголосувати, мають звернутися до свого президента колу.

Брати і сестри, ми вдячні вам за ваші постійні віру й молитви за провідників Церкви. ■

Старійшина Гарі Е. Стівенсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Духовне затемнення

Не дозволяйте перешкодам життя затемнювати небесне світло.

21 серпня цього року відбулися 2 рідкісні події, які привернули увагу людей по всьому світу. Першою було святкування 90-річчя нашого улюбленого пророка, Президента Томаса С. Монсона. У той час я виконував доручення у Тихоокеанській території і був у захопленні від того, що святі з Австралії, Вануату, Нової Зеландії та Французької Полінезії не тільки знали про його особистий ювілей, але й раділи, святкуючи його. Я з радістю приєднався до їхніх теплих слів віри й любові до цього великого чоловіка. Як чудово бачити єдність святих останніх днів з їхнім пророком.

Звичайно ж, Президент Монсон, пам'ятаючи про тих, хто бажав привітати його з днем народження, пояснив, яким є ідеальний подарунок на день народження: "Знайдіть когось у скрутному становищі або хворого або самотнього і зробить щось для них. Це все, що мені потрібно"[1]. Ми любимо й підтримуємо вас, Президенте Монсоне.

Сонячне затемнення

Іншою рідкісною й небесною подією, яка сталася у той самий день і захопила увагу мільйонів людей по всьому світу, було повне сонячне затемнення. Подібне затемнення, яке спостерігали в усіх Сполучених Штатах, сталося вперше за 99 років[2]. Чи бачили ви коли-небудь сонячне затемнення? Можливо я можу описати його детальніше.

Повне сонячне затемнення відбувається тоді, коли місяць опиняється між землею й сонцем, майже повністю затуляючи будь-яке світло з поверхні сонця[3]. Один той факт, що це може статися, є чудом для мене. Якщо ви уявите, що розмір сонця дорівнює розміру велосипедного колеса, місяць, у порівнянні, ледве дорівнюватиме розміру крихітного камінчика.

Як це можливо, що саме джерело нашого тепла, світла й життя, може бути такою мірою затемнене чимось, порівняно невеликим за розміром?

Хоча сонце в 400 разів більше за місяць, воно також у 400 разів далі від землі[4]. З позиції землі ця геометрія робить сонце і місяць на вигляд однакового розміру. Коли вони двоє чітко стають в одну лінію, здається, що місяць затуляє все сонце. Мої друзі й члени сім'ї, які перебували в зоні повного затемнення, описали, як темрява змінила світло. З'явилися зірки і птахи припинили співати. Стало прохолодно, оскільки температура повітря під час затемнення може знизитися приблизно на 11 градусів за шкалою Цельсія[5].

Вони розповіли, що у них виникли почуття благоговіння, подиву і навіть страху, знаючи, що затемнення несе

з собою певні ризики. Однак усі вони подбали про те, щоб уникнути непоправної шкоди очей або "сліпоти від затемнення" під час цієї події. Безпека була забезпечена завдяки їхнім окулярам, які були обладнані спеціальними лінзами-фільтрами і захищали їхні очі від будь-якої потенційної шкоди.

Аналогія

У той самий спосіб, коли дуже маленький місяць може загородити величне сонце, подавляючи його світло й тепло, може статися й *духовне* затемнення, коли ми дозволяємо незначним перешкодам, які завдають проблеми,—тим, з якими ми стикаємося у повсякденному житті,—наблизитися до такої міри, щоб затулити велич, яскравість, тепло світла Ісуса Христа і Його євангелії.

Старійшина Ніл А. Максвелл ще більше розвинув цю аналогію, коли сказав: "Навіть щось настільки ж мале, як великий палець людини, якщо тримати його дуже близько до ока, може закрити від нього дуже велике сонце. Однак сонце залишається там, де й було. Сліпою людина робить себе сама. Коли ми надто близько підносимо до себе інші речі, ставлячи їх на перше місце, то затемнюємо своє бачення небес"[6].

Безумовно, жоден з нас не хоче навмисно затемнити наше бачення небес або дозволити духовному затемненню статися у нашому житті. Дозвольте мені поділитися кількома думками, які можуть допомогти нам уникнути духовного затемнення, що спричинить нам непоправну духовну шкоду.

Євангельські окуляри: Зберігайте євангельське бачення

Пам'ятаєте, я описував спеціальні захисні окуляри, які використовуються, щоб захистити тих, хто спостерігає за сонячним затемненням, від ушкодження або навіть сліпоти? Коли ми спостерігаємо за духовним затемненням через захисні й пом'якшувальні лінзи Духа, це дозволить нам бачити все через призму євангелії, захищаючи нас від духовної сліпоти.

Давайте розглянемо кілька прикладів. Якщо в наших серцях є слова пророків, а Святий Дух є нашим порадником, ми можемо дивитися на частково закрите небесне світло через "євангельські окуляри", уникаючи шкоди духовного затемнення.

То як же нам вдягти євангельські окуляри? Ось кілька прикладів: наші євангельські окуляри інформують нас про те, що Господь хоче, щоб ми щотижня причащалися, і що Він бажає, аби ми вивчали Писання і щодня молилися. Вони також інформують нас про те, що Сатана спокушатиме нас не робити цього. Ми знаємо, що його мета—забрати нашу свободу волі через розваги та спокуси світу. Навіть у дні Йова, можливо, були люди, у яких було духовне затемнення, описане так: "Вдень знаходять вони темноту, а в полудень мацають, мов уночі!"[7]

Брати і сестри, коли я говорю про те, щоб дивитися крізь євангельські окуляри, будь ласка, зрозумійте вірно—я не маю на увазі те, що ми не визнаємо або не обговорюємо випробування, з якими стикаємося, або що ми ходимо у блаженному невіданні про пастки й зло, які ворог поставив перед нами. Я говорю не про шори, які засліплюють, а прямо протилежне. Я пропоную, щоб ми дивилися на випробування крізь лінзи євангелії. Старійшина Даллін Х. Оукс казав, що "бачення—це здатність бачити всю пов'язану інформацію у змістовних взаємозв'язках"[8]. Євангельське бачення розширює наш погляд, щоб склалася повна картина вічності.

Коли ви вдягаєте євангельські окуляри, ваше розуміння, зосередження і бачення розширюються в тому, що ви думаєте про свої пріоритети, свої проблеми, свої спокуси і навіть свої помилки. Ви побачите яскравіше світло, яке не могли би бачити без них.

За іронією, не лише негатив спричиняє духовне затемнення в нашому житті. Часто прекрасні або позитивні зусилля, яким ми віддаємося, можуть стати такими близькими, що закривають світло євангелії і несуть темряву. Ці загрози або перешкоди можуть включати в себе освіту й економічне процвітання, владу і вплив, амбіції, навіть таланти й дари.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф навчав, що "будь-яка чеснота, якщо нею зловживати, перетворюється на недолік.… Настає момент, коли верстовий стовп може перетворитися на млинове жорно, а амбіції стануть каменем на шиї"[9].

Дозвольте мені навести детальніші приклади, які можуть допомогти нам уникати особистих духовних затемнень.

Соціальні медіа

Кілька місяців тому я виступав в УБЯ під час жіночої конференції[10]. Я описав, як технології, у тому числі й соціальні медіа, допомагають у поширенні "пізнання Спасителя … серед кожного народу, коліна, язика і всіх людей"[11]. Ці технології включають у себе церковні веб-сайти, як-от: LDS.org та Mormon.org; мобільні додатки на кшталт Євангельської бібліотеки, Mormon Channel (Мормонського каналу), Засобів СОД та Family Tree (Сімейного дерева); та

соціальні медіа платформи, серед яких Facebook, Instagram, Twitter та Pinterest. На цих платформах було отримано сотні мільйонів лайків, переглядів, ретвітів, закріплень і натискань "поділитися", і вони стали дуже ефективними та дієвими в донесенні євангелії до сім'ї, друзів та товаришів.

Незважаючи на всі чесноти й належне використання цих технологій, існують ризики, пов'язані з ними, бо коли вони надто близько притягають нас, це може викликати у нас духовне затемнення і потенційно закрити від світла й тепла євангелії.

Використання соціальних медіа, мобільних застосунків та ігор може надмірно забирати час і скорочувати час живого спілкування. Втрата особистого спілкування може впливати на шлюби, зайняти місце цінних духовних справ і стримувати розвиток соціальних навичок, особливо у молоді.

Ще два ризики, пов'язані з соціальними медіа—це ідеалізована реальність та порівняння, що засмучують.

Багато (якщо не більшість) фото, які розміщують в соціальних медіа, мають тенденцію зображати життя в усій його красі—часто не реалістично. Усі ми бачили прекрасні зображення домашнього декору, чудових місць у відпустці, селфі з усмішками, приготування вишуканої їжі та фото тіл, здається, недосяжного ідеалу.

Ось, наприклад, зображення, яке ви могли бачити в чийомусь аккаунті соціальних медіа. Але тут не досить *повно* зображено картину того, що *дійсно* відбувається в реальному житті.

Порівняння, на вигляд, звичайного існування з добре відредагованим, досконало обробленим життям інших людей, як це представлено в соціальних медіа, може викликати у нас почуття збентеження, заздрості і навіть того, що ми невдахи.

Одна особа, яка поділилась своїми численними повідомленнями, сказала, можливо лише частково жартома: "У чому сенс щастя, якщо ви не покажете його в Інтернеті?"[12]

Як нагадала нам сестра Бонні Л. Оскарсон цього ранку, успіх у житті не залежить від того, скільки лайків ми отримуємо, або скількох друзів чи підписчиків ми маємо. Однак це пов'язано зі змістовним спілкуванням з іншими людьми і можливістю додати світло в їхнє життя.

Сподіваюсь, що ми можемо бути більш справжніми, знаходити більше гумору і менше бентежитися, бачачи фотографії, в яких може зображатися ідеалізована реальність, яка надто часто веде до порівнянь, які засмучують.

Порівняння, вочевидь, є ознакою не лише наших часів, а існувало і в давнину. Апостол Павло застерігав людей за його часів, що "вони нерозумно самі себе міряють собою, і рівняють з собою себе"[13].

Маючи так багато можливостей належним чином і натхненно використовувати технології, давайте будемо використовувати їх, щоб навчатися, надихатися і підніматися самим, та заохочувати інших ставати якомога кращими, ніж хизуватися ідеалізованими віртуальними самими собою. Також, давайте навчати підростаюче покоління праведному використанню технологій і демонструвати це, та застерігати проти пов'язаних з цим ризиків і згубного використання. Дивлячись на соціальні медіа крізь лінзи євангелії, ми можемо запобігти

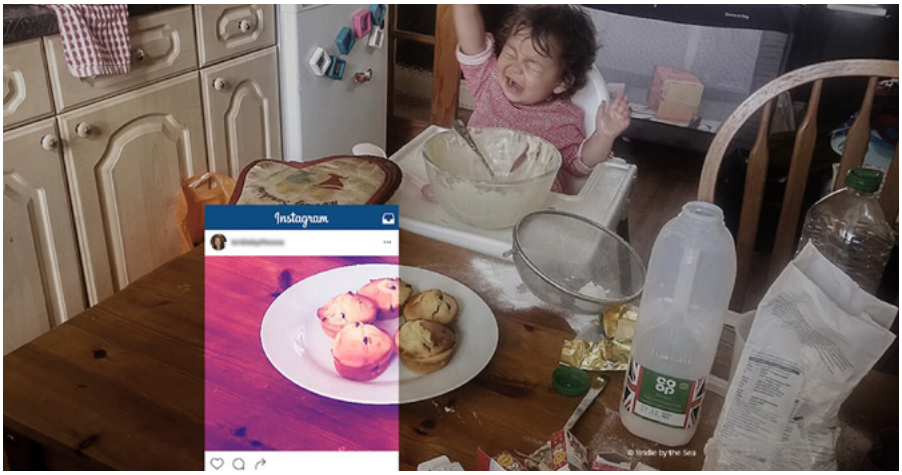

Зображення, розміщене в соціальних медіа, не охоплює всієї картини того, що насправді відбувається в реальному житті.

тому, щоб вони створили духовне затемнення у нашому житті.

Гордість

А зараз давайте звернемося до старого, як світ, каменя спотикання—гордині. Гординя—це протилежність смиренню, а смирення—це "готовність підкоритися волі Господа"[14]. Якщо ми гордовиті, то схильні присвоювати всю славу собі, а не віддавати її іншим, у тому числі й Господу. Гординя часто знаменується змаганням; це схильність прагнути отримати більше і вважати, що ми кращі за інших людей. Наслідками гордині часто є почуття злості і ненависті; вона є причиною образ або небажання прощати. Однак гординя може бути поглинутою Христовою рисою характера—смиренням.

Стосунки, навіть з власною сім'єю й рідними людьми, *особливо* з власною сім'єю й рідними людьми—навіть між чоловіками й дружинами—плекаються у смиренні і псуються через гординю.

Багато років тому мені зателефонував керівник великої роздрібної компанії, щоб поговорити про свою компанію, яку викупив один з його конкурентів. Він і багато інших людей з персоналу головного управління дуже хвилювались, що можуть втратити свою роботу. Знаючи про те, що я був добре знайомий з керівництвом компанії-покупця, він запитав мене, чи можу я представити його їм і дати хороші рекомендації, навіть організувати зустріч для нього. Тоді він завершив такими словами: "Знаєте, що вони кажуть? Лагідні загинуть!"

Я зрозумів, що за його словами був не лише гумор. Та жарт я зрозумів. Але був важливий принцип, який, як я відчував, міг зрештою стати йому в пригоді. Я відповів: "Насправді вони говорять не так. А якраз навпаки. Вони кажуть: "Лагідні … успадкують землю"[15].

Зі свого досвіду в Церкві, а також з усієї своєї професійної кар'єри, я знаю, що одними з найвеличніших, найефективніших зі знайомих мені людей, були ті, хто був найлагіднішими і найсмиреннішими.

Смирення і лагідність—не розлий вода. Давайте пам'ятати, що "ніхто не приймається до Бога, крім лагідних і невибагливих серцем"[16].

Я молюсь, щоб ми старалися уникати духовного затемнення гордині, скориставшись чеснотою смирення.

Заключна частина

Отже, сонячне затемнення справді чудове природне явище, під час якого краса, тепло і світло сонця можуть бути повністю закриті порівняно незначним об'єктом, в результаті чого настає темрява й холод.

Подібне явище може відбуватися і в духовному сенсі, коли в інших відношеннях малі й незначні речі наближаються настільки, що вони затуляють красу, тепло і небесне світло євангелії Ісуса Христа, місце яких займає холодна темрява.

Захисні окуляри, призначені захистити зір тих, хто знаходиться в зоні повного сонячного затемнення, можуть запобігти непоправній шкоді і навіть сліпоті[17]. Євангельські окуляри, які складаються зі знання і свідчення про принципи та обряди євангелії, надають можливість бачити очима євангелії, що подібним чином може краще духовно захистити людину від впливу духовного затемнення і прояснити її розуміння.

Якщо ви виявите щось, що, здається, заважає світлу й радості євангелії у *вашому* житті, я запрошую вас поглянути на це крізь євангелію. Дивіться крізь лінзи євангелії і пильнуйте, щоб не дозволити незначним і недоречним справам у житті затьмарити ваше вічне бачення великого плану щастя. Одним словом, не дозволяйте перешкодам життя затемнювати небесне світло.

Свідчення

Я свідчу, що яка б перешкода не заважала нам бачити світло євангелії, це світло нікуди не зникає. Те джерело тепла, істини й світла є євангелією Ісуса Христа. Я свідчу про люблячого Небесного Батька, про Його Сина, Ісуса Христа, та про роль Сина, як нашого Спасителя і Викупителя. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Thomas S. Monson, in Sarah Jane Weaver, "What Gift Does President Monson Want for His 90th Birthday?" *Deseret News,* Aug. 17, 2017, deseretnews.com.
2. Див. Christina Zdanowicz and Judson Jones, "An Eclipse Will Cross the US for the First Time in 99 Years", July 24, 2017, cnn.com.
3. Див. "Eclipse: Who? What? Where? When? and How?" eclipse2017.nasa.gov.
4. Див. EarthSky in Space, "Coincidence That Sun and Moon Seem Same Size?" earthsky.org.
5. Див. Brian Lada, "5 Surprising Effects the Total Solar Eclipse Will Have besides Darkness", accuweather.com.
6. Neal A. Maxwell, *Of One Heart: The Glory of the City of Enoch* (1975), 19.
7. Йов 5:14
8. Dallin H. Oaks, address given at Salt Lake Bonneville Young Single Adult Stake fireside, Salt Lake City, Utah, Feb. 8, 2015.
9. Дітер Ф. Ухтдорф, "Про найважливіше", *Ліягона*, лист. 2010, с. 20.
10. Див. Gary E. Stevenson, "The Knowledge of a Savior" (Brigham Young University Women's Conference, May 5, 2017).
11. Мосія 3:20.
12. Jade, "The Obsession of Creating a Picture-Perfect Life on Social Media".
13. 2 Коринтянам 10:12.
14. Див. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 127.
15. Матвій 5:5; 3 Нефій 12:5.
16. Мороній 7:44.
17. Див. "Solar Eclipse and Your Eyes", preventblindness.org.

Стівен В. Оуен
Генеральний президент Товариства молодих чоловіків

Покаяння завжди корисне

В ту мить, коли ми стаємо на шлях покаяння, ми прикликаємо викупительну силу Спасителя в наше життя.

Кілька років тому Президент Гордон Б. Хінклі прийшов на футбольну гру між коледжами. Він прийшов туди, щоб оголосити, що стадіон, де відбудеться гра, буде названо на честь улюбленого тренера команди, який довго працював тут і вже збирався йти на пенсію. Команда дуже хотіла перемогти у цій грі, щоб вшанувати свого тренера. Президента Хінклі запросили зайти у роздягальню і сказати кілька підбадьорливих слів. Натхнена його словами, та команда того дня вирушила вперед, щоб здобути перемогу в цій грі, й завершила сезон виграшем.

Сьогодні я хотів би звернутися до тих, хто можливо хвилюється, що вони не здобувають перемогу в житті. Насправді, істина полягає в тому, що ми "всі згрішили, і позбавлені Божої слави"[1]. І хоча в спорті й можуть бути непереможні сезони, у справжньому житті все не так. Але я свідчу, що Спаситель Ісус Христос здійснив досконалу Спокуту і дав нам дар покаяння—наш шлях назад до справжньої яскравості надії та переможного життя.

Покаяння веде до щастя

Дуже часто ми думаємо про покаяння, як про щось сумне і гнітюче. Але Божий план є планом щастя, а не планом нещастя! Покаяння надихає і облагороджує. Саме гріх веде до нещастя[2]. Покаяння—це наш шлях до порятунку! Як пояснював старійшина Д. Тодд Крістофферсон: "Без покаяння немає реального прогресу чи вдосконалення в житті. … Лише через покаяння ми отримуємо доступ до викупної милості Ісуса Христа і спасіння. Покаяння … направляє нас до свободи, впевненості та миру"[3]. Моє послання до всіх, особливо до молоді, є таким—покаяння завжди корисне.

Коли ми говоримо про покаяння, ми не просто кажемо про зусилля із самовдосконалення. Справжнє покаяння є чимось більшим—воно натхнене вірою в Господа Ісуса Христа і Його силою прощати наші гріхи. Як нас навчав старійшина Дейл Г. Ренлунд: "Без Викупителя … покаяння просто стає незначною зміною поведінки"[4]. Ми можемо спробувати самостійно змінити свою поведінку, але тільки Спаситель може очистити нас від бруду і полегшити наші тягарі, дозволяючи нам просуватися шляхом покаяння з впевненістю і зміцненням. Радість від покаяння є глибшою за радість від пристойного життя. Це радість прощення, повернення чистоти і наближення до Бога.

Відчувши цю радість, ви не проміняєте її ні на що менше.

Щире покаяння надихає нас зобов'язатися бути послушними—це завіт, який ми укладаємо під час хрищення і поновлюємо щотижня, приймаючи Господню вечерю, причастя. Тоді ми отримуємо обіцяння, що "Його Дух може завжди бути з нами"[5] з усією радістю і миром, які приходять від Його постійного супроводу. Це—плід покаяння, і саме це робить покаяння радісним!

Покаяння вимагає наполегливості

Мені подобається притча про блудного сина[6]. Є щось зворушливе у тому поворотному моменті, коли блудний син "спам'ятався". Сидячи у свинарнику, бажаючи "наповнити шлунка свого хоч стручками, що їли їх свині", він зрештою усвідомив, що не лише змарнував спадщину свого батька, але також і власне життя. З вірою в те, що його батько може прийняти його назад,—якщо не як сина, то принаймні як слугу,—він вирішив облишити своє бунтівне минуле і піти додому.

Я часто замислювався над довгою дорогою сина додому. Були часи, коли він сумнівався і думав: "Як мене прийме мій батько?" Можливо він навіть зробив кілька кроків назад, до свиней. Уявіть, як по-іншому склалася б ця історія, якби він здався. Але віра спонукала його йти, і віра спонукала його батька вглядатися в далечінь і терпеливо чекати, доки зрештою:

"Коли він далеко ще був, його батько вгледів його, і переповнився жалем: і побіг він, і кинувсь на шию йому, і зачав цілувати його!

І озвався до нього той син: Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе, і недостойний вже зватися сином твоїм…

А батько рабам своїм каже: Принесіть негайно одежу найкращу, і його зодягніть, і персня подайте на руку йому, а сандалі на ноги. …

Бо цей син мій був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся!"

Покаяння призначене для кожного

Брати і сестри, усі ми є марнотратами. Усім нам слід "спам'ятатися"—як правило, неодноразово,—і вибрати шлях, що веде назад додому. Це вибір, який ми робимо щодня, протягом всього нашого життя.

Ми часто вважаємо, що покаяння стосується тяжких гріхів, де вимагається "могутня зміна"[7]. Але покаяння призначено для всіх—тих, хто блукає "забороненими дорогами і [є] зниклими"[8], а також тих, хто "ступили на … тісну і вузьку путь", і нині мають "просуватися вперед"[9]. Покаяння не лише ставить нас на вірний шлях, але й утримує нас на вірному шляху. Воно призначене для тих, хто тільки починає вірити, тих, хто вірив усе своє життя, і тих, кому потрібно почати вірити знову. Старійшина Девід А. Беднар навчав: "Більшість із нас чітко розуміє, що Спокута призначена для грішників. Однак я не маю такої ж впевненості, що ми знаємо й розуміємо, що Спокута призначається також і для святих—для хороших чоловіків і жінок, які є слухняними, гідними і … намагаються ставати кращими"[10].

Недавно, коли я відвідував один з Центрів підготовки місіонерів, прибула група зовсім нових місіонерів. Дивлячись на них і помічаючи світло в їхніх очах, я був глибоко зворушений. Вони виглядали такими оптимістичними, щасливими і сповненими ентузіазму. Тоді у мене виникла думка: "Вони виявили віру в покаяння. Ось чому вони сповнені радістю і надією".

Я не думаю, що це означає, що всі вони вчинили серйозні провини в минулому, але вважаю—вони знали, як каятися; вони пізнали, що покаяння корисне, і були готові й палко бажали ділитися цим радісним посланням зі світом.

Ось що відбувається, коли ми відчуваємо радість покаяння. Замисліться над прикладом Еноша. У нього теж був момент, коли він "спам'ятався", і після того як його "провина була

змита” в його серці відразу виникло бажання до благополуччя інших. Енош провів решту свого життя, закликаючи всіх людей покаятися і “втішався в [ц]ьому понад усе мирське”[11]. Так діє покаяння; воно повертає наші серця до наших ближніх, оскільки ми знаємо, що радість, яку ми відчуваємо, призначена для кожного.

Покаяння—це справа всього життя

У мене є друг, який виріс у малоактивній сім’ї святих останніх днів. Ще юнаком він також “спам’ятався” і вирішив підготуватися до місії.

Він став чудовим місіонером. В його останній день служіння перед поверненням додому президент місії провів з ним співбесіду і попросив його принести свідчення. Він зробив це і, коли вони зі сльозами обійнялися, президент сказав: “Старійшино, ви можете у лічені місяці забути або заперечити усе, про що ви щойно свідчили, якщо насамперед не будете продовжувати робити те, завдяки чому ви набули своє свідчення”.

Мій друг згодом сказав мені, що він молився і читав Писання щодня відтоді, як повернувся зі своєї місії. Постійне “насичення добрим словом Бога” утримувало його “на правильному шляху”[12].

Ви, хто готується до місії повного дня, і ви, хто повертається, візьміть це на замітку! Недостатньо просто здобути свідчення; вам слід утримувати і зміцнювати його. Кожному місіонеру відомо: якщо ви перестанете крутити педалі велосипеда, він впаде, а якщо ви перестанете підживлювати своє свідчення, воно ослабне. Цей самий принцип стосується і покаяння—це справа всього життя, а не одноразова подія в житті.

Усіх, хто прагне прощення,—молодь, неодружену молодь, батьків, дідусів та бабусь і, так, навіть прадідусів і прабабусь,—я запрошую вас повернутися додому. Зараз слушний час для початку. Не відкладайте день вашого покаяння[13].

Потім, прийнявши це рішення, продовжуйте просуватися цим шляхом. Наш Батько чекає, дуже бажаючи прийняти вас. Його руки простерті до вас “весь день”[14]. Нагорода варта зусиль.

Пам’ятайте ці слова Нефія: “Ви повинні просуватися вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей. Отже, якщо ви просуватиметеся вперед, бенкетуючи словом Христа, і витерпите до кінця, ось так каже Батько: Ви будете мати вічне життя”[15].

Іноді подорож здаватиметься довгою—зрештою, це подорож до вічного життя. Але це може бути радісна подорож, якщо ми здійснюємо її з вірою в Ісуса Христа і надією на Його Спокуту. Я свідчу, що в ту мить, коли ми стаємо на шлях покаяння, ми прикликаємо викупительну силу Спасителя в наше життя. Ця сила зміцнить наші ноги, розширить наше бачення і поглибить нашу рішучість продовжувати просуватися вперед, крок за кроком, аж до того славетного дня, коли ми зрештою повернемося до нашого небесного дому і почуємо, як наш Небесний Батько скаже нам: “Гаразд!”[16] В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Римлянам 3:23.
2. Див. Алма 41:10.
3. Д. Тодд Крістофферсон, “Небесний дар покаяння”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 38.
4. Дейл Г. Ренлунд, “Покаяння: радісний вибір”, *Ліягона,* лист. 2016, с. 122.
5. Учення і Завіти 20:77.
6. Див. Лука 15:11–32.
7. Алма 5:12.
8. Див. 1 Нефій 8:28.
9. 2 Нефій 31:19, 20.
10. Девід А. Беднар, “Спокута й подорож земним життям”, *Ліягона*, квіт. 2012, с. 14.
11. Див. Енош 1.
12. Див. Мороній 6:4.
13. Див. Алма 13:27.
14. Кн. Якова 6:4.
15. 2 Нефій 31:20.
16. Матвій 25:21.

Старійшина Квентін Л. Кук
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Щоденне ставлення до вічного

Смиренне ставлення до того, хто ми, і Божої мети для нас є важливим.

З часів мого служіння в Британській місії я полюбив британський гумор. Він іноді характеризується самозневажливим, скромним, смиренним підходом до життя. Прикладом цього є те, як описують літо. В Британії літо відносно коротке і непередбачуване. Як виважено сказав один автор: "Мені подобається британське літо. Це мій улюблений *день* року"[1]. Одну з моїх улюблених героїнь британських мультфільмів зобразили в ліжку, як вона прокидається пізно вранці й каже своїм собакам: "Це просто жах! Здається ми проспали і проґавили літо"[2].

У цьому гуморі є певна аналогія з нашим життям на цій прекрасній землі. У Писаннях ясно сказано, що наше дорогоцінне смертне життя триває дуже короткий час. Можна сказати, що з вічної перспективи наш час на землі такий же скороминущий, як і британське літо[3].

Іноді мета людини і саме її існування також описуються дуже скромними словами. Пророк Мойсей виріс в умовах, які деякі люди сьогодні можуть назвати привелійованими. Як написано в Дорогоцінній Перлині, Господь, готуючи Мойсея стати пророком, показав йому світ і всіх дітей людських, які є і яких було створено[4]. Мойсей відреагував дещо здивовано: "Тепер … я знаю, що людина—ніщо, а я так ніколи не вважав"[5].

Згодом Бог проголосив Свою істинну мету, спростовуючи почуття неважливості, яке могло виникнути в Мойсея: "Бо ось, це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини"[6].

Ми всі рівні перед Богом. Його вчення ясне. У Книзі Мормона ми читаємо: "Всі є однаковими для Бога", включаючи "чорного і білого, зв'язаного і вільного, чоловічої статі і жіночої"[7]. Відповідно, всіх запрошено прийти до Господа[8].

Будь-яка людина, що проголошує вищість у Батьковому плані через такі характеристики, як раса, стать, національність, мова чи економічне становище, не права з моральної точки зору і не розуміє істинної мети Господа для всіх дітей нашого Батька[9].

На жаль, у наші дні майже в кожному сегменті суспільства ми бачимо хизування зарозумілістю і самовпевненістю, а скромність та відповідальність перед Богом принижуються. Багато людей у суспільстві втратили почуття того, що є правильним, і не розуміють, чому ми знаходимося на цій землі. Справжнє смирення, яке необхідне, щоб досягнути Господньої мети для нас, рідко можна побачити[10].

Важливо розуміти велич смирення, праведності, характеру та розуму Христа, наведених, як взірець, у Писаннях. Нерозумно недооцінювати

необхідність постійних зусиль з набуття цих Христових рис та якостей день за днем, особливо смирення[11].

У Писаннях ясно сказано, що хоча це життя є відносно коротким, воно надзвичайно важливе. Амулек, який був місіонером, напарником Алми, сказав: "Це життя є часом для людей підготуватися до зустрічі з Богом; так, ось цей день цього життя є днем для людей чинити діяння свої"[12]. Ми не хочемо, подібно до моєї героїні мультфільму, проспати це життя.

Приклад смирення Спасителя і жертва заради всього людства—це найголовніша подія в історії. Спаситель, навіть будучи членом Божества, виявив готовність прийти на землю скромним немовлям і почати життя, під час якого навчати і зцілювати Своїх братів та сестер і, зрештою, перенести невимовні страждання в Гефсиманії та на хресті, щоб звершити Свою Спокуту. Цей акт любові та смирення з боку Христа відомий як Його поблажливість[13]. Він зробив це для кожного чоловіка і кожної жінки, яких Бог створив або створить.

Наш Небесний Батько не хоче, щоб Його діти були розчаровані або облишили свій пошук целестіальної слави. Коли ми по-справжньому замислюємося про Бога Батька та Христа Сина, хто Вони є і що Вони зробили для нас, це сповнює нас благоговінням, захватом, вдячністю і смиренням.

Смирення необхідне, щоб допомогти Господу встановлювати Його Церкву

Алма у свій час поставив запитання, яке є доречним і сьогодні: "Чи пережили ви переміну в серці, і чи відчули ви, ніби співаєте пісню викупительної любові, я хочу спитати, чи можете ви відчувати це тепер?"[14] Алма продовжив: "Чи могли б ви, якби вас було покликано вмерти в цей час, сказати …, що ви були достатньо смиренними?"[15]

Щоразу, коли я читаю, як Алма молодший відмовляється від своєї ролі голови держави, щоб проповідувати слово Бога[16], я вражений. В Алми безперечно було глибоке свідчення про Бога Батька та Ісуса Христа, і він відчував себе відповідальним перед Ними цілковито і беззастережно. У нього були правильні пріоритети і смирення, щоб відмовитися від свого статусу і посади, оскільки він усвідомив, що служіння Господу було значно важливішим.

Наявність достатнього смирення у нашому житті, щоб допомагати встановлювати Церкву,—це особливо цінно. В історії Церкви є один чудовий приклад. У червні 1837 року пророк Джозеф Сміт, знаходячись у Кертлендському храмі, отримав натхнення покликати апостола Гебера Ч. Кімбола проголошувати євангелію Ісуса Христа в "Англії … і відкрити двері спасіння тому народові"[17]. Апостолу Орсону Гайду та кільком іншим доручили його супроводжувати. Реакція старійшини Кімбола була визначною. "Думка про те, що мені доручать таку важливу місію, була для мене майже нестерпною. … [Я] майже був ладен здатися під тягарем, який на мене було покладено"[18]. Однак він виконав місію з абсолютною вірою, відданістю і смиренням.

Іноді виявлення смирення—це прийняття покликань, коли ми відчуваємо свою невідповідність. Інколи проявом смирення є віддане служіння, коли ми відчуваємо себе спроможними виконувати більш відповідальне доручення. Смиренні провідники словами і прикладом довели, що важливо не де ми служимо, а наскільки віддано ми служимо[19]. Іноді смирення долає неприємні почуття, коли ми відчуваємо, що провідники або інші люди недобре поставилися до нас.

23 липня 1837 року пророк Джозеф зустрівся зі старійшиною Томасом Б. Маршем, президентом Кворуму дванадцятьох. Старійшина Марш явно був розчарований тим, що пророк, не порадившись з ним, покликав двох членів його кворуму вирушити в Англію. Коли Джозеф зустрівся зі старійшиною Маршем, будь-які неприємні почуття були відкладені вбік, і пророк отримав чудове одкровення. Зараз це 112-й розділ Учення і Завітів[20]. У ньому дано важливі настанови з небес щодо смирення та місіонерської роботи. У вірші 10 сказано: "Будь *смиренним;* і Господь Бог твій вестиме тебе за руку і дасть тобі відповідь на твої молитви"[21].

Це одкровення було дано в той самий день, коли старійшини Кімбол, Гайд та Джон Гудсон, сповнені смирення, проголошували Відновлення євангелії Ісуса Христа у Воксхольській каплиці в Престоні, Англія[22]. Це був перший раз, коли місіонери проголошували відновлену євангелію поза межами Північної Америки в цьому розподілі. Майже миттєвим результатом їхніх місіонерських зусиль було хрищення навернених і завдяки цьому з'явилося багато відданих членів Церкви[23].

В подальших частинах цього одкровення даються настанови щодо місіонерської роботи в наші дні. Зокрема, там сказано: "Всі …, кого … ви посилатимете в ім'я Моє, матимуть силу відкривати двері Мого царства для будь-якого народу …, якщо вони *упокорять* себе переді Мною, і перебуватимуть у Моєму слові, і прислухатимуться до голосу Мого Духа"[24].

Завдяки смиренню, яке було важливою складовою цієї чудової

місіонерської роботи, Господь встановив дивовижним чином Свою Церкву.

Приємно, що ми постійно бачимо це у Церкві в наш час. Члени Церкви, зокрема підростаюче покоління, вділяють свій час і відкладають на деякий час здобуття освіти та роботу, щоб служити на місії. Багато літніх членів Церкви залишають роботу та жертвують іншим, щоб служити Богові, куди б і ким би їх не покликали. Ми не дозволяємо особистим проблемам відволікати або відхиляти нас від досягнення Його цілей[25]. Для церковного служіння потрібно смирення. Ми смиренно служимо у нашому покликанні всією своєю могутністю, розумом і силою. На кожному рівні в Церкві важливо усвідомлювати Христову рису—смирення.

Щоденне виявлення смирення необхідне, щоб допомагати людям підготуватися до зустрічі з Богом

Мета—шанувати Господа і підкорити себе Його волі[26] не настільки цінується в сучасному суспільстві, як це було в минулому. Деякі очільники інших християнських конфесій вважають, що ми живемо у постхристиянському світі[27].

Протягом поколінь юдейсько-християнська чеснота смирення і світські чесноти скромність та стриманість були переважно нормою.

У сьогоденному світі наголос здебільшого робиться на гордості, прагненні влади та багатства і так званій "автентичності", що іноді веде до браку справжнього смирення. Дехто вважає, що моральними цінностями для щастя в наш час є, зокрема, "бути самими собою, бути сильними, бути ефективними—і, найголовніше, не покладатися на інших людей, … оскільки ваша доля … у ваших власних руках"[28].

В Писаннях пропонується інший підхід. Там сказано, що ми повинні бути справжніми учнями Ісуса Христа. Це включає в себе набуття сильного почуття відповідальності перед Богом та смиренного ставлення до життя. Цар Веніямин навчав, що тілесна людина є ворогом для Бога, і закликав нас піддатися "натхненню Духа Святого". Він, серед іншого, пояснив, що для цього потрібно стати "смиренними, лагідними, покірними, терпеливими і сповненими любові"[29].

Дехто неправильно розуміє слово *автентичність*, як вихваляння тілесної людини і якостей, що протилежні смиренню, доброті, милості, прощенню та ввічливості. Ми можемо визнавати нашу індивідуальну унікальність, як дітей Бога, не використовуючи автентичність як виправдання нехристиянської поведінки.

У нашому пошуку смирення сучасний Інтернет створює проблеми, які заважають уникати гордості. Двома прикладами цього є підхід "дивіться на мене", в основі якого—самопотурання, або напади на інших вибухами гнівних тирад у соціальних медіа. Ще одним прикладом є "хвальба під виглядом скромності". За визначенням, це "нібито скромне або самозневажливе висловлювання [або зображення], справжня мета якого—привернути увагу до чогось, чим людина гордиться"[30]. Пророки завжди попереджали про гордість і застерігали проти зосередження на суєтних речах світу[31].

Поширеною проблемою також є те, що люди перестають спілкуватися з повагою. Вічний принцип свободи волі вимагає, щоб у багатьох випадках ми ставилися з повагою до вибору, з яким ми не згодні. У конфліктах і суперечках нині часто порушуються "межі елементарної пристойності"[32]. Нам потрібно більше скромності та смирення.

Алма застерігає проти того, щоб "чванитися в гордовитості ваших сердець", "вважати, що ви кращі один одного", та переслідувати смиренних, хто "йдуть за святим чином Бога"[33].

Я бачив щиру доброту в людях всіх віросповідань, які смиренні та відчувають відповідальність перед Богом. Багато з них погодяться зі старозавітним пророком Михеєм, який проголосив: "Чого пожадає від тебе Господь, нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно"[34].

Коли ми дійсно смиренні, ми молимося про прощення і прощаємо інших. Як ми читали у книзі Мосії, Алма навчав, що Господь прощатиме наші гріхи настільки часто, скільки ми каємося[35]. З іншого боку, як сказано в Господній молитві[36], якщо ми не прощаємо іншим їхніх гріхів, то підводимо себе під осуд[37]. Завдяки Спокуті Ісуса Христа, через покаяння наші гріхи прощаються. Якщо ми не прощаємо тих, хто згрішив проти нас, ми фактично відкидаємо Спасителеву Спокуту. Якщо ми затаїли образу і відмовляємося прощати та відмовляємося зі смиренням поставитися до наших стосунків, так, як це

зробив би Христос, тоді це дійсно підведе нас під осуд. Затаювання образи отруює наші душі[38].

Дозвольте мені також застерегти від зарозумілості в будь-якій формі. Господь через свого пророка Моронія чітко показує різницю між зарозумілими і смиренними: "Дурні насміхаються, але вони будуть плакати; а Моєї благодаті вистачить для лагідних". Далі Господь проголосив: "Я даю людям слабкість, щоб вони були *покірними;* і достатньо Моєї благодаті для всіх людей, які *упокорюються* переді Мною; бо якщо вони *упокорюються* переді Мною і мають віру в Мене, то Я вчиню так, щоб слабке стало сильним для них"[39].

Смирення—це також виявлення вдячності за наші численні благословення та божественну допомогу. Смирення—це не якесь велике упізнаване досягнення або навіть подолання якогось значного виклику. Це ознака духовної сили. Це спокійна впевненість в тому, що день за днем і годину за годиною ми можемо покладатися на Господа, служити Йому і досягати Його цілей. Я молюся про те, щоб у цьому схильному до суперечок світі ми кожного дня невпинно прагнули ставати істинно смиренними. У моїй улюбленій поемі про це сказано так:

Тест на велич людини один знаю я.
Це до вічного ставлення наше щодня[40].

Я твердо свідчу про Спасителя і Його Спокуту та надзвичайну важливість смиренного служіння Йому кожного дня. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Kathy Lette, in "Town and Country Notebook", ed. Victoria Marston, *Country Life,* June 7, 2017, 32; курсив додано.
2. Annie Tempest, "Tottering-by-Gently", *Country Life,* Oct. 3, 2012, 128.
3. Див. Псалми 89:4. Якою б не була тривалість нашого життя за кількістю земних років, воно дуже коротке, якщо дивитися на нього з вічної перспективи. "Весь час є як один день для Бога, а час вимірюється тільки для людей" (Алма 40:8). Апостол Петро проголосив: "Нехай же одне це не буде заховане від вас, улюблені, що в Господа один день немов тисяча років, а тисяча років немов один день!" (2 Петра 3:8).
4. Див. Мойсей 1:6–9. Це говорить Христос, маючи на це божественне повноваження (див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Філдінг Смит* [2013], с. 49, посилання 11).
5. Мойсей 1:10.
6. Мойсей 1:39.
7. 2 Нефій 26:33; див. також Учення і Завіти 1:34–35; 38:16; Офіційна декларація 2.
8. Учення і Завіти 20:37 починається зі слів: "Всі ті, хто упокорюються перед Богом". Далі вказані вимоги для хрищення. Див. також Матвій 11:28.
9. Див. Учення і Завіти 20:37.
10. Нам відомо: якщо ми не покаємося, не отримаємо обрядів і не будемо просуватися шляхом завітів, що готують нас до вічності, "то прийде ніч темряви, в якій жодного діяння не можна буде вчинити" (Алма 34:33).
11. Див. 3 Нефій 27:27.
12. Алма 34:32.
13. Див. 1 Нефій 11:26–33; 2 Нефій 9:53; Кн. Якова 4:7; Учення і Завіти 122:8.
14. Алма 5:26.
15. Алма 5:27.
16. Див. Алма 4:19.
17. Joseph Smith, in Heber C. Kimball, "History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation", ca. 1842–1856, Heber C. Kimball Papers, 54, Church History Library; див. також Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball, an Apostle; the Father and Founder of the British Mission* (1888), 116.
18. Heber C. Kimball, "History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation", 54; див. також Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball,* 116.
19. Президент Дж. Рубен Кларк молодший навчав: "У служінні Господу важливо не де, а як ти служиш. У Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів людина займає те місце, на яке її належним чином покликано; місця цього людина не просить, але й не відмовляється від нього" (in Conference Report, Apr. 1951, 154).
20. Див. *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, ed. Brent M. Rogers and others (2017), 412–417. Вілейт Кімбол повідомила у листі до свого чоловіка, Гебера Ч. Кімбола, що вона скопіювала це одкровення з "книги старійшини Марша так, як він записав його зі слів Джозефа" (Vilate Murray Kimball to Heber C. Kimball, Sept. 6, 1837, in *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838,* 412).
21. Учення і Завіти 112:10; курсив додано.
22. Див. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball,* 136–137.
23. Див. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball,* 149.
24. Учення і Завіти 112:21–22; курсив додано.
25. "Хоча ми не просимо про звільнення від покликання, якщо наші обставини змінюються, то для нас буде дуже правильним порадитися з тими людьми, які дали покликання, і потім нехай вже вони приймають рішення" (Boyd K. Packer, "Called to Serve", *Ensign,* Nov. 1997, 8).
26. Див. "Смирення" у розділі 6 *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 127.
27. Див. Charles J. Chaput, *Strangers in a Strange Land* (2017), 14–15; див. також Rod Dreher, *The Benedict Option* (2017).
28. Carl Cederstrom, "The Dangers of Happiness", *New York Times,* July 19, 2015, SR8.
29. Мосія 3:19.
30. *English Oxford Living Dictionaries,* "humblebrag," oxforddictionaries.com.
31. У певній мірі це перекликається з Алминим описанням тих, хто набув "всіляких коштовностей, які вони отримали завдяки своїй працьовитості; … [але] вони заносилися гордовито у своїх очах" (Алма 4:6). Було зазначено, що "хвальба під виглядом скромності"—це все одно хвальба.
32. David Brooks, "Finding a Way to Roll Back Fanaticism", *New York Times,* Aug. 15, 2017, A23.
33. Алма 5:53, 54.
34. Михей 6:8.
35. Див. Мосія 26:30.
36. Див. Матвій 6:12, 15.
37. Див. Мосія 26:31.
38. Як сказав Нельсон Мандела: "Тримати почуття образи—це все одно, що випити отруту, а потім сподіватися, що вона вб'є ваших ворогів" (в Jessica Durando, "15 of Nelson Mandela's Best Quotes", *USA Today,* Dec. 5, 2013, usatoday.com).
39. Етер 12:26, 27; курсив додано.
40. Edmund Vance Cooke, "The Eternal Everyday", *Impertinent Poems* (1907), 21.

Старійшина Рональд А. Разбанд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

За божественним задумом

Рука Господа скеровує вас. За "божественним задумом" Він є у маленьких деталях вашого життя так само, як і в значних віхах.

Брати і сестри, коли я стою тут, на цій натхненній всесвітній генеральній конференції, і відчуваю вашу силу і ваш дух, я не можу не згадати слова апостола Петра: "[Господи], добре нам бути отут"[1].

Та це не те, що сказав Алма після того, як проповідував людям у місті Аммонійга. Алма пішов з міста через злочестивість людей. Незабаром до Алми прийшов ангел і наказав, щоб той "повернувся до міста Аммонійга і проповідував знову людям цього міста"[2].

Алма зробив це "з поспіхом", увійшовши у "місто іншою дорогою"[3].

"І коли він увійшов у місто, він був зголоднілим, і він сказав якомусь чоловікові: Чи ти не даси смиренному слузі Бога щось попоїсти?

І чоловік сказав йому: Я—Нефієць, і я знаю, що ти—святий пророк Бога, бо ти є та людина, про кого ангел сказав у видінні: Ти приймеш"[4].

Той чоловік був Амулек.

Тепер, чи випадково Алма зустрів Амулека? Ні, то було не випадково, що він ішов у місто шляхом, який мав привести його до цього вірного чоловіка, який мав стати його напарником у місіонерській роботі.

Якось старійшина Ніл А. Максвелл сказав: "Ніхто з нас не використовує до кінця можливості для служіння, пов'язані з людьми, які знаходяться у колі наших друзів. Ми з вами можемо називати їх появу в нашому житті "випадковістю". Зрозуміло, коли смертні використовують це слово, але *випадковість*—непідходяще слово для описання роботи Всемудрого Бога. Він чинить Свої справи не "випадково", а … за "божественним задумом"[5].

Наше життя схоже на шахівницю, де Господь пересуває нас із місця на місце, якщо ми відгукуємося на підказки Духа. Озираючись, ми можемо побачити Його руку в нашому житті.

Ми можемо побачити таке божественне втручання, коли Нефій повертався за пластинами Лавана. "І вів [його] Дух Божий, бо не знав [він] наперед, що ма[в] робити"[6]. Незабаром перед ним виник Лаван у п'яному ступорі. Нефій убив його, забрав пластини і повернувся до своїх братів. Чи йому лише пощастило, що він наткнувся на Лавана? Чи це сталося за "божественним задумом"?

В євангелії і в Церкві розгортаються визначні події, які просувають царство Бога на землі. Вони відбуваються не випадково, а за планом Бога. Той, Хто створив цей світ, може заспокоювати моря Своїм словом і може направляти, як Алму і Амулека, так і Нефія й Лавана, щоб вони були у потрібному місці саме у визначений час.

Так само й події та знайомства розгортаються у житті кожного з нас заради просування роботи Бога на землі.

Дорогий старійшина Джозеф Б. Віртлін розповідав про випадок, коли Президент Монсон сказав йому: "Над усім є скеровуюча рука. Часто, коли щось відбувається, то це не випадково. Одного дня, коли ми озирнемося на те, що здавалося випадковістю у нашому житті, то усвідомимо, що, можливо, зрештою, це були не випадковості"[7].

Найчастіше, про наші добрі справи відомо лише небагатьом. Та вони, все ж, записані на небесах. Одного дня ми будемо свідками нашої щиросердої відданості діянням праведності. Жодне випробування чи лихо не можуть похитнути Божий

план щастя. Дійсно, за "божественним задумом" приходить "радість на ранок"[8]. "Я прийшов у світ виконати волю … Батька"[9],—навчав Ісус. Дорогі брати і сестри, так само і ми.

Завдяки моєму досвіду, отриманому на шляху життя, я знаю, що Господь посуне нас на тій уявній шахівниці для виконання Його роботи. Те, що може виглядати як випадковість, насправді, відбувається під наглядом люблячого Батька на Небесах, Який може порахувати волосся у кожного на голові[10]. Навіть горобець не впаде на землю, непомічений нашим Батьком[11]. Господь—у маленьких деталях нашого життя, і ці випадки і можливості мають підготувати нас піднімати наші сім'ї та інших, коли ми допомагаємо будувати царство Бога на землі. Згадайте, як Господь сказав Аврааму: "Я знаю кінець від початку; отже, Моя рука буде над тобою"[12].

Господь помістив мене у домівку з люблячими батьками. За мирськими стандартами вони були звичайними людьми: мій батько, віддана людина, був водієм вантажівки, моя матуся-ангел—домогосподаркою. Господь допоміг мені знайти мою любу дружину Мелані. Він дав натхнення бізнесмену, який став близьким другом, влаштувати мене на роботу. Господь покликав мене служити на місії і молодим місіонером, і президентом місії; Він покликав мене до кворуму сімдесятників і зараз покликав мене бути апостолом. Озираючись на минуле, я усвідомлюю, що не організовував жодну з цих подій—це робив Господь, так само як Він організовує важливі події для вас і для тих, кого ви любите.

На що вам варто звертати увагу у вашому власному житті? Які чудеса Бога нагадують, що Він близько і каже: "Я тут, поряд"? Подумайте про ті випадки, іноді щоденні, коли Господь діяв у вашому житті—а потім знову діяв. Цінуйте їх як моменти, в яких Господь виявив упевненість в вас і у вашому виборі. Але дозвольте Йому зробити з вас щось більше, ніж ви можете зробити із себе самі. Цінуйте Його втручання. Іноді ми дивимося на зміни у наших планах, як на перепони на нашому шляху. Думайте про них як про перші кроки до того, аби зайнятися "Господньою справою"[13].

Кілька місяців тому наша внучка приєдналася до групи молоді на екскурсії до кількох історичних місць Церкви. В остаточному плані маршруту було видно, що вона проїжджатиме через територію, де служив місіонером її брат, наш онук. Наша внучка не мала наміру зустрічатися з братом на його місії. Та коли автобус в'їхав у місто, де служив її брат, можна було побачити, як вулицею йшли два місіонери. Її брат був одним із них.

Молоді люди в автобусі захвилювалися і попросили водія зупинитися, щоб вона могла привітати брата. Менш ніж за хвилину після зустрічі, де були і сльози і добрі слова, її брат вже продовжував надалі виконувати свої місіонерські обов'язки. Пізніше ми дізналися, що її брат був на тій вулиці не більше 5 хвилин, йдучи із зустрічі до своєї машини.

Небесний Батько поміщає нас у певні ситуації, маючи Свій особливий намір. Він зробив це в моєму житті, і робить це у вашому, як Він зробив це в житті наших дорогих онуків.

Кожен з нас є цінним, і Господь цінує і любить кожного з нас. Він турбується, підказує, наглядає за кожним з нас в унікальний для кожного з нас спосіб. Він безкінечно мудріший і сильніший, ніж смертні чоловіки і жінки. Він знає наші випробування, наші перемоги і праведні бажання наших сердець.

Понад рік тому, коли я йшов по Храмовій площі, до мене підійшла одна сестра місіонерка і запитала: "Ви мене пам'ятаєте? Я з Флориди?" Вона сказала, що її звали сестра Аіда Чилан. Так, я пригадав, як зустрічав її та її сім'ю. Її президент колу запропонував, щоб ми відвідали її сім'ю. Невдовзі стало зрозуміло, що ми були там заради їхньої дочки Аіди, яка ще не охристилася. Після нашого візиту і понад року навчання та дружньої підтримки Аіда охристилася.

Після того, як ми зустрілися на Храмовій площі, вона написала мені листа. Вона сказала: "Я знаю всім серцем, що Небесний Батько знає кожного з нас і що Він і надалі поміщає нас на шляху одне одного з певною метою. Дякую за те, що були одним з моїх місіонерів, за те що

доклали зусиль і знайшли мене п'ять років тому"[14]. Аіда також прислала мені історію свого навернення з описанням "божественних випадковостей", які траплялися в її житті, і які привели до її хрищення і конфірмації, до служіння на Храмовій площі та її недавнього храмового шлюбу[15].

Чи було це простим збігом, що президент колу направив нас до домівки Чилан, чи що ми з нею пізніше зустрілися на Храмовій площі? Свідчення Аіди підтверджує, що це все було за "божественним задумом" Бога.

Господь любить перебувати з нами. Це не випадково, що коли ви відчуваєте Його Дух і дієте за першими підказками, то ви відчуваєте Його, як Він пообіцяв: "Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас"[16].

У всіх нас у житті відбуваються подібні речі. Ми можемо зустріти когось, хто здається знайомим, поновити знайомство або знайти багато спільного з кимось незнайомим. Коли таке відбувається, можливо, Господь нагадує нам, що ми всі дійсно брати і сестри. Ми дійсно задіяні в тій самій роботі, яку Джозеф Сміт назвав "справою Христа"[17].

Яке ж місце в "божественному задумі" займає наша свобода волі? У нас є вибір, іти чи не йти за нашим Спасителем і Його обраними провідниками. Цей порядок ясно описано в Книзі Мормона, коли Нефійці відвернулися від Господа. Мормон нарікав:

"І вони побачили, … що Дух Господа не оберігає їх більше; так, Він полишив їх, тому що Дух Господа не живе в несвятих храмах—

Отже, Господь перестав оберігати їх Своєю дивовижною і

незрівнянною силою, бо вони впали в стан зневіри і жахливої злочестивості"[18].

Не завжди Господь просить нас робити щось через нашу силу, вірність чи обізнаність. Згадайте Савла, якого Господь зупинив по дорозі до Дамаску. Він рухався у неправильному напрямку у своєму житті; і це не стосувалося півдня чи півночі. У божественний спосіб Савла перенаправили. Коли він став відомий як Павло, в його апостольському служінні відобразилося те, що знав Господь, тобто, на що він був здатен і ким міг стати, а не те, що він збирався робити як Савл. Так само Господь знає, що може робити і ким може стати кожен з нас. Чого навчав апостол Павло? "І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре"[19].

Коли ми праведні, готові і здібні, коли намагаємося бути гідними і відповідати певним вимогам, ми прогресуємо до місць, яких ніколи не уявляли, і стаємо складовою "божественного задуму" Небесного Батька. Кожен з нас має в собі щось божественне. Коли ми побачимо, як Бог працює через нас і в нас, нехай це послужить для нас заохоченням, навіть викличе вдячність за це скерування. Коли наш Небесний Батько сказав: "Це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини"[20],—Він говорив про всіх Своїх дітей, і про вас зокрема.

Рука Господа скеровує вас. За "божественним задумом" Він є у маленьких деталях вашого життя так само, як і в значних віхах. Як сказано у Приповістях: "Надійся на Господа всім своїм серцем; … і Він випростує твої стежки"[21]. Я свідчу, що Він благословить вас, підтримає вас і принесе вам мир. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Лука 9:33.
2. Алма 8:16.
3. Алма 8:18.
4. Алма 8:19–20.
5. Neal A. Maxwell, "Brim with Joy" (Brigham Young University devotional, Jan. 23, 1996), 2, speeches.byu.edu.
6. 1 Нефій 4:6.
7. Joseph B. Wirthlin, "Lessons Learned in the Journey of Life", *Liahona,* May 2001, 38; taken from a talk given by Elder Wirthlin at a Church Educational System fireside at Brigham Young University, Nov. 7, 1999.
8. Псалми 29:6.
9. 3 Нефій 27:13.
10. Див. Лука 12:7.
11. Див. Матвій 10:29.
12. Авраам 2:8.
13. Учення і Завіти 64:29.
14. Лист від Аіди Чилан, 20 квітня 2017 р.
15. Лист від Аіди Чилан, 30 травня 2017 р.
16. Учення і Завіти 84:88.
17. Див. Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), сс. 353–362.
18. Геламан 4:24–25.
19. Римлянам 8:28.
20. Мойсей 1:39.
21. Приповісті 3:5–6.

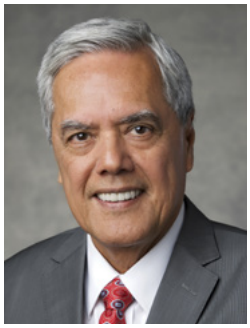

Старійшина О. Вінсент Хелек
Сімдесятник

Серце вдови

Робімо ж усе, що необхідно, аби мати серце вдови, по-справжньому радіючи благословенням, що задовольнять наші потреби.

Я мав велике благословення служити святим у Тихоокеанському регіоні більшу частину свого дорослого життя. Віра, любов і дивовижна жертовність цих відданих святих сповнює мене натхненням, вдячністю і радістю. Їхні історії схожі на ваші.

Якось мені спало на думку, що ці святі мають багато спільного з вдовою, яку побачив Спаситель, коли "сів Він … і дививсь, як народ мідяки до скарбниці вкидає. І багато заможних укидали багато.

І підійшла одна вбога вдовиця, і поклала дві лепті, цебто гріш.

І покликав Він учнів Своїх та й промовив до них: "Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця поклала найбільше за всіх, хто клав у скарбницю.

Бо всі клали від лишка свого, а вона поклала з убозтва свого все, що мала,—свій прожиток увесь"[1].

Хоча її дві лепти були скромним вкладом, для Спасителя її дар мав найбільшу цінність, бо вона віддала все. У ту мить Спаситель повністю знав ту вдову, бо її дар показав Йому її серце. Якість і глибина її любові та віри були такими, що вона віддавала, знаючи, що про її "убозтво" Господь подбає.

Я бачив, що таке саме серце мають і святі Тихоокеанського регіону. У маленькому селі на одному з цих островів уже немолодий чоловік разом зі своєю дружиною прийняв запрошення місіонерів щиро запитати Господа, чи міститься істина в тих уроках, які вони викладають. В цей же час вони також розглядали наслідки зобов'язання, яке їм треба буде взяти на себе, якщо відповідь, яку вони отримають, скерує їх до прийняття відновленої євангелії. Вони постилися і молилися, щоб дізнатися про істинність Церкви та Книги Мормона. Відповідь на їхні молитви надійшла у вигляді приємного і в той же час лункого підтвердження: "Так! Це істина!"

Отримавши це свідчення, вони вирішили охриститися. Цей вибір не обійшовся без особистої жертви. За своє рішення і хрищення вони заплатили високу ціну. Вони втратили роботу, пожертвували соціальним становищем, важливі дружні стосунки обірвалися, а їхня сім'я більше не виявляла підтримку, любов і повагу. Тепер, коли кожної неділі вони йшли до церкви, їх супроводжували сповнені подиву погляди друзів та сусідів, які прямували в протилежному напрямку.

За таких важких обставин цього доброго брата запитали, що він відчуває стосовно їхнього рішення приєднатися до Церкви. Його проста і впевнена відповідь була такою: "Вона істинна, хіба ні? Наш вибір був твердим".

Ці двоє новонавернених святих дійсно мали серце вдови. Вони, подібно до вдови, "поклал[и] … все", що могли дати, свідомо віддаючи зі

свого “убозтва”. У той важкий період їхні серця були сповнені віри, віра була непохитною. Внаслідок цього їхні тягарі було полегшено. Їм допомагали і їх оточували приязні та послужливі члени Церкви, і вони самі зміцнювалися завдяки служінню в церковних покликаннях.

Після того, як ця подружня пара віддала все, найбільший день радості для них настав тоді, коли вони сім’єю запечаталися у храмі навічно. Як і навернених, яких скеровував Алма, “Господь зміцнив їх, щоб вони могли зносити свої тягарі з легкістю, і вони підкорилися життєрадісно і з терпінням усій волі Господа”[2]. Таким є приклад серця вдови, який показала ця чудова подружня пара.

Хочу поговорити про ще один випадок, коли можна було побачити яскравий приклад серця вдови. На Самоа ми співпрацюємо з сільськими радами, щоб отримати дозвіл місіонерам для проповідування євангелії. Кілька років тому у мене відбулася розмова з головою одного села, де вже дуже багато років нашим місіонерам не дозволялося перебувати. Моя розмова відбулася невдовзі після того, як головний керівник відкрив село для Церкви, дозволивши місіонерам навчати всіх, хто буде зацікавлений у вивченні євангелії та її доктрин.

Цей дивовижний поворот подій відбувся після багатьох років, тож мені було цікаво дізнатися про причину, яка змусила головного керівника прийняти таке рішення. Я запитав про це, і керівник, з яким я розмовляв, відповів: “Людина може жити в темряві довгий час, але настане момент, коли вона захоче прийти до світла”.

Головний керівник, відкривши для Церкви це село, виявив серце вдови—серце, яке пом’якшується, коли проливаються тепло і світло істини. Цей керівник був готовий відмовитися від багаторічної традиції, протистояти опозиції і виявити рішучість, аби інші могли отримати благословення. То був керівник, серце якого зосередилося на благополуччі та щасті свого народу, а не на міркуваннях про традицію, культуру та особисту владу. Він відмовився від тих міркувань на користь того, про що навчав Президент Томас С. Монсон: “Наслідуючи приклад Спасителя, ми матимемо можливість бути світлом в житті інших”[3].

І під кінець хочу розповісти вам ще один випадок з життя святих у Тихоокеанському регіоні, який залишив у моїй душі глибоке духовне коріння. Багато років тому я був молодим радником єпископа в новому приході в Американському Самоа. У нас було 99 членів Церкви, переважно фермери, робітники консервного заводу, урядові чиновники та їхні сім’ї. Коли Перше Президентство оголосило в 1977 році, що на Самоа буде збудовано храм, усі ми раділи і дякували. На той час, аби дістатися до храму з Американського Самоа, треба було їхати або на Гаваї, або до Нової Зеландії. Така подорож обходилася дорого і перевищувала фінансові можливості багатьох вірних членів Церкви.

У той час членів Церкви заохочували робити внески до фонду будівництва, щоб допомагати у зведенні храмів. У цьому дусі наш єпископат попросив членів приходу з молитвою подумати, що вони можуть дати. Було встановлено дату, коли сім’ї мали зібратися і принести свої пожертвування. Пізніше, коли ці пожертвування було відкрито в приватній обстановці, наш єпископат охопило велике смирення. Ми були зворушені вірою і щедрістю наших чудових членів приходу.

Оскільки я знав кожну сім’ю та їхні обставини, мене охопило глибоке і тривале відчуття захоплення, поваги і смирення. То були в усіх відношеннях вдовині лепти нашого часу, які охоче віддавалися з “убозтва”, але з радістю через обіцяне будівництво на Самоа святого Господнього храму. Ці сім’ї посвятили все, що могли, Господу, маючи віру, що не будуть залишені в їхніх потребах. Їхній дар був виявом їхнього вдовиного серця. Усі, хто давали гроші, робили це охоче і з радістю, бо їхнє вдовине серце могло бачити оком віри величні вінцеві благословення, прибережені для їхніх сімей і всіх людей на Самоа і Американському Самоа на багато поколінь вперед. Я знаю, що Господь знав про їхні посвячені приношення, їхні вдовині лепти, і прийняв їх.

Серце вдови, яка віддала свої дві лепти,—це серце, яке віддасть усе, ідучи на жертви, вистоюючи в труднощах, переслідуваннях і нехтуваннях, а також зносячи усілякі тягарі. Серце вдови—це серце, яке відчуває і знає світло істини та віддасть усе, щоб осягнути цю істину. Воно також допомагає іншим бачити те саме світло і відчувати таке ж вічне щастя і радість. Нарешті, серце вдови визначається готовністю віддавати все заради будівництва Божого царства на землі.

Нехай же святі по всьому світу об'єднаються, щоб робити те, що необхідно, аби мати серце вдови, по-справжньому радіючи благословенням, що задовольнять наші потреби. Моя молитва про кожного з нас—це благання, щоб ми мали серце, здатне нести наші тягарі, йти на необхідні жертви і мати бажання робити і віддавати. Я обіцяю, що Господь не залишить без уваги ваші потреби. Серце вдови сповнюється вдячності за те, що Спаситель був "страдник, знайомий з хворобами"[4], аби нам не потрібно було пити "гіркої чаші"[5]. Попри наші слабкості й невдачі та завдяки їм Він продовжує подавати нам руки, які були поранені заради нас. Він піднесе нас, якщо ми бажаємо прийти до світла Його євангелії, осягнути Його, дати Йому задовольнити наші потреби.

Я свідчу про велику любов, якою ми, учні та послідовники Господа Ісуса Христа, можемо ділитися. Я люблю і підтримую Президента Томаса С. Монсона як пророка Божого на землі. Книга Мормона—це ще одне свідчення про Ісуса Христа світові, і я запрошую всіх читати її та відкривати для себе її послання. Усі, хто приймає Господнє запрошення прийти до Нього, знайде мир, любов і світло. Ісус Христос—наш Приклад і Викупитель. Лише через Ісуса Христа і диво Його безмежної Спокути ми можемо отримати вічне життя. Про це я свідчу в Його святе ім'я, Самого Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Марк 12:41–44.
2. Мосія 24:15.
3. Томас С. Монсон, "Будьте прикладом і світлом", *Ліягона,* лист. 2015, с. 88.
4. Ісая 53:3.
5. 3 Нефій 11:11.

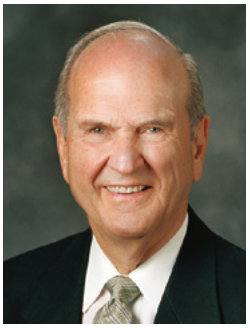

Президент Рассел М. Нельсон
Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Книга Мормона: яким би було ваше життя без неї?

Книга Мормона навчає нас про Ісуса Христа і Його євангелію у найдивовижніший і найнезвичайніший спосіб.

У 1986 році мене запросили прочитати лекцію в університеті Аккри, Гана. Там я познайомився з багатьма високопосадовцями, зокрема з королем африканського племені. Коли ми спілкувалися перед лекцією, король звертався до мене виключно через свого лінгвіста, який потім перекладав його слова мені. Я відповідав лінгвісту, а той тоді перекладав мої відповіді королю.

Після лекції король відразу підійшов до мене, але цього разу без свого лінгвіста. На мій подив, він досконало говорив англійською—можу додати, королівською англійською мовою!

Король, здавалось, був спантеличений. Він спитав: "То хто ви?"

Я відповів: "Я висвячений апостол Ісуса Христа".

Король запитав: "Чого ви можете мене навчити про Ісуса Христа?"

У відповідь я спитав: "Чи можу я попросити вас сказати, що вам вже відомо про Нього?"

З відповіді короля я побачив, що він серйозно вивчав Біблію і любив Господа.

Тоді я запитав, чи знає він про священнослужіння Ісуса Христа народу давньої Америки.

Як я і очікував, він не знав.

Я пояснив, що після Свого розп'яття та воскресіння Спаситель явився народу давньої Америки і навчав там Своєї євангелії. Він організував Свою Церкву і повелів Своїм учням вести літопис про Його священнослужіння серед них.

"Цей літопис,—продовжив я,—відомий нам як Книга Мормона. Це ще одне свідчення про Ісуса Христа. Це Писання, споріднене зі Святою Біблією".

Тоді король *дуже* зацікавився. Я звернувся до президента місії, який супроводжував мене, і запитав, чи є в нього з собою ще один примірник Книги Мормона. Він витяг його зі свого портфеля.

Я відкрив у ній 3 Нефій, розділ 11, і разом з королем ми прочитали

проповідь Спасителя до нефійців. Потім я подарував йому цей примірник Книги Мормона. Його відповідь навіки закарбувалась у моєму розумі та серці: “Ви могли б подарувати мені діаманти або рубіни, але для мене немає нічого більш дорогоцінного, ніж це додаткове знання про Господа Ісуса Христа”.

Відчувши силу слів Спасителя у 3-му Нефії, король проголосив: “Якщо я навернуся і приєднаюсь до Церкви, я приведу з собою все своє плем’я”.

“О, короле,—сказав я,—це так не працює. Навернення—це справа індивідуальна. Спаситель священнослужив нефійцям одному за одним. Кожна людина особисто отримує свідчення про євангелію Ісуса Христа”[1].

Мої брати і сестри, наскільки дорогоцінною для вас *є* Книга Мормона? Якби вам запропонували діаманти чи рубіни *або* Книгу Мормона, що б ви вибрали? Чесно, що *має* для вас більшу цінність?

На недільній ранковій сесії квітневої генеральної конференції 2017 р. Президент Томас С. Монсон благав “кожного з нас вивчати з молитвою Книгу Мормона і обмірковувати її вчення щодня”[2]. Багато людей відгукнулися на благання нашого пророка.

Райлі читає свою Книгу Мормона за допомогою закладки “Я Божеє дитя”.

Президент Нельсон виконує пораду Президента Томаса С. Монсона, дану на квітневій генеральній конференції 2017 року: кожного дня читати Книгу Мормона і розмірковувати над нею.

Дозвольте мені сказати, що ні я, ні восьмирічний Райлі не знали, що хтось нас фотографує. Зверніть увагу на те, що Райлі читає свою Книгу Мормона за допомогою закладки “Я Божеє дитя”.

Коли дитя Бога прагне дізнатися більше про Нього і Його Улюбленого Сина, відбувається щось надзвичайне. Ніде ці істини не викладені більш ясно і сильно, як у Книзі Мормона.

Відтоді, як Президент Монсон закликав нас це робити шість місяців тому, я намагався дотримуватися його поради. Серед іншого, я склав переліки того, чим Книга Мормона *є,* що вона *підтверджує,* що вона *спростовує,* що вона *виповнює,* що вона *прояснює* і що вона *відкриває*. Коли я дивився на Книгу Мормона з таких точок зору, ця вправа принесла багато здогадок і натхнення! Я рекомендую її кожному з вас.

Протягом цих шести місяців я також закликав різні групи людей—в тому числі моїх Братів з Кворуму дванадцятьох, місіонерів у Чилі та президентів місій і їхніх дружин, які зібралися в Аргентині,—розглянути три пов’язані з нею питання, над якими я закликаю вас замислитися сьогодні:

Перше, яким би було ваше життя *без* Книги Мормона? Друге, чого б ви *не знали*? І третє, чого б ви *не мали*?

Сповнені ентузіазму відповіді цих груп линули прямо з їхніх сердець. Ось лише кілька з їхніх коментарів:

“Без Книги Мормона я був би в сум’ятті через суперечливі вчення та погляди на дуже *багато* питань. Я був би таким самим, як до того, коли знайшов Церкву, шукаючи знання, віру і надію”.

Інший сказав: “Я не знав би про те, яку роль може відігравати Святий Дух у моєму житті”.

Інший: “У мене не було б ясного розуміння моєї мети тут, на землі!”

Ще інший сказав: “Я не знав би, що є продовження розвитку після цього життя. Завдяки Книзі Мормона я знаю про реальність післяземного життя. Це кінцева мета, над досягненням якої ми працюємо”.

Цей останній коментар змусив мене пригадати своє життя кілька десятиліть тому, коли я був молодим хірургом-інтерном. Одним з важких обов’язків, які інколи доводиться виконувати хірургу, є повідомлення сім’ї про смерть близької людини.

В одній з лікарень, де я працював, була облаштована спеціальна кімната з оббитими м'яким покриттям стінами, де родичі могли почути такі новини. Там деякі люди виявляли своє горе, б'ючись головами об ці оббиті м'яким покриттям стіни. Як мені хотілося навчити цих людей тому, що смерть, якою б важкою вона не була для близьких, що залишилися в живих, є важливою частиною нашого безсмертного існування. Завдяки смерті ми переходимо у прийдешній світ[3].

Інша людина, відповідаючи на моє запитання, сказала: "Моє життя не було життям, доки я не прочитала Книгу Мормона. І хоча я молилася і ходила до своєї церкви все життя, Книга Мормона вперше допомогла мені по-справжньому спілкуватися з Небесним Батьком".

Інша сказала: "Без Книги Мормона я би не зрозуміла, що Спаситель не лише постраждав за мої гріхи, але й що Він може зцілити мій біль і смуток"[4].

Ще одна сказала: "Я б не знала, що є пророки, щоб скеровувати нас".

Регулярне занурення в істини Книги Мормона може змінити усе життя. Одна з наших онучок-місіонерок, сестра Олівія Нельсон, пообіцяла зацікавленому Церквою, що якщо він читатиме Книгу Мормона кожного дня, результати його тестів на іспитах в університеті покращаться. Він це зробив, і так і сталося.

Мої дорогі брати і сестри, я свідчу, що Книга Мормона—це дійсно слово Бога. Вона містить відповіді на найбільш важливі запитання в житті. Вона навчає доктрині Христа[5]. Вона поглиблює розуміння багатьох "простих і цінних"[6] істин, які були втрачені протягом століть та внаслідок численних перекладів Біблії, і пояснює їх.

Книга Мормона дає найповніше і найавторитетніше розуміння Спокути Ісуса Христа, яке тільки можна де-небудь знайти. Вона навчає тому, що по-справжньому означає народитися знову. З Книги Мормона ми дізнаємося про збирання розсіяного Ізраїля. Ми знаємо, чому ми знаходимось тут, на землі. Ці та інші істини викладені у Книзі Мормона більш могутньо і переконливо, ніж у будь-якій іншій книзі. У Книзі Мормона міститься повна сила євангелії Ісуса Христа. Крапка.

Олівія, онучка президента Нельсона.

Книга Мормона висвітлює вчення Учителя і викриває тактику супротивника[7]. Книга Мормона навчає істинному вченню, щоб розвінчати хибні релігійні традиції—такі, як помилкова практика хрищення немовлят[8]. Книга Мормона сповнює життя метою, закликаючи нас замислитися над потенціалом вічного життя та "нескінченного щастя"[9]. Книга Мормона розбиває вщент хибні переконання, що щастя можна знайти у злочестивості[10] та що особиста доброчесність—це все, що вимагається, щоб повернутися в присутність Бога[11]. Вона назавжди руйнує хибні уявлення про те, що одкровення завершилися разом із Біблією і що небеса запечатані у наш час.

Коли я думаю про Книгу Мормона, я думаю про слово *сила*. Істини Книги Мормона мають *силу* зцілювати, заспокоювати, відновлювати, підтримувати, зміцнювати, втішати і підбадьорювати наші душі.

Мої дорогі брати і сестри, я обіцяю: якщо ви з молитвою вивчатимете Книгу Мормона *кожного дня*, ви прийматимете кращі рішення—*кожного дня*. Я обіцяю: якщо ви будете розмірковувати над тим, що вивчаєте, отвори небесні відкриються, і ви отримаєте відповіді на свої запитання і скерування у своєму житті. Я обіцяю: якщо ви щоденно занурюватимете себе у Книгу Мормона, ви зможете бути захищеними від лих сьогодення, навіть від

всепоглинаючої чуми порнографії та інших згубних звичок, що отуплюють розум.

Щоразу, коли я чую як хтось, в тому числі я сам, каже: "Я знаю, що Книга Мормона істинна", мені хочеться вигукнути: "Це чудово, але цього недостатньо!" Нам потрібно відчувати "в глибинах" свого серця[12], що Книга Мормона однозначно *є* словом Бога. Ми повинні це відчути настільки глибоко, що у нас ніколи не виникне бажання прожити без неї і дня. Я можу перефразувати висловлювання Президента Бригама Янга, кажучи: "Я хотів би мати голос семи громів, щоб пробудити народ"[13] до істини і сили Книги Мормона.

Нам потрібно бути такими, як цей молодий місіонер, що служить в Європі, який настільки глибоко відчув істинність Книги Мормона, що буквально побіг з примірником цього священного літопису до людини в парку, яку вони з напарником щойно знайшли.

Я свідчу, що Джозеф Сміт був і *є* пророком цього останнього розподілу. Саме він даром і силою Бога переклав цю святу книгу. Це *та* книга, що допоможе підготувати світ до Другого пришестя Господа.

Молодий місіонер біжить, щоб поділитися Книгою Мормона з чоловіком у парку.

Я свідчу, що Ісус Христос в буквальному сенсі є живим Сином нашого живого Бога. Він—наш Спаситель, наш Викупитель, наш великий Взірець і наш Заступник перед Батьком. Він був обіцяним Месією, смертним Месією і буде Месією Тисячоліття. Я свідчу від усієї своєї душі, що Книга Мормона навчає нас про Ісуса Христа і Його євангелію у найдивовижніший і найнезвичайніший спосіб.

Я знаю, що Президент Томас С. Монсон—пророк Бога на землі в наш час. Я люблю його і підтримую його усім своїм серцем. Я свідчу про це у священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Переліки щодо Книги Мормона, складені президентом Нельсоном

Книга Мормона *є:*
- Ще одним свідченням про Ісуса Христа. Її основні літописці—Нефій, Яків, Мормон, Мороній—та її перекладач, Джозеф Сміт, *усі* бачили Господа.
- Літописом про Його служіння народу, який жив у давній Америці.
- Істинною, про що свідчив Сам Господь.

Книга Мормона *підтверджує:*
- Індивідуальну сутність Небесного Батька і Його Улюбленого Сина, Ісуса Христа.
- Необхідність Падіння Адама та мудрість Єви, щоб люди могли мати радість.

Книга Мормона *спростовує* уявлення про те, що:
- Одкровення завершилося разом із Біблією.
- Немовлят слід христити.
- Щастя можна знайти у злочестивості.
- Особистої доброчесності достатньо для піднесення (потрібні обряди і завіти).
- Падіння Адама накликало на людство "первородний гріх".

Книга Мормона *виповнює біблійні пророцтва* про те, що:
- "Інші вівці" почують Його голос.
- Бог вчинить "чудо й диво", говорячи "з пороху".
- "Дерево Юди" і "дерево Йосипа" стануть одним.
- Розсіяний Ізраїль буде зібрано "в останні дні" та як це буде зроблено.
- Землею успадкування для родоводу Йосипа є Американська півкуля.

Книга Мормона *прояснює* розуміння щодо:
- Нашого доземного життя.
- Смерті. Вона є необхідною складовою Божого великого плану щастя.
- Післяземного життя, яке починається в раю.
- Того, як воскресле тіло, знов об'єднане з його духом, стає безсмертною душею.
- Того, як Господь судитиме нас за нашими діяннями та прагненнями нашого серця.
- Того, як належним чином виконуються обряди: наприклад, хрищення, причастя, дарування Святого Духа.
- Спокути Ісуса Христа.
- Воскресіння.
- Важливої ролі ангелів.
- Вічної природи священства.
- Того, як сила слова більше впливає на поведінку людей, ніж сила меча.

Книга Мормона *відкриває інформацію, яка раніше не була відомою:*
- Хрищення виконувалися ще до народження Ісуса Христа.
- У давній Америці люди будували і використовували храми.
- Йосип, 11-й син Ізраїля, передбачив пророчу роль Джозефа Сміта.
- Нефій (600–592 рр. до Р.Х.) передбачив відкриття і колонізацію Америки.
- Ясні й дорогоцінні частини Біблії було втрачено.
- Світло Христа дано кожній людині.
- Важливість особистої свободи волі та потреба мати протилежність в усьому.
- Застереження проти "таємних змов".

ПОСИЛАННЯ

1. Див. 3 Нефій 17:9–12.
2. Томас С. Монсон, "Сила Книги Мормона", *Ліягона,* трав. 2017, с. 87.
3. Див. Алма 42:8.
4. Див. Алма 7:11–12.
5. Див., наприклад, 2 Нефій 31:2–21.
6. Див. 1 Нефій 13:29–33.
7. Див. 2 Нефій 26–33.
8. Див. Мороній 8:11–15.
9. Мосія 2:41; див. також Алма 28:12.
10. Див. Алма 41:10–11.
11. Також необхідні особливі священні обряди та завіти.
12. Див. Алма 13:27.
13. Див. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 299. Він говорив про важливість храмової та сімейно-історичної роботи.

Старійшина Дейл Г. Ренлунд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Священство і спокутна сила Спасителя

Для досягнення цілей Небесного Батька було необхідно, щоб Христова викупительна сила стала доступною для Божих дітей. Священство надає ці можливості.

Уявімо ракету, яку доставляють на стартовий майданчик, щоб підготувати її до запуску. Тепер уявімо запалювання. Паливо під час контрольованого спалювання перетворюється на гарячий газ, який вивергається, забезпечуючи необхідну тягу для підйому ракети в космос. І під кінець уявімо корисний вантаж, розміщений вгорі ракети. Цінність корисного вантажу повною мірою реалізується лише тоді, коли його доставляють туди, де він має бути, і функціонує належним чином. Не треба бути вченим в галузі ракетобудування, щоб зрозуміти таке: коштовний супутник глобального зв'язку має невелику цінність, якщо лежить на складі. Мета ракети—лише доставити корисний вантаж.

Цього вечора я б хотів порівняти *священство, яке ми маємо,* з ракетою, а *можливість скористатися спокутною силою Спасителя*—з корисним вантажем, який несе на собі ракета.

Завдяки Своїй спокутній жертві, Ісус Христос має силу і владу викупити всіх людей. Аби Його спокутна сила стала доступною, Він передав частку Своєї сили і влади чоловікам на землі. Ця делегована сила і влада називається *священством.* Вона дає можливість носіям священства допомагати Небесному Батькові та Ісусу Христу в Їхній роботі—здійснити спасіння і піднесення Божих дітей. Це стає можливим тому, що священство надає Його дітям можливість отримувати благословення спокутної сили Спасителя.

Спокутна сила Ісуса Христа є важливою, бо ніхто з нас не може повернутися до небесного дому без її допомоги. У смертному житті ми обов'язково робимо помилки і порушуємо Божі закони. Ми заплямовуємо себе гріхом і не можемо повернутися в Божу присутність. Нам потрібна Спасителева спокутна сила, щоб ми могли примиритися з Небесним Батьком. Ісус Христос розірвав пута фізичної смерті, давши нам усім можливість воскреснути. Він надає прощення гріхів за умови послуху законам і обрядам євангелії. Завдяки Йому ми можемо здобути піднесення. Можливість скористатися Спасителевою спокутною силою—це найважливіший корисний вантаж сотворіння.

Для досягнення цілей Небесного Батька необхідно, щоб Христова викупительна сила стала доступною для Божих дітей[1]. Священство надає ці можливості. Це і є ракета. Священство є важливим, бо необхідні обряди і завіти на землі виконуються

й укладаються лише його повноваженням. Якби священство не надавало можливості скористатися спокутною силою Спасителя, то якій би меті воно служило? Чи було б воно лише складним феєрверком, що привертає до себе увагу? За Божим наміром священство має використовуватися не лише для проведення занять у неділю або як можливість послужити. За Божим планом священство має донести корисний вантаж.

Найменші пошкодження в ракеті можуть призвести до невиконання завдання. Тріщини в ущільнювачах або втома матеріалу можуть спричинити несправність ракети. Щоб убезпечити священство від так званих тріщин та втоми матеріалу, Бог оберігає як його надання, так і використання[2]. Надання священства оберігається ключами, які є правами головувати, наданими людині[3]. Застосування священства подібним же чином захищається ключами священства, але також і завітами, які укладають носії священства. Таким чином, застосування священства скеровується як ключами священства, так і завітами. Обов'язок у священстві надається індивідульно і не існує окремо від особи[4]; священство—це не аморфне джерело автономної сили.

Як Ааронове, так і Мелхиседекове священство отримуються через завіт[5]. Бог визначає умови, а людина їх приймає. У широкому розумінні, носії священства укладають завіт допомагати Богові у виконанні Його роботи. На початку цього розподілу Ісус Христос пояснив, що завіт священства, "в якому затвердив вас, затвердив вас заради вашого блага, і не тільки заради вас, але й заради всього світу, … бо вони не приходять до Мене"[6].

Це навчає, що мета священства—запрошувати інших прийти до Христа, допомагаючи їм отримати відновлене священство. У нас є священство, тож ми можемо допомагати дітям Небесного Батька полегшувати тягар гріха і ставати такими, як Він. Завдяки священству сила божественності виявляється в житті всіх, хто укладає і дотримується євангельських завітів і отримує пов'язані з ними обряди[7]. У такий спосіб кожен з нас приходить до Христа, очищується і примиряється з Богом. Викупительна сила Христа стає доступною завдяки священству, яке доставляє корисний вантаж.

Завіти з Богом є відповідальними й урочистими. Людина має підготуватися до завітів, вивчати їх і укласти з наміром шанувати. Завіт стає заставою самого себе. Перефразовуючи англійського драматурга Роберта Болта, людина укладає завіт лише тоді, коли хоче взяти на себе виняткове зобов'язання виконувати обіцяне. Вона ототожнює істинність обіцяння з власною доброчесністю. Коли людина укладає завіт, вона тримає себе, подібно до води, в складених жменею долонях. Якщо вона розтуляє пальці, не варто сподіватися, що вона залишиться незмінною. Той, хто порушує завіт, втрачає свою сутність разом зі здатністю взяти зобов'язання або дати якусь гарантію[8].

Носій Ааронового священства укладає завіт уникати зла, допомагати іншим примиритися з Богом і готуватися до отримання Мелхиседекового священства[9]. Він виконує ці священні обов'язки, коли навчає, христить і зміцнює членів Церкви та запрошує людей прийняти євангелію. Це його функції як "ракети". У свою чергу Бог обіцяє надію, прощення, служіння ангелів та ключі євангелії покаяння і хрищення[10].

Носій Мелхиседекового священства укладає завіт виконувати обов'язки, які стосуються Ааронового священства, і звеличувати своє покликання в Мелхиседековому священстві[11]. Він робить це, дотримуючись заповідей, пов'язаних із завітом. Ці заповіді включають таке: "старанно прислухатися до слів вічного життя", живучи "кожним словом, що йде з вуст Бога"[12], складаючи свідчення про Ісуса Христа і Його роботу в останні дні[13], не вихваляючись собою[14] і стаючи другом Спасителю, довіряючи Йому так, як робив би друг[15].

У Свою чергу Бог обіцяє, що носій Мелхиседекового священства отримає ключі розуміння таємниць Божих. Він стане досконалим, аби мати змогу стояти в присутності Бога. Він зможе виконувати свою роль у роботі зі спасіння. Ісус Христос підготує шлях перед носієм священства й буде з ним. Святий Дух перебуватиме в серці носія священства, і ангели надихатимуть його. Його тіло зміцниться й оновиться. Він стане спадкоємцем благословень Авраама і, разом зі своєю дружиною, співспадкоємцем з Ісусом Христом царства Небесного Батька[16]. Це і є "цінні та великі обітниці"[17]. Важко уявити собі більші обітниці.

Кожному чоловіку, який отримує Мелхиседекове священство, Бог через клятву підтверджує обіцяння, що містяться в завіті[18]. Ця клятва стосується лише Мелхиседекового священства[19], і не носій священства дає клятву, а Сам Бог[20]. Оскільки ця унікальна ситуація стосується Його божественної сили і повноваження, Бог вдається до клятви, використовуючи найпотужніші слова, які тільки може, аби запевнити нас, що Його обіцяння мають обов'язковий і незворотний характер.

Порушення завітів священства та повна відмова від них тягнуть за собою важкі наслідки[21]. Якщо ви недбало чи з байдужістю ставитеся до покликання у священстві—це можна порівняти зі втомою в деталях ракети. Тоді завіт священства піддається загрозі, бо результатом може бути провал усього завдання. Невиконання Божих заповідей порушує завіт. Той, хто постійно порушує завіт і не кається в цьому, позбавляється обіцяних благословень.

Кілька років тому я краще зрозумів взаємозв'язок між ракетою "священство" і "можливістю скористатися Христовою спокутною силою", яка є корисним вантажем. На вихідні мені треба було виконати два завдання. Одне—створити перший кіл в одній країні, а інше—провести співбесіду з молодим чоловіком, і якщо виявиться, що все гаразд, відновити йому священство та храмові благословення. Цей 30-річний чоловік приєднався до Церкви у підлітковому віці. Він з честю відслужив місію. Але коли повернувся, то заблукав і втратив своє членство у Церкві. Через кілька років він "спам'ятався"[22], і при підтримці люблячих провідників священства та добрих членів Церкви покаявся і знову отримав дозвіл на хрищення, щоб відновити членство в Церкві.

Пізніше він подав прохання на відновлення священства і храмових благословень. Ми призначили зустріч у домі зборів на суботу, на 10 годину ранку. Коли я приїхав для проведення співбесід, що мали відбуватися раніше, він уже був там. Той чоловік так сильно хотів відновити право мати священство, що не міг дочекатися цього.

Під час співбесіди я показав йому листа, де пояснювалося, що Президент Томас С. Монсон особисто проглянув його прохання і вповноважив мене провести цю співбесіду. Цей молодий чоловік, який тримав себе в руках за інших обставин, розплакався. Я потім сказав йому, що наша співбесіда ніде не буде зафіксована документально й не матиме наслідків для його життя. Він здивовано подивився на мене. Я повідомив його, що після того, як я відновлю його благословення, у записі про членство буде вказуватися лише дата його початкового хрищення, конфірмації, висвячення у священство і дата ендаументу. Його знову охопили сильні емоції.

Я попросив його прочитати з Учення і Завітів:

"Ось, хто покаявся у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам'ятаю їх більше.

По цьому ви можете знати, чи покаялася людина у своїх гріхах—ось, вона зізнається в них і полишить їх"[23].

Сльози з'явилися у нього на очах утретє. Тоді я поклав руки йому на голову і в ім'я Ісуса Христа, повноваженням Мелхиседекового священства і вповноважений Президентом Церкви відновив йому священство та храмові благословення.

Ми обоє сповнилися величезної радості. Він знав, що знову вповноважений мати священство Боже і застосовувати його. Він знав, що його храмові благословення знову були повною мірою дійсні. Він мало не підстрибував від радості, коли йшов, а обличчя випромінювало світло. Я так пишався ним і відчував, як ним пишався Небесний Батько.

Після того було організовано кіл. На зборах було багато вірних, сповнених ентузіазму святих, і вони підтримали чудове президентство колу. Однак радість, яку я відчув, коли відновлював благословення для того молодого чоловіка, перевищила радість тієї історичної події—організації першого колу в країні.

Я усвідомив, що мета організації колу або застосування священства Божого в будь-який спосіб полягає в тому, щоб допомагати Небесному Батькові та Ісусу Христу в Їхній роботі, щоб надавати можливість для викуплення і піднесення кожної Божої дитини. Як і ракета, мета якої—доставити корисний вантаж, так і священство доносить євангелію Ісуса Христа, надаючи можливість усім укласти завіти й отримати пов'язані з ними обряди. Коли ми відчуваємо освячувальний вплив Святого Духа і отримуємо обіцяні Богом благословення, тоді "спокутуюч[а] кров Христа"[24] може впливати на наше життя.

Крім того, щоб виконувати закони й обряди євангелії, я пропоную вам укласти завіти священства і дотримуватися їх. Отримайте Божу клятву і Його обіцяння. Звеличуйте свої обов'язки у священстві, щоб допомагати Небесному Батькові та Ісусу Христу. Використовуйте священство, щоб допомагати в наданні можливостей скористатися Спасителевою спокутною силою в житті іншої людини! Якщо ви так чинитимете, то і ви, і ваша сім'я отримаєте великі благословення. Я свідчу, що Викупитель живий і скеровує цю роботу. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. 1 Нефій 11:31; 2 Нефій 2:8.
2. Див. Учення і Завіти 121:36.
3. Учення і Завіти 42:11; див. також Даллін Х. Оукс, "Ключі і повноваження священства", *Ліягона,* трав. 2014.
4. Див. Учення і Завіти 124:95, 130, 132. Священство, яке отримує чоловік, є не більш незалежним від нього, ніж сила спокути Христа є незалежною від Христа.
5. Посилання на завіти, пов'язані з меншим священством, містяться в наступних уривках: Числа 25:10–13; Неемія 13:29; та Малахія 2:2–8. Посилання на завіти, пов'язані з Мелхиседековим священством, містяться в Перекладі Джозефа Сміта, Буття 14:26–37 (Путівник по Писаннях); Псалми 109:1, 4 та в Ученні і Завітах 84: 39–42; див. також Bruce R. McConkie, "The Doctrine of the Priesthood", *Ensign,* May 1982. Див. також Bruce R. McConkie, "The Doctrine of the Priesthood," *Ensign,* May 1982, 32–34.
6. Учення і Завіти 84:48, 50.
7. Див. Учення і Завіти 84:19–21.
8. Див. Robert Bolt, *A Man for All Seasons: A Play in Two Acts* (1990), xiii-xiv, 140.
9. Див. Числа 25:12–13; Неемія 13:29; Єзекіїль 34:2–6; Малахія 2:2–9; Учення і Завіти 13:1; 20:46–59; 84:33–40.
10. Див. Євреям 7:19; Учення і Завіти 84:26–27.
11. Див. Учення і Завіти 84:33.
12. Див. Учення і Завіти 84:43-44.
13. Див. Учення і Завіти 84:61–62.
14. Див. Учення і Завіти 84:73.
15. Див. Учення і Завіти 84:77–88.
16. Див. Переклад Джозефа Сміта, Буття 14:26–37 (Путівник по Писаннях); Євреям 7:11; Учення і Завіти 84:19, 33–34, 38, 42, 77–88.
17. 2 Петра 1:4.
18. Див. Переклад Джозефа Сміта, Буття 14:27–31 (Путівник по Писаннях); Псалми 109:1, 4; Joseph Smith Translation, Hebrews 7:19–21 (in the Bible appendix); Учення і Завіти 84:33–40, 48.
19. Див. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 223; Joseph Fielding Smith, у Conference Report, Apr. 1970, 59; *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith (1976), 323.
20. У Писаннях не існує посилань або записів про те, як людина присягається, коли укладає завіт Мелхиседекового священства. Натомість у Перекладі Джозефа Сміта, Буття 14:27–31 (у Путівнику по Писаннях); Псалмах 109:1, 4; Євреям 7:21 і в Ученні і Завітах 84:40 саме Бог дає клятву при укладанні завіту з людиною. Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі сказав: "Господь дає клятву у власне ім'я, … що кожен , хто дотримується завіту, що укладається у зв'язку з Мелхиседековим священством, той успадкує, отримає і буде володіти всім у Його вічному царстві. … Бог дав клятву, що Христа буде піднесено, і Він знову дає клятву, коли кожен з нас отримує Мелхиседекове священство, що тоді ми будемо в такий же спосіб піднесені, якщо будемо вірні і віддані в усьому" ("The Doctrine of the Priesthood", *Ensign,* May 1982).
21. Див. Учення і Завіти 84:41–42. Покаяння завжди доступне тим, хто хоче змінитися. Див. наприклад, Дейл Г. Ренлунд, "Покаяння: радісний вибір", *Ліягона,* лист. 2016.
22. Лука 15:17.
23. Учення і Завіти 58:42–43.
24. Мосія 4:2.

Старійшина Девід Ф. Еванс
Сімдесятник

Правда про все

Кожен з нас має особисту відповідальність зробити все необхідне для набуття і збереження сильного свідчення.

Ми прийшли сьогодні з надією і вірою в те, що у певний спосіб ми підемо звідси зміцненими і благословенними Святим Духом, який навчає істині[1]. Я хотів би поговорити про наш особистий пошук істини.

Коли я був ще юнаком, у мене було багато запитань щодо Церкви. Деякі з моїх запитань були щирими. Деякі не були і відображали сумніви інших людей.

Я часто обговорював свої запитання з мамою. Переконаний, вона відчувала, що багато моїх запитань були щирими і йшли від серця. Я думаю, вона була трохи розчарована тими запитаннями, що були менш щирими і більш дискусійними. Однак вона ніколи не осуджувала мене за ці запитання. Вона слухала і намагалася дати на них відповіді. Коли вона відчувала, що сказала все, що могла, і що в мене все ще були запитання, вона казала щось приблизно таке: "Девіде, це гарне запитання. Коли *ти* шукаєш відповідь, читаєш і молишся про неї, чому б *тобі* не робити того, що, як тобі відомо, ти маєш робити, і не відмовитися від того, що, як ти знаєш, тобі робити не слід?" Це стало правилом у моєму пошуку істини. Через навчання, молитву і виконання заповідей я відкрив для себе, що на всі мої важливі запитання є відповіді. Я також дізнався, що для отримання відповідей на деякі запитання потрібні постійне виявлення віри, терпіння і одкровення[2].

Мама поклала на мене відповідальність за розвиток віри і знаходження відповідей. Вона знала, що важливі відповіді прийдуть, якщо я буду шукати істину в спосіб, призначений Небесним Батьком. Вона знала, що мені потрібно було знайти істину. Вона знала, що я мав бути щирим у своїх запитаннях і готовим діяти відповідно до вже відомих мені істин. Вона знала, що мені було потрібно вчитися і молитися, і що мені було потрібно розвинути ще більше терпіння, коли я шукав відповідей від Господа. Готовність виявляти терпіння є складовою нашого пошуку істини і частиною Господнього зразка явлення істини через одкровення[3].

З часом я зрозумів, що моя мати навчала мене даному Небесним Батьком зразку пошуку істини. Віра зросла, відповіді почали приходити і я прийняв покликання служити на місії.

Потім, на початку моєї місії, настав час, коли я усвідомив, що маю знати, чи є Церква істинною і чи був Джозеф Сміт пророком Бога. Я відчував те, що Президент Монсон так ясно виразив на нашій минулій генеральній конференції: "Якщо у вас ще немає міцного свідчення про це, зробіть все необхідне, щоб його отримати. Для вас надзвичайно важливо мати власне свідчення у ці

важкі часи, оскільки свідчення інших людей повною мірою вам його не замінять”[4]. Я знав, що це було необхідно. Мені потрібно було читати Книгу Мормона з щирим серцем, із справжнім наміром і запитати Бога, чи вона істинна.

Послухайте чудове обіцяння нашого Небесного Батька, дане через пророка Моронія: “Коли ви отримаєте їх, я б хотів закликати вас, щоб ви запитали у Бога, Вічного Батька, в ім’я Христа, чи не істинні вони; і якщо ви питатимете з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, Він явить вам правду про це силою Святого Духа”[5].

Щоб отримати те, що було у Книзі Мормона, мені потрібно було її читати. Я почав читати цю книгу з самого початку і читав кожного дня. Дехто отримує свідчення дуже швидко. Іншим для цього потрібно більше часу та молитов і, можливо, слід буде прочитати книгу кілька разів. Я мав прочитати всю книгу перш, ніж отримав обіцяне свідчення. Однак Бог явив мені правду про неї силою Святого Духа.

У своєму місіонерському щоденнику я описав мою радість від пізнання істини, а також висловлення особистого зобов’язання і справжнього наміру діяти відповідно до отриманої істини. Я написав: “Я зобов’язався перед Небесним Батьком і перед собою робити все, що в моїх силах, віддаватися цьому на 100 відсотків всю решту свого життя, і що б мене не попросили зробити, я виконаю, але зараз я маю відслужити на місії, і я збираюся зробити її чудовою місією, такою, за яку мені ніколи не буде соромно, але не заради себе, а для Господа. Я люблю Господа і я люблю цю роботу, і я просто благаю, щоб це почуття ніколи не полишало мене”.

Я пізнав, що для того, щоб це почуття ніколи не зникло, потрібні постійне живлення і невпинні зусилля з покаяння і дотримання заповідей. Президент Монсон сказав: “Ви маєте зберігати [свідчення] живим і міцним завдяки постійній слухняності заповідям Бога та завдяки щоденним молитвам і вивченню Писань”[6].

Протягом багатьох років я запитував місіонерів і молодь по всьому світу, як вони почали докладати особистих зусиль для пошуку істини і здобуття свідчення. Майже безвинятково вони відповідали, що їхні особисті зусилля зі здобуття власного свідчення почалися з особистого рішення читати Книгу Мормона від початку і запитати у Бога, чи вона істинна. Чинячи так, вони вибрали “діяти”, а не бути “під дією”[7] сумнівів інших людей.

Для пізнання істини нам потрібно жити за євангелією[8] і зробити “дослід”[9] над словом. Нас застерігають не чинити опір Духові Господа[10]. Покаяння, поєднане з рішучістю дотримуватися заповідей, є важливою складовою особистого пошуку істини кожною людиною[11]. Фактично ми маємо бути ладні “відмовитися від усіх” наших гріхів, щоб пізнати істину[12].

Нам заповідано “прагнути знання, саме через навчання і також через віру” та “шукати … в найкращих книгах слів мудрості”[13]. Наш пошук істини має зосереджуватися на “найкращих книгах” і найкращих джерелах. Серед самих найкращих—Писання і слова сучасних пророків.

Президент Монсон попросив кожного з нас “зробити все необхідне” для набуття і збереження сильного свідчення[14]. Що необхідно для поглиблення і зміцнення вашого свідчення? Кожен з нас має особисту відповідальність зробити все необхідне для набуття і збереження сильного свідчення.

Терпеливе дотримання наших завітів, поки ми “робимо все необхідне” для отримання відповідей від Господа, є частиною Божого зразка пізнання істини. Особливо тоді, коли нам нелегко, від нас може вимагатися “підкоритися життєрадісно і з терпінням усій волі Господа”[15]. Терпеливе дотримання завітів робить нас більш покірними, поглиблює наше прагнення пізнати істину та дозволяє Святому Духу “направляти нас путями мудрості, щоб ми були благословенними, процвітаючими і збереженими”[16].

У нас з моєю дружиною Мері є знайома, яку ми дуже любимо і яка більшу частину свого життя була занепокоєна певними речами, пов’язаними з Церквою. Вона любить євангелію і вона любить Церкву, але все одно має запитання. Вона запечатана у храмі, активна в Церкві, виконує свої покликання і є чудовою матір’ю та дружиною. Протягом років вона намагалася робити те, що, як вона знала, було правильним, і уникати того, що, як їй було відомо,

було неправильним. Вона дотримувалася своїх завітів і продовжувала пошук. Іноді вона була вдячна за можливість покладатися на віру інших людей.

Недавно її єпископ запросив її прийти до нього разом зі своїм чоловіком. Він попросив їх прийняти доручення служити в храмі повірниками для тих, хто потребував храмових обрядів. Це покликання здивувало їх, але вони прийняли його і почали своє служіння у домі Господа. Їхній син-підліток недавно брав участь у сімейно-історичному пошуку і знайшов ім'я родича, за якого не були виконані храмові обряди. З часом вони, діючи як повірники, виконали храмові обряди за цього чоловіка і його сім'ю. Коли вони стали навколішки біля олтаря і було виконано обряд запечатування, ця чудова, терпелива жінка, яка так довго знаходилася в пошуку, отримала особистий духовний досвід, завдяки якому вона пізнала, що храм і обряди, які в ньому виконуються, є істинними і справжніми. Вона зателефонувала своїй матері й розповіла їй про свій досвід і сказала, що хоча в неї все ще є деякі запитання, вона знає, що храм істинний, що храмові обряди істинні та що Церква істинна. Її мати плакала, вдячна за люблячого, терпеливого Небесного Батька та доньку, яка терпеливо продовжує пошук.

Терпеливе дотримання завітів приносить благословення небес у наше життя[17].

Я знайшов велику втіху в обіцянні Господа, що "силою Святого Духа ви можете пізнати правду про все"[18]. Не знаючи всього, ми можемо знати істину. Ми можемо знати, що Книга Мормона істинна. Фактично, як навчав сьогодні президент Рассел М. Нельсон, ми можемо "відчувати "в глибинах" свого серця [див. Алма 13:27], що Книга Мормона однозначно *є* словом Бога". І ми можемо "це відчути настільки глибоко, що у нас ніколи не виникне бажання прожити без неї і дня"[19].

Ми можемо знати, що Бог є нашим Батьком, Який нас любить, і що Його Син, Ісус Христос, є нашим Спасителем і Викупителем. Ми можемо знати, що слід дорожити членством у Його Церкві та що прийняття причастя кожного тижня допоможе нам і нашій сім'ї бути в безпеці. Ми можемо знати, що через храмові обряди сім'ї дійсно можуть бути навіки разом. Ми можемо знати, що Спокута Ісуса Христа і благословення покаяння та прощення істинні та справжні. Ми можемо знати, що наш дорогий пророк, Президент Томас С. Монсон, є Господнім пророком і що його радники та члени Кворуму дванадцятьох є апостолами, пророками, провидцями і одкровителями.

Я знаю про істинність всього цього і свідчу про це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Мороній 10:5.
2. Одне таке запитання стосувалося можливості мати священство всім гідним чоловікам. Відповідь на це запитання прийшла в одкровенні, отриманому Президентом Спенсером В. Кімболом, його радниками і членами Кворуму дванадцятьох 1 червня 1978 р. Це одкровення є Офіційною декларацією 2 в Ученні і Завітах.
3. Див., наприклад, Лука 21:15; Римлянам 8:5; Алма 32:41–43; Етер 12:19; Учення і Завіти 21:5; 101:38; 107:30–31.
4. Томас С. Монсон, "Сила Книги Мормона", *Ліягона*, трав. 2017, с. 87.
5. Мороній 10:4.
6. Томас С. Монсон, "Сила Книги Мормона", с. 87.
7. 2 Нефій 2:14; див. також Девід А. Беднар, "Прагніть навчатися через віру", *Ліягона,* вер. 2007, сс. 19–21.
8. Див., наприклад, Іван 7:17, де Господь обіцяв: "Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я". Див. також Алма 32.
9. Див. Алма 32:27.
10. Див. Алма 32:28.
11. Див. Алма 22:18; Учення і Завіти 93:27–28.
12. Див. Алма 22:18.
13. Див. Учення і Завіти 88:118.
14. Томас С. Монсон, "Сила Книги Мормона", с. 87.
15. Див. Мосія 24:15; див. також Мосія 24:13–14; Девід А. Беднар, "Зносити свої тягарі з легкістю", *Ліягона,* трав. 2014, сс. 87–90.
16. Див. Мосія 2:36.
17. Див. Джеффрі Р. Холланд, "Первосвященик майбутнього доброго", *Ліягона,* січ. 2000, с. 45. У цьому посланні старійшина Холланд сказав: "Деякі благословення приходять раніше, деякі—пізніше, а деякі ми не отримаємо, поки не опинимося на небесах; але до тих, хто приймає євангелію Ісуса Христа, *вони приходять*".
18. Мороній 10:5.
19. Рассел М. Нельсон, "Книга Мормона: яким би було ваше життя без неї?" *Ліягона*, лист. 2017, с. 63.

Генеральні авторитети та генеральні чини Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО

Генрі Б. Айрінг
Перший радник

Томас С. Монсон
Президент

Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник

КВОРУМ ДВАНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ

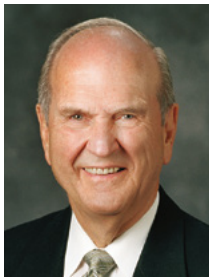

Рассел М. Нельсон

Даллін Х. Оукс

М. Рассел Баллард

Джеффрі Р. Холланд

Девід А. Беднар

Квентін Л. Кук

Д. Тодд Крістофферсон

Ніл Л. Андерсен

Рональд А. Разбанд

Гарі Е. Стівенсон

Дейл Г. Ренлунд

ПРЕЗИДЕНТСТВО СІМДЕСЯТНИКІВ

Л. Уітні Клейтон

Крег С. Крістенсен

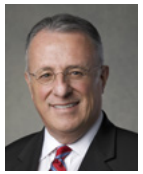

Уліссес Соарес

Лінн Г. Роббінс

Герріт В. Гонг

Хуан А. Аседа

Патрик Керон

ГЕНЕРАЛЬНІ АВТОРИТЕТИ-СІМДЕСЯТНИКИ

Маркос А. Айдукайтіс
Хосе Л. Алонсо
Уілфорд В. Андерсен
Ян С. Ардерн
Мервін Б. Арнольд
В. Марк Бассет
Девід С. Бакстер
Ренделл К. Беннетт
Шейн М. Боуен
Марк А. Брегг
Крейг А. Кардон
Йон Гван Чої
Кім Б. Кларк
Везерфорд Т. Клейтон
Карл Б. Кук
Лоуренс Е. Корбрідж
Велері В. Кордон
Дж. Девн Корніш
Клаудіо Р. М. Коста
Хоакін Е. Коста
ЛеГранд Р. Кертіс, мол.
Массімо Де Фео
Бенхамін Де Ойос
Едвард Дубе
Кевін Р. Дункан
Тімоті Дж. Дайчес
Леррі Дж. Еко Хак
Девід Ф. Еванс
Енріке Р. Фалабелла
Бредлі Д. Фостер
Ренді Д. Фанк
Едуардо Гаваррет
Роберт С. Гей
Карлос А. Годой
Тейлор Г. Годой
Крістоффель Голден
Уолтер Ф. Гонсалес
С. Скотт Гроу
О. Вінсент Хелек
Дональд Л. Холлстром
Кевін С. Гамільтон
Аллен Д. Хейні
Пол В. Джонсон
Ларрі С. Кечер
Вон Г. Кітч
Йорг Клебінгат
Джоні Л. Коч
Ерік В. Копічке
Уго Е. Мартінес
Джеймс Б. Мартіно
Річард Дж. Мейнз
Пітер Ф. Меурс
Уго Монтойя
Маркус Б. Неш
К. Бретт Наттрес
С. Гіффорд Нільсен
Брент Х. Нільсон
Адріан Очоа
Аллан Ф. Пекер
С. Марк Палмер
Еділсон де Паула Перрелла
Кевін У. Пірсон
Ентоні Д. Перкінс
Пол Б. Пайпер
Джон С. Пінгрі мол.
Рафаель Е. Піно
Майкл Т. Рінгвуд
Гарі Б. Сабін
Еван А. Шмутц
Грегорі А. Швайцер
Джозеф В. Сітаті
Стівен Е. Сноу
Верн П. Стенфілл
Брайян К. Тейлор
Майкл Джон У. Те
Хосе А. Тейшейра
Арнульфо Валенсуела
Теренс М. Вінсон
Теніела Б. Ваколо
Скотт Д. Уайтінг
Ларрі Й. Уілсон
Чі Гонг (Сем) Вонг
Казухіко Ямашита
Хорхе Ф. Себаллос
Клаудіо Д. Сівік

ВЕРХОВНИЙ ЄПИСКОПАТ

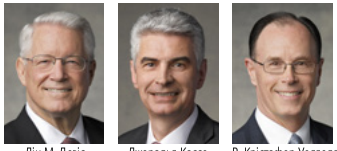

Дін М. Девіс
Перший радник

Джеральд Коссе
Верховний єпископ

В. Крістофер Уедделл
Другий радник

ГЕНЕРАЛЬНІ ЧИНИ

НЕДІЛЬНА ШКОЛА

Девін Г. Дюрант
Перший радник

Тед Р. Каллістер
Президент

Брайан К. Ештон
Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК

Керол Ф. Мак-Конкі
Перший радник

Бонні Л. Оскарсон
Президент

Ніл Ф. Мерріотт
Другий радник

ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ

Шерон Юбенк
Перший радник

Джин Б. Бінгем
Президент

Рейна І. Ебурто
Другий радник

ПОЧАТКОВЕ ТОВАРИСТВО

Бонні Х. Кордон
Перший радник

Джой Д. Джоунс
Президент

Крістіна Б. Франко
Другий радник

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЧОЛОВІКІВ

Дуглас Д. Холмс
Перший радник

Стівен В. Оуен
Президент

М. Джозеф Бро
Другий радник

Старійшина Річард Дж. Мейнз
Сімдесятник

Завоювати довіру Господа і своєї сім'ї

Чоловік, який має "цілісність серця"—це чоловік, якому довіряють—бо довіра є складовою цілісності.

Брати, мабуть найкраща похвала, яку ми можемо отримати від Господа,—це знання, що Він нам довіряє бути гідними носіями священства і прекрасними чоловіками та батьками.

Одне можна сказати, не вагаючись: завоювати Господню довіру—це благословення, яке вимагає великих зусиль з нашого боку. Довіра—це благословення, яке базується на послуху Божим законам. Завоювання Господньої довіри є наслідком вірного дотримання завітів, укладених у водах хрищення і в святому храмі. Коли ми дотримуємося своїх обіцянь, даних Господу, Його довіра до нас зростає.

Я люблю Писання як стародавніх, так і сучасних пророків, де використовується фраза "чистота серця" або "цілісність серця", коли описується характер праведної людини[1]. Цілісність або брак цілісності—це основоположна складова характеру людини. Чоловік, який має "цілісність серця"—це чоловік, якому довіряють—бо довіра є складовою цілісності.

Бути цілісним чоловіком просто означає, що ваші наміри так само, як і вчинки, є чистими і праведними в усіх аспектах вашого життя—як на людях, так і в приватному житті. З кожним прийнятим рішенням ми або заслуговуємо на більшу довіру Бога, або зменшуємо її. Цей принцип, можливо, більш чітко виявляється в наших Богом призначених обов'язках чоловіка і батька.

Як чоловіки та батьки ми отримали божественне завдання від сучасних пророків, провидців та одкровителів у документі "Сім'я: Проголошення світові". У цьому документі сказано: "За божественним задумом, батько має головувати над своєю сім'єю в любові й праведності; він відповідає за забезпечення своєї сім'ї всім необхідним та її захист"[2].

Аби завоювати довіру Бога, нам необхідно виконувати ці три божественно призначені обов'язки перед своїми сім'ями у Господній спосіб. Як далі вказується в Проголошенні про сім'ю, Господній спосіб полягає в тому, щоб ми виконували ці обов'язки разом з нашими дружинами, ставлячись до них як до "рівноправн[их] партнер[ів]"[3]. Для мене це означає, що ми не приймаємо жодного важливого рішення стосовно виконання цих трьох обов'язків, не досягнувши повної єдності з нашими дружинами.

Перший крок у нашому завданні завоювати довіру Господа—це довіритися Йому. Пророк Нефій показав приклад такого зобов'язання, коли молився: "О Господи, я довірився Тобі, і довірятимусь Тобі навіки. Я не покладу мою надію на рамено плоті"[4]. Нефій був повністю

налаштований виконувати Господню волю. Крім того, що Нефій *сказав*: “Я … зроблю те, що Господь наказав”, він був непохитним у своєму зобов’язанні *виконати* своє доручення, як проілюстровано у цьому твердженні: “Як Господь живий і як ми живі, то не підемо ми до батька нашого в пустиню, доки не виконаємо те, що наказав нам Господь”[5].

Оскільки Нефій першим довірився Богові, Бог поклав на Нефія велику довіру. Господь благословив його великим пролиттям Духа, що благословило його життя, життя його сім’ї і життя його народу. Оскільки Нефій головував у любові й праведності та забезпечував і захищав свою сім’ю й народ, він пише: “Жили ми щасливо”[6].

Щоб показати жіночий погляд на це питання, я попросив своїх двох заміжніх дочок допомогти мені. Я запитав, чи можуть вони одним-двома реченнями розповісти, наскільки важливою для них є довіра у шлюбі та сімейному житті. Ось думки Лари Гарріс та Крістіни Гансен.

Спочатку Лара: “Серед найважливішого для мене є знання, що мій чоловік у вирі повсякденних справ приймає такі рішення, що виявляють повагу і любов до мене. Коли ми можемо довіряти одне одному у такий спосіб, це приносить спокій в наш дім, де ми можемо в радості разом виховувати дітей”.

А тепер думки Крістіни: “Довірятися комусь—це те ж саме, що мати віру в когось. Без такої довіри та віри будуть страх і сумніви. Як на мене, одне з найбільших благословень, яке приносить здатність повністю довіряти своєму чоловікові—це мир: мир у розумі, який дає знання, що чоловік дійсно робить те, що обіцяє зробити. Довіра приносить мир, любов і створює таку атмосферу, де любов може зростати”.

Лара і Крістіна ніколи не бачили того, що написала кожна з них. Цікавим для мене є те, що обидві вони незалежно одна від одної вказали на благословення миру в домі, як на прямий наслідок наявності довіри до чоловіка. Як показали мої дочки, принцип довіри відіграє надзвичайно важливу роль у встановленні домівки, зосередженої на Христі.

Я також міг відчувати таку саму радість, зростаючи серед людей, для яких Христос був на першому місці, та в домівці, де батько шанував своє священство і завоював довіру всієї сім’ї завдяки “цілісн[ості] його серця”[7]. Хочу розповісти вам історію з моєї юності, що ілюструє тривалий позитивний вплив батька, який розуміє, як на його сім’ю може вплинути принцип довіри, що основується на цілісності характеру.

Коли я був малим, батько заснував компанію, яка спеціалізувалася на автоматизації виробництва. Цей бізнес включав проектування, виробництво та встановлення автоматичних ліній виробництва по всьому світу.

Коли я був у середніх класах школи, батько захотів, щоб я навчився працювати. Він також хотів, щоб я вивчив цей бізнес з самого низу. Моя перша робота полягала в підтриманні порядку на території та в фарбуванні приміщень, які не потрапляли в поле зору великого загалу.

Коли я перейшов до старших класів, мене підвищили: я уже безпосередньо працював на заводі. Я почав учитися читати креслення і керувати важкими сталевими станками. Після закінчення середньої школи я пішов до університету, а потім поїхав на місію. Після повернення додому з місії я відразу ж пішов працювати. Мені потрібно було заробити гроші

для наступного року навчання.

Одного разу, невдовзі після місії, я працював на заводі, коли батько викликав мене до себе в кабінет і запросив поїхати разом у відрядження до Лос-Анджелеса. То було вперше, коли батько запросив мене супроводжувати його у відрядженні. Він, фактично, дозволив мені публічно виступати в ролі представника компанії.

Перш ніж ми вирушили, він підготував мене, розповівши певні подробиці про цього потенційного нового клієнта. По-перше, клієнт був міжнародною корпорацією. По-друге, ця корпорація оновлювала свої лінії виробництва по всьому світу найновішими автоматизованими технологіями. По-третє, наша компанія ніколи раніше не надавала їм технічних чи технологічних послуг. І, нарешті, їхній провідний корпоративний співробітник, відповідальний за закупки, призначив цю зустріч для перегляду нашої цінової пропозиції щодо нового проекту. Ця зустріч відкривала нові та, можливо, великі можливості для нашої компанії.

Після прибуття до Лос-Анджелеса ми з батьком поїхали на зустріч до готелю, де зупинився той чоловік. Найголовнішим завданням цієї справи було обговорити й проаналізувати технічні вимоги проекту. Наступним питанням для обговорення були деталі експлуатації, у тому числі логістика й дати доставки. І останнім питанням порядку денного були питання, пов'язані з ціною, терміном та умовами виконання замовлення. Саме тоді сталося щось цікаве.

Цей корпоративний представник пояснив нам, що наша цінова пропозиція була найнижчою з тих, хто подав заявки на проект. Потім, що цікаво, він назвав нам другу після нас найнижчу за ціною пропозицію. Після цього він запитав, чи не захочемо ми відмовитися від своєї пропозиції і надіслати нову. Він заявив, що наша нова ціна має бути десь між нашою попередньою і наступною найнижчою ціною. Потім він пояснив, що поділить додану суму 50/50 з батьком. Він виправдовував це, кажучи, що виграють усі. Наша компанія виграє, бо ми заробимо набагато більше грошей, ніж за початковою ціною. Його компанія виграє, бо вони все рівно матимуть справу з найнижчим за ціною постачальником. І, звичайно ж, він виграє, взявши свою частку, бо склав весь цей великий план.

Потім він дав нам номер поштової скриньки, куди ми могли переслати йому гроші, про які він казав. Після всього цього він поглянув на мого батька і запитав: "То ми домовилися?" На мій великий подив, батько встав, потиснув йому руку і сказав, що ми з ним зв'яжемося.

Після зустрічі ми сіли в орендовану машину і батько, повернувшись до мене, запитав: "Ну то як ти вважаєш, що нам слід робити?"

Я відповів, сказавши, що не вважаю цю пропозицію прийнятною.

Потім батько спитав: "Чи не вважаєш ти, що це наш обов'язок—забезпечувати всіх працівників достатнім обсягом роботи?"

Поки я розмірковував над цим питанням і перш ніж зміг щось відповісти, він відповів на власне запитання. Він сказав: "Послухай, Рік, як тільки ти візьмеш хабаря чи скомпрометуєш свою порядність, дуже важко її буде відновити. Ніколи не роби так, жодним чином".

Те, що я розповідаю про цей випадок, означає, що ніколи не забував про повчання свого батька

під час нашого першого спільного відрядження. Я розповідаю це, щоб проілюструвати тривалий вплив, який маємо ми, батьки. Ви можете собі уявити довіру, яку я мав до батька, завдяки цілісності його серця. Він жив за цими ж принципами в особистому житті з моєю мамою, з дітьми і всіма, з ким спілкувався.

Брати, я молюся цього вечора, щоб ми всі могли насамперед довіряти Господу, подібно до того, як це робив Нефій, а потім, завдяки цілісності нашого серця, заслужити довіру Господа, а також довіру наших дружин і дітей. Якщо ми розуміємо і застосовуємо цей священний принцип довіри, який будується на цілісності, то будемо вірно дотримуватися своїх священних завітів. Ми також будемо успішно головувати в своїх сім'ях з любов'ю і праведністю, забезпечуючи їх усім необхідним для життя і захищати від зла світу. Про ці істини я смиренно свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Див., наприклад, 1 Царів 9:4; Учення і Завіти 124:15.
2. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона,* лист. 2010, 3-тя сторінка обкладинки.
3. "Сім'я: Проголошення світові," 3-тя сторінка обкладинки.
4. 2 Нефій 4:34.
5. 1 Нефій 3:7, 15.
6. 2 Нефій 5:27.
7. Учення і Завіти 124:15.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Носії небесного світла

Як носій Божого священства і як учень Ісуса Христа, ви—носій світла.

Чоловік літнього віку стояв у черзі біля вікна поштового відділення, щоб купити марки. Молода жінка помітила, що йому важко ходити і запропонувала показати йому, як купити марки в терміналі, аби заощадити час. Немолодий джентельмен сказав: "Дякую, але я надаю перевагу очікуванню. Термінал не запитає про мій артрит".

Інколи це допомагає—поговорити з тим, кому важливі наші проблеми.

Біль, смуток та хвороба—це досвід, який ми усі розділяємо: моменти невдачі, страждання і нещастя можуть займати багато місця на внутрішньому жорсткому диску нашої душі.

Коли мова йде про наш фізичний стан, ми приймаємо старіння і хвороби як частину нашої смертної подорожі. Ми шукаємо поради професіоналів, які розуміють діяльність фізичного тіла. Коли ми страждаємо від емоційного розладу або психічного захворювання, то шукаємо допомоги експертів, які лікують такі хвороби.

В цьому смертному житті ми стикаємося з духовними випробуваннями так само, як і з фізичними та емоційними. Більшість з нас переживала моменти в нашому житті, коли наше свідчення яскраво палало. Ми також могли переживати моменти, коли Небесний Батько, здавалося, був далеко від нас. Є моменти, коли ми цінуємо все, що від Духа, усім своїм серцем. Можливо, були часи, коли все це здавалося менш дорогоцінним або незначним.

Сьогодні я хочу поговорити про духовне благополуччя—як знайти зцілення від застою і йти шляхом повноцінного духовного здоров'я.

Духовне захворювання

Інколи духовні хвороби з'являються в результаті гріха або емоційних ран. Інколи духовні надломи трапляються так поступово, що ми навіть можемо не зрозуміти, що відбувається. Подібно до прошарків осадової породи, духовні біль і смуток можуть накопичуватися, таким чином обтяжуючи наші духи настільки, що ці тягарі майже неможливо нести. Наприклад, це може статися, коли наші обов'язки на роботі, вдома і Церкві настільки приголомшують нас, що ми втрачаємо бачення радості євангелії. Ми навіть можемо відчувати, ніби вже не можемо нічим поділитися або що життя за заповідями здається нам понад силу.

Але те, що духовні випробування реальні, не означає, що вони невиліковні.

Ми можемо зцілитися духовно.

Навіть найглибші духовні рани—так, навіть ті, які можуть здаватися невиліковними—можуть бути зціленими.

Мої дорогі друзі, цілюща сила Ісуса Христа не зникла в наші дні.

Цілющий дотик Спасителя може змінити життя в наші дні, так само, як і коли Він жив на землі. Якщо в нас буде достатньо віри, Він може взяти наші руки, наповнити наші душі небесним світлом і зціленням, і сказати нам благословенні слова: "Уставай, візьми ложе своє—та й ходи!"[1]

Темрява і світло

Все, що спричинює наші духовні хвороби, має одну спільну рису: відсутність божественного світла.

Темрява знижує нашу здатність добре бачити. Вона затьмарює наше бачення того, що раніше було простим і чітким. Коли ми знаходимося в темряві, то більше схильні приймати неправильні рішення, тому що ми не можемо бачити небезпеку на нашому шляху. Коли ми знаходимося в темряві, то більше схильні втратити надію, тому що ми не можемо бачити мир

і радість, які очікують нас, якщо ми будемо продовжувати просуватися вперед.

З іншого боку, світло допомагає нам бачити речі, як вони дійсно є. Воно допомагає нам розрізняти правду і помилку, життєво-важливе і тривіальне. Коли ми знаходимося в світлі, то можемо приймати праведні рішення, основані на істинних принципах. Коли ми знаходимося в світлі, то маємо "справжню яскравість надії"[2], тому що ми можемо бачити наші смертні випробування з точки зору вічної перспективи.

Ми знайдемо духовне зцілення, коли відступимо від темряви світу і увійдемо у споконвічне Світло Христа.

Чим більше ми розуміємо і застосовуємо доктринальний принцип світла, тим більше ми можемо захиститися від духовної хвороби, яка вражає або турбує нас з усіх сторін, і тим краще ми можемо служити як енергійні, сміливі, турботливі і смиренні носії святого священства—справжні слуги і учні нашого улюбленого і вічного Царя.

Світло для світу

Ісус Христос сказав: "Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя"[3].

Що це означає?

Це просто: Той, хто смиренно слідує за Ісусом Христом, відчує і розділить Його світло. І те світло збільшуватиметься до тих пір, поки не розсіє навіть найглибшу темряву.

Це значить, що є сила, є потужний вплив, який походить від Спасителя. Це бере початок від того "світл[а], яке йде з присутності Бога, щоб заповнити неосяжність простору"[4]. Через те, що ця сила просвітлює, підносить і освітлює наші життя, Писання часто називають її світлом, однак її також називають духом та істиною.

В Ученні і Завітах ми читаємо: "Бо слово Господа є істина, а все, що є істина, є світло, а все, що є світло, є Дух, саме Дух Ісуса Христа"[5].

Це глибоке розуміння—що світло є духом, який є істиною, і що це світло осяває кожну душу, яка приходить у цей світ—є важливим і сповненим надії. Світло Христа просвітляє і наповнює душі всіх, хто прислухається до голосу Духа[6].

Світло Христа наповнює всесвіт.

Воно наповнює землю.

І воно може наповнити кожне серце.

"Не дивиться Бог на обличчя"[7]. Його світло доступне всім— великим чи малим, багатим чи вбогим, привілейованим чи обділеним.

Якщо ви відкриєте ваші розум і серце, щоб отримати Світло Христа і будете смиренно слідувати за Спасителем, то отримаєте ще більше світла. Правило за правилом, трохи тут, трохи там, ви зберете більше світла і істини у ваші душі, доки темряву не буде вигнано з вашого життя[8].

Бог відкриє ваші очі.

Бог дасть вам нове серце.

Божа любов, світло та істина змусять те, що спало, прокинутися, і ви переродитеся в обновленні життя в Ісусі Христі[9].

Господь пообіцяв: "І якщо ваше око буде єдиноспрямованим до Моєї слави, ваші тіла буде цілковито сповнено світлом, і не буде темряви в вас; а тіло, яке сповнено світлом, осягає все"[10].

Це найкращі ліки від духовного захворювання. Темрява зникає в присутності світла.

Метафора для духовної темряви

Однак Господь не змусить нас прийняти Його світло.

Якщо нам буде зручно в темряві, малоймовірно, що наші серця зміняться.

Щоб сталася зміна, нам потрібно активно впускати світло в себе.

Коли я працював пілотом авіалінії і літав по всій планеті, мене завжди вражала краса і досконалість Божого творіння. Найбільше мене захоплювала взаємодія між землею і сонцем. Я вважаю це символізмом того, як існують темрява і світло.

Як ми знаємо, кожні 24 години ніч стає днем, і день стає ніччю.

Отже, що таке ніч?

Ніч—це лише тінь.

Навіть в найтемніші ночі сонце не перестає випромінювати своє світло. Воно продовжує яскраво сяяти, як і завжди. Проте половина землі знаходиться в темряві.

Відсутність світла спричиняє темряву.

Коли землю вкриває темрява ночі, ми не впадаємо у відчай і не переймаємося через те, що сонце згасло. Ми не думаємо, що сонця більше немає або що воно втратило своє світло. Ми розуміємо, що знаходимося в тіні, що земля продовжуватиме обертатися і що зрештою промені сонця знову досягнуть нас.

Темрява не означає, що світла не існує. Найчастіше це просто означає, що ми знаходимося у неправильному місці, аби отримати світло. Під час недавнього сонячного затемнення багато людей доклало великих зусиль, щоб потрапити у вузьку смугу тіні, створеною місяцем посеред яскравого сонячного дня.

Подібним чином духовне світло продовжує світити на всі Божі створіння. Сатана докладе усіх зусиль, щоб створити тінь або завести нас в створену нами тінь. Він примусить нас створити наше власне затемнення; він зіштовхне нас в темряву своєї печери.

Духовна темрява може повісити завісу забуття навіть навколо тих, хто колись перебував у світлі і радувався в Господі. Тим не менш, навіть в моменти великої темряви, Бог чує наші смиренні прохання, коли ми молимося: "Вірую, Господи,—поможи недовірству моєму!"[11]

За часів Алми було багато тих, кому важко було прийняти духовні речі, і "через [їхню] зневіру" Боже світло та істина не могли увійти в їхні серця "і їхні серця були закам'янілими"[12].

Ми—носії світла

Брати, це наша відповідальність—знаходитися в правильному місці, щоб побачити божественне світло та істину євангелії Ісуса Христа. Навіть коли настає ніч і світ здається темним, ми можемо вибирати йти в Христовому світлі, виконувати Його заповіді і сміливо свідчити про Його реальність і Його велич.

Як носій Божого священства і як учень Ісуса Христа, ви—носій світла. Продовжуйте робити те, що буде живити Його божественне світло. "Тримайте свій світоч"[13] і "нехай [він] світить перед людьми"—не для того, щоб вони бачили вас і захоплювалися вами, а для того, "щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі"[14].

Мої дорогі брати, ви—знаряддя в руках Господа з метою принесення світла і зцілення душам дітей Небесного Батька. Можливо, ви не відчуваєте себе достатньо компетентними, щоб зцілювати тих, хто духовно хворий—мабуть, не більше, ніж працівник поштового відділення є достатньо компетентний, щоб допомогти з артритом. Можливо, ви стикаєтеся з власними духовними випробуваннями. Проте Господь покликав вас. Він дав вам повноваження і обов'язок допомагати нужденним. Він наділив вас Своєю священною силою священства, щоб приносити світло в темряву, піднімати і благословляти Божих дітей. Бог відновив Свою Церкву і Свою дорогоцінну євангелію, "як[а] зцілює поранену душу"[15]. Він підготував шлях духовного благополуччя; спосіб знайти зцілення від застою і зрештою одержати повноцінне духовне здоров'я.

Щоразу, коли ви повертаєте свої серця до Бога у смиренній молитві, ви відчуваєте Його світло. Щоразу, коли ви прагнете знайти Його слово і волю в Писаннях, світло яскравішає. Щоразу, коли ви помічаєте когось, хто потребує допомоги і жертвуєте вашим власним комфортом, щоб з любов'ю допомогти, світло розширюється і зростає. Щоразу, коли ви відмовляєте спокусі і вибираєте чистоту, щоразу, коли ви прагнете отримати прощення або простити, щоразу, коли ви сміливо свідчите про істину, світло проганяє темряву і притягує інших, які також шукають світла та істини.

Подумайте про ваш власний особистий досвід, моменти служіння Богу і людям, коли божественне світло сяяло у вашому житті—в святому храмі, за причасним столом, в тихий момент молитовного розмірковування, під час сімейних зібрань або у випадку служіння в священстві. Поділіться тими моментами з сім'єю, друзями і, особливо, з нашою молоддю, яка шукає світла. Їм потрібно почути від вас, що з світлом приходить надія і зцілення, навіть у світі, сповненому темряви.

Христове світло приносить надію, щастя і зцілення від будь-якої духовної рани і хвороби[16]. Ті, хто відчувають цей вплив очищення, стають знаряддям в руках Світла для світу,

щоб поділитися світлом з іншими[17]. Вони відчують те, що відчував цар Ламоній: “Це світло вливало таку радість у його душу, хмара темряви розвіялася, і … світло вічного життя запалало в його душі”[18].

Мої дорогі брати, мої дорогі друзі, це наш квест—шукати Господа, доки Його світло вічного життя не запалає в нас яскраво і наше свідчення стане впевненим і сильним, навіть посеред темряви.

Моя молитва і благословення про те, щоб ви успішно досягли свого призначення як носії священства Всемогутнього Бога і завжди були радісними носіями Його небесного світла. У священне ім’я Ісуса Христа, нашого Господаря, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 5:8.
2. 2 Нефій 31:20.
3. Іван 8:12.
4. Учення і Завіти 88:12; див. також Учення і Завіти 88:6–7.
5. Учення і Завіти 84:45.
6. Див. Учення і Завіти 84:46.
7. Дії 10:34.
8. В Ученні і Завітах 88:40 говориться про те, що “світло припадає до світла”. Іншими словами, чим більше світла, істини, мудрості і чесноти ми отримуємо, тим більше ми притягнемо їх в своє життя. “Той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого” (Учення і Завіти 50:24).
9. Це одне з обіцянь хрищення—що, коли ми поховаємо своє смертне, плотське життя, то вийдемо з вод хрищення живими в Христі. Ми вийдемо новими створіннями, які ходять в обновленні життя (див. Римлянам 6:4; 2 Коринтянам 5:17).
10. Учення і Завіти 88:67; див. також Матвій 6:22.
11. Марк 9:24.
12. Мосія 26:3.
13. 3 Нефій 18:24.
14. Матвій 5:16.
15. Кн. Якова 2:8.
16. Див. 1 Іван 1:7; Алма 7:11–13.
17. Див. Матвій 5:14.
18. Алма 19:6.

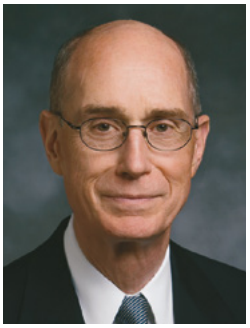

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Господь веде Свою Церкву

Провідникам Господа в Його Церкві потрібна велика і незмінна віра усіх, хто служить Йому на землі.

Мої дорогі брати, носії священства Бога, цього вечора я бажаю говорити про чудовий спосіб, у який Господь веде Своє Царство на землі. Ви вже знаєте основи. Я молюся про те, щоб Святий Дух підтвердив їх вам.

Перша: Ісус Христос очолює Церкву по всій землі.

Друга: Він веде Свою Церкву сьогодні, промовляючи до чоловіків, покликаних бути пророками, і Він робить це через одкровення.

Третя: Він давав одкровення Своїм пророкам у давнину, робить це досі і робитиме це й надалі.

Четверта: Він дає одкровення з підтвердженням тим, хто служить під провідництвом Його пророків.

З цих основ ми бачимо, що провідникам Господа в Його Церкві потрібна велика і незмінна віра усіх, хто служить Йому на землі.

Наприклад, потрібна віра аби повірити, що воскреслий Господь наглядає за щоденними справами

Свого царства. Потрібна віра аби повірити, що Він покликає недосконалих людей служити у покликаннях, де їм виявляють довіру. Потрібна віра аби повірити, що Він досконало знає людей, яких покликає, як їхні здібності, так і потенціал, і тому не робить помилок у Своїх покликаннях.

У декого в цій аудиторії це може викликати усмішку чи вияв сумніву, як у тих, хто вважає, що їхнє власне покликання є помилкою, так і в тих, хто думає про якихось знайомих, хто, на їхню думку, погано підходять до свого місця у царстві Господа. Моя порада обом категоріям—відкласти такі судження до того часу, коли ви краще побачите те, що бачить Господь. Натомість вам треба застосувати свою здатність судити, аби визначити, чи маєте *ви* здатність отримувати одкровення і безстрашно діяти за ним.

Для цього потрібна віра. І навіть більша віра потрібна аби повірити, що Господь покликав недосконалих людей служити і вести вас. Моя мета сьогодні ввечері—це зміцнити вашу віру в те, що Бог скеровує вас у вашому служінні Йому. І, що навіть важливіше, я сподіваюся зміцнити вашу віру в те, що Господь надихає недосконалих людей, яких Він покликав бути вашими провідниками.

Спочатку ви можете подумати, що така віра—не важлива для успіху Господньої Церкви і царства. Та яке б місце у ланцюзі служіння у священстві ви не займали, від Господніх пророків до щойно покликаного носія Ааронового священства, ви можете побачити, що віра—це головне.

Давайте почнемо з того, що означає віра для президента кворуму вчителів або дияконів. Для нього важливо мати віру в те, що Господь покликав Його особисто, знаючи слабкі і сильні його сторони. Йому треба вірити в те, що людина, яка надала йому покликання, отримала одкровення через Дух Бога. Його радники і члени його кворуму повинні мати таку саму віру, аби йти за ним із безстрашною впевненістю.

Я бачив таку впевненість, коли в якийсь недільний день один хлопець сидів зі своїм президентством кворуму дияконів. Він був їх щойно покликаним секретарем. Це молоде президентство радилося разом. Вони говорили про кілька способів, якими вони можуть виконати вимогу єпископа повернути малоактивного хлопця до Церкви. Після молитви й обговорення, вони призначили секретаря піти в дім до хлопця, який ніколи не приходив на збори, і запросити його.

Секретар не знав хлопця, але він знав, що хтось із його батьків був малоактивний, а хтось не був членом Церкви і не був приязним. Секретар відчував хвилювання, але не страх. Він знав, що пророк Бога попросив носіїв священства повертати загублених овець. І він чув молитви свого президентства. Він чув, що вони дійшли згоди стосовно імені хлопця, якого треба було рятувати, і його імені.

Я спостерігав, як цей секретар ішов по вулиці до будинку малоактивного хлопця. Він ішов повільно, наче наближався до великої небезпеки. Але через півгодини він повертався тією ж дорогою з хлопцем та щасливо усміхаючись. Я не впевнений, що він тоді знав про це, але він ішов з вірою, що виконував справу для Господа. Та віра була з ним і зростала протягом років, коли він був місіонером, батьком, провідником молодих чоловіків та єпископом.

Давайте поговоримо про те, що така віра означає для єпископа. Іноді єпископа покликають служити людям, які його добре знають. Члени приходу знають щось про його людські слабкості і його духовну силу й вони знають, що у приході можна було би покликати інших, таких, хто здається більш освіченим, досвідченим, більш приємним чи краще виглядає.

Цим членам Церкви треба знати, що покликання служити єпископом приходить від Господа через одкровення. Без їхньої віри, єпископу, якого було покликано Богом, буде важче отримати одкровення, необхідне аби їм допомогти. Він не буде успішний без віри членів приходу, яка б підтримувала його.

На щастя, ця істина має й інший бік. Подумайте про слугу Господа, царя Веніямина, який вів своїх людей до покаяння. Серця людей були пом'якшені їхньою вірою в те, що він був покликаний Богом, попри людські слабкості, і що його слова прийшли від Бога. Ви пам'ятаєте,

що сказали люди: “Так, ми віримо всім словам, які ти сказав нам; і ми знаємо … про їхню надійність і істинність, через Духа Господа Вседержителя, Який звершив сильну зміну в нас, або в наших серцях, що ми вже не маємо бажання чинити зло, але постійно чинити добро” (Мосія 5:2).

Для того, аби провідник успішно виконував роботу Господа, довіра людей до того, що він був покликаний Богом, має переважати над їх баченням його недоліків і слабкостей смертного тіла. Ви пам’ятаєте, як цар Веніямин пояснив свою власну роль провідника:

“Я наказав вам приходити сюди не для того, щоб ви боялися мене або думали, що я сам більше, ніж смертна людина.

Але я такий самий, як і ви, підвладний усіляким недугам тіла й розуму; але я був вибраний цим народом, і посвячений моїм батьком, і мав дозвіл від руки Господа, щоб бути правителем і царем над цим народом; і був підтриманий і збережений Його незрівнянною силою, щоб служити вам з усією міццю, розумом і силою, що їх Господь надав мені” (Мосія 2:10–11).

Ваш провідник у Церкві Господа може видаватися вам слабкою людиною, або виглядати сильним і натхненним. Насправді, кожен провідник має суміш цих якостей і навіть більше. Слугам Господа, покликаним вести нас, допомагає, якщо ми бачимо їх такими, якими їх бачив Господь, коли покликав.

Господь бачить Своїх слуг досконало. Він бачить їхній потенціал і їхнє майбутнє. І Він знає, як може змінитися сама їхня сутність. Він також знає, як їх може змінити взаємодія з людьми, яких вони будуть вести.

У вас, можливо, був досвід, коли вас зміцнювали ті, кому вас було покликано служити. Якось я був покликаний єпископом неодруженої молоді. Я не знаю, яка мета Господа була головнішою: ті зміни, які я міг допомогти Йому зробити в них, чи зміни, що, як Він знав, вони зроблять в мені.

Незрозумілим для мене чином, більшість молодих людей того приходу діяли так, наче Бог покликав мене особисто для них. Вони бачили мої недоліки, але дивилися повз них.

Пам’ятаю, як один молодий чоловік попросив у мене пораду, яка стосувалася його вибору щодо освіти. Він навчався на першому курсі у дуже хорошому університеті. Через тиждень після того, як я дав пораду, він записався до мене на зустріч.

Коли він увійшов до мого кабінету, то здивував мене, сказавши: “Єпископе, можна ми помолимося перш ніж говорити? І можна на колінах? І можна молитимусь я?”

Його прохання здивували мене. Але його молитва здивувала мене навіть більше. Вона була приблизно така: “Небесний Батьку, Ти знаєш, що єпископ Айрінг дав мені минулого тижня пораду і вона не спрацювала. Будь ласка, дай йому через натхнення знання, що я маю робити зараз”.

Зараз це може викликати у вас усмішку, та мені було не до сміху. Він вже знав, що Господь хотів, аби він зробив. Та він шанував чин єпископа у Господній Церкві і, можливо, хотів дати мені шанс здобути більше впевненості щодо отримання одкровень у тому покликанні.

Це подіяло. Щойно ми підвелися і сіли, до мене прийшло одкровення. Я сказав йому те, що, як я відчував, Господь від нього хотів. Йому було тоді лише 18, але він був духовно зрілий.

Він вже знав, що йому не треба було звертатися до єпископа з такою проблемою. Але він навчився підтримувати слугу Господа навіть у його слабкостях смертного життя. Зрештою він став президентом колу. Він виніс спільно засвоєний нами урок: якщо у вас є віра, що Господь веде Свою Церкву, даючи одкровення тим недосконалим слугам, яких Він покликає, Господь відкриє небесні отвори їм, як Він зробить це для вас.

З того випадку я виніс урок, що віра людей, яким ми служимо, іноді більше, ніж наша власна віра, сприяє

отриманню нами одкровень у служінні Господу.

Тут був для мене ще один урок. Якби той хлопець осудив мене за мою нездатність дати йому хорошу пораду першого разу, він би ніколи не повернувся запитувати знову. Також, вирішивши не судити мене, він отримав потрібне йому підтвердження.

Мені дуже допоміг ще один урок з того випадку. Наскільки мені відомо, він ніколи нікому не розповів у приході про те, що я спочатку дав йому не дуже хорошу пораду. Якби він це зробив, це могло би послабити у членів приходу віру, необхідну, щоб довіряти натхненню єпископа.

Я намагаюся не засуджувати слуг Господа і не говорити про їхні явні недоліки. І я намагаюся навчати цього своїм прикладом моїх дітей. Президент Джеймс Е. Фауст поділився своїм кредо, яке я намагаюся зробити своїм. Ось воно:

"Нам … слід підтримувати місцевих провідників, бо їх … було "покликано та обрано". Кожен член цієї Церкви може отримати пораду від єпископа або президента філії, президента колу або місії, Президента Церкви і апостолів. Жоден з цих братів не просив про своє покликання. Жоден не є досконалим. Однак вони—це слуги Господа, покликані Ним через тих, хто має право на натхнення. Ті, кого було покликано, підтримано і висвячено, мають право на нашу підтримку.

Неповага до церковних провідників змусила багатьох зазнати духовного послаблення і падіння. Нам слід дивитися повз будь-які уявні недоліки людей, покликаних головувати над нами і служити в чині, який вони обіймають" ("Покликані та обрані", *Ліягона,* лист. 2005, с. 55).

Ця порада благословляє слуг Бога за будь-яких умов.

У перші дні існування Господньої Церкви провідники, наближені до пророка Джозефа Сміта, почали говорити про його недоліки. Навіть попри те, що вони бачили і знали про його становище перед Господом, їхній дух критики і заздрощів розповсюдився як чума. Один з Дванадцятьох показав нам взірець віри і вірності, яку слід мати нам, якщо ми хочемо служити у царстві Господа.

Ось ці слова: "Кілька старійшин скликали у храмі збори для всіх тих, хто вважав Джозефа Сміта пророком-відступником. Вони мали намір призначити Девіда Уітмера новим провідником Церкви. … Вислухавши аргументи проти пророка, Бригам [Янг] устав і свідчив: "Джозеф був пророк, і я знав це, й що вони можуть лаяти його і зводити на нього наклепи скільки завгодно. Та вони не можуть знищити призначення пророка Бога, вони можуть зруйнувати лише свою власну владу, порвати свій зв'язок з пророком і з Богом та піти в пекло" (*Church History in the Fulness of Times Student Manual* [Church Educational System manual, 2003], 2nd ed., 174; див. також *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], 79).

Є зв'язок, який з'єднує нас із Господом у нашому служінні. Він іде з того місця, де нас покликали служити в царстві, вгору через тих, кого призначено головувати над нами у священстві, і до пророка, пов'язаного з Господом. Потрібні віра і смирення—служити у тому місці, куди нас покликали, довіряти, що Господь покликав нас і тих, хто головує над нами, і підтримувати їх з повною вірою.

Будуть часи, як це було в дні Кертленда, коли нам буде потрібна віра і цілісність Бригама Янга, аби вистояти там, куди нас покликав Господь, залишаючись вірними Його пророку і провідникам, яких Він призначив.

Я приношу вам своє урочисте але й радісне свідчення, що Господь Ісус Христос біля штурвалу. Він веде Свою Церкву і Своїх слуг. Я приношу свідчення, що Томас С. Монсон—це єдина людина на землі, яка тримає і застосовує всі ключі святого священства на землі в цей час. І я молюся про благословення на всіх смиренних слуг, які з такою готовністю і так добре служать у відновленій Церкві Ісуса Христа, якою Він керує особисто. Я свідчу, що Джозеф Сміт бачив Бога Батька та Ісуса Христа. Вони розмовляли з ним. Ключі священства були відновлені заради благословення усіх дітей Небесного Батька. Це наша місія і наша довіра—служити на своєму місці у справі Господа. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Джин Б. Бінгем
Генеральний президент Товариства допомоги

Щоб повна була ваша радість

Ісус Христос є джерелом усілякого зцілення, миру та вічного прогресу.

Брати й сестри, як радісно бути з вами. І ось про це, я б хотіла поговорити з вами сьогодні вранці—-як мати повноту радості.

У нещодавніх газетних заголовках читаємо: "Катастрофи вразили націю [і] світ"[1]. Від ураганів та повеней до спеки та посухи, від пожеж та землетрусів до війн та жахливих хвороб здається, що "вся земля … у сум'ятті"[2].

Через ці випробування мільйони людей покинули домівки та безліч життів були зруйновані. Суперечки у сім'ях та громадах разом з внутрішніми стражданнями від страху, сумніву та нездійснених сподівань також викликають у нас сум'яття. Може бути важко відчувати радість, про яку навчав Легій і яка є метою життя[3]. Ми всі запитували час від часу: "Як відшукать мені втіху і спокій … ?"[4] Ми запитуємо себе: "Як мені знайти радість, незважаючи на труднощі смертного життя?"

Відповідь може здатися занадто простою, але її істинність доведена з часів Адама. Довготривала радість приходить, коли ми зосереджуємося на нашому Спасителі, Ісусі Христі, та житті за євангелією, як Він показував і вчив. Чим більше ми *дізнаємося про* Ісуса Христа, *маємо віру в* Нього та *наслідуємо* Його, тим більше ми розуміємо, що Він є джерелом усілякого зцілення, миру та вічного прогресу. Він запрошує кожного з нас прийти до Нього[5], запрошення, яке Президент Генрі Б. Айрінг охарактеризував як "найважливіше запрошення, яке людина може прийняти"[6].

Пізнавати Ісуса Христа

Як ми приходимо до Нього? Минулого квітня Президент Рассел М. Нельсон і старійшина М. Рассел Баллард заохотили нас вивчати документ "Живий Христос"[7], як складову частину процесу пізнання Спасителя. Багато хто послідував заохоченню та були благословенні. Не так давно моя люба подруга дала кожній своїй дорослій дитині копію цього документа з євангельськими картинками, які ілюстрували кожну фразу. Вона заохотила своїх дітей допомогти її онукам зрозуміти та запам'ятати його. Через деякий час моя подруга поділилася відео її шестирічної онуки Лейн, яка шепелявила її вивчену версію з ентузіазмом та стійкістю. Я зрозуміла, що якщо шестирічна дитина могла це зробити, то я теж можу!

Коли я вивчала життя та вчення Ісуса Христа з більшою увагою та завчила напам'ять документ "Живий Христос", моя вдячність та любов до нашого Спасителя зросла. Кожне речення того натхненного документа містить повчання і збільшило моє розуміння Його божественних ролей та земної місії. Те, що я дізналася

та відчувала під час мого навчання та обмірковування, підтверджує, що Ісус Христос дійсно "є світлом, життям та надією для світу"[8]. Прославляючи Його, написані або сказані слова давніх Писань і пророків останніх днів свідчать, що "Його шляхом є шлях, що веде до щастя в цьому житті й вічного життя у світі прийдешньому"[9].

Мати віру в Ісуса Христа

Коли ви вивчатимете життя та вчення Спасителя багатьма різноманітними способами, ваша віра у Нього зросте. Ви дізнаєтеся, що Він любить вас особисто та досконало розуміє вас. Протягом Його 33 років смертного життя Він терпів неприйняття й переслідування, страждав від тілесних голоду, спраги і втоми[10], самотності, словесних та фізичних образ і, зрештою, зазнав надзвичайно болючої смерті від рук грішних людей[11]. У Гефсиманському саду та на Голгофському хресті Він відчув весь *наш* біль, страждання, спокуси, хвороби та слабкості[12].

Незалежно від чого ми страждаємо, Він є джерелом *зцілення*. Ті, хто пройшов через будь-якого виду кривду, приголомшливу втрату, хронічну хворобу або ваду, що робить недієздатним, неправдиве звинувачення, жорстоке переслідування або духовний занепад через гріх або непорозуміння, можуть бути зціленими Викупителем світу. Однак Він не ввійде без запрошення. Ми повинні прийти до Нього і дозволити Йому здійснити Його чудеса.

Одного чудового весняного дня я залишила двері відчиненими, щоб насолодитися свіжим повітрям. Маленька пташка залетіла у відчинені двері і зрозуміла, що потрапила не туди, куди вона хотіла. Вона у відчаї літала по кімнаті, часто билася у вікно, намагаючись вилетіти. Я спробувала обережно направити її до відкритих дверей, але вона була налякана і продовжувала швидко улітати від мене. Нарешті вона, спантеличена і втомлена, сіла зверху віконної портьєри. Я взяла мітлу і повільно дотягнулася щетиною до місця, де пташка нервово сиділа. Коли я тримала щітку мітли біля її ніг, пташка нерішуче ступила на щетину. Повільно, дуже повільно я пішла до відкритих дверей, тримаючи мітлу настільки рівно, наскільки я могла. Як тільки ми дійшли до відкритих дверей, пташка стрімко вилетіла на волю.

Подібно до цієї пташки ми інколи боїмося довіряти, оскільки не розуміємо абсолютної Божої любові та бажання допомогти нам. Однак, коли ми вивчаємо план Небесного Батька та місію Ісуса Христа, ми розуміємо, що Їхніми єдиною ціллю є наші вічне щастя та прогрес[13]. Їм приємно допомагати нам, коли ми просимо, шукаємо та стукаємо[14]. Коли ми застосовуємо віру та смиренно відкриваємо себе до Їхніх відповідей, ми стаємо вільними від обмежень наших непорозумінь та припущень, і ми побачимо вихід.

Ісус Христос також є джерелом *миру*. Він запрошує нас "спертися на [Його] сильну руку"[15] та обіцяє "мир … , що вищий від усякого розуму"[16], почуття, яке приходить, коли Його Дух "промовля[є] мир нашим душам"[17] незалежно від випробувань, які оточують нас. Незважаючі на особисті страждання, сімейні проблеми чи громадські кризи, мир прийде, якщо ми віримо, що Єдинонароджений Син Бога має силу втішати наші поранені душі.

Сніжана Подвінські, одна з невеликої кількості святих у Карловаці, Хорватія, спиралася на Спасителя, коли минулого року протягом шести місяців померли її чоловік та батьки. Приголомшена горем, але маючи свідчення, що сім'ї можуть бути навіки разом, вона використала всі свої збереження, щоб доїхати до храму, де вона була запечатана з її чоловіком та батьками. Вона поділилася, що ті дні у храмі були яскравою подією у її житті. Через її міцне свідчення про Ісуса Христа та Його Спокуту вона відчула мир та отримала зцілення так, що стала опорою для тих, хто її оточував.

Віра в Ісуса Христа приносить навіть більше дарів, ніж зцілення та мир. Як говорив президент Генрі Б. Айрінг: "Я був вдячний за багато способів, у які Господь благословляв мене через Утішителя, коли мені потрібен був мир. Проте наш Небесний Батько дбає не лише про наше втішення, але й, навіть ще більше—про наш подальший розвиток"[18].

Завдяки Спокуті Ісуса Христа, яка включає дари викуплення та

воскресіння, ми можемо покаятися, змінитися та *розвиватися у вічності.* Завдяки силі, яку Він нам дає, коли ми слухняні, ми можемо стати кимось більшим, ніж коли-небудь змогли б стати самотужки. Ми можемо не повністю розуміти, як це відбувається, але кожен з нас, хто відчував зміцнення віри у Христа, також отримував краще розуміння нашої божественної особистості та мети, що допомагало нам робити вибір, відповідний до цього знання.

Незважаючи на світ, який намагатиметься опустити нас до рівня тварин[19], знання, що Бог—наш Батько, запевняє, що у нас є божественний потенціал та величне обіцяння. Незважаючи на світ, який каже нам, що це життя не має цілі, знання, що Божий Єдинонароджений Син уможливив для нас викуплення та воскресіння, дає нам надію на вічний розвиток.

Наслідувати Ісуса Христа

Коли ми дізнаємося більше про Ісуса Христа, ми розвиваємо більшу віру в Нього і природно хочемо слідувати Його прикладу. Дотримання Його заповідей стає нашим найбільшим бажанням. Наші серця прагнуть зменшити страждання інших, як Він це робив, і ми хочемо, щоб вони відчували мир та щастя, які ми знайшли.

Чому намагання робити так, як Він робив, настільки впливове? Оскільки, коли ми застосовуємо свою віру в справах, Святий Дух свідчить про вічну істину[20]. Ісус навчає Своїх учнів дотримуватися Його заповідей, тому що Він знає, якщо ми слідуємо Його прикладу, ми почнемо відчувати радість, а якщо ми будемо продовжувати йти Його шляхом, ми пізнаємо повноту радості. Він пояснював: "Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб повна була ваша радість!"[21]

Чи наші свідчення побудовані на твердій основі Ісуса Христа та Його євангелії? Коли бурі життя охоплюють нас, чи ми для допомоги шалено шукаємо книгу з інструкціями або пост в Інтернеті? Відводячи час для побудови та зміцнення нашого знання й свідчення про Ісуса Христа, ми зберемо великі дивіденди під час труднощів та випробувань. Щоденне вивчення Писань та обмірковування слів сучасних пророків, змістовна особиста молитва, вдумливе щотижневе прийняття причастя, служіння, як Спаситель би це робив—кожна з цих простих справ стає частиною фундаменту для радісного життя.

Що приносить вам радість? Бачити тих, кого ви любите після важкого дня? Задоволення від добре виконаної роботи? Світло у чиїхось очах, коли ви розділяєте їхні тягарі? Слова гімну, які глибоко проникають у ваше серце? Рукостискання близького друга? Обміркуйте наодинці ваші благословення, а потім знайдіть способи поділитися ними. Коли ви намагатиметеся служити та підтримувати братів і сестер у вашій громаді чи по всьому цьому світу, який знаходиться у такому великому сум'ятті, ви відчуєте більший мир і зцілення, і навіть прогрес.

Прийдіть до Нього. Я свідчу, що якщо ви зосередите ваше життя на Ісусі Христі, ви знайдете радість у ваших обставинах, якими б вони не були. Істинно, "тільки Господь"[22] є відповіддю. Знайдіть час та приділить його тому, щоб пізнати Ісуса Христа через старанне навчання, розвиваючи більшу віру у Нього та намагаючись стати більш схожими на Нього. Коли ми це будемо робити, ми теж захочемо сказати з маленькою Лейн: "Ми дякуємо Богові за незрівнянний дар Його божественного Сина!"[23] У благословенне і священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Tamara Lush and Jay Reeves, "Disasters Rock the Nation, World", *Deseret News,* Sept. 10, 2017, A1.
2. Учення і Завіти 45:26.
3. Див. 2 Нефій 2:25.
4. "Як відшукать мені втіху і спокій?", *Гімни,* № 64.
5. Див. 3 Нефій 9:14, 22.
6. Генрі Б. Айрінг, "Прийдіть до Христа", *Ліягона,* бер. 2008, с. 49.
7. Див. "Живий Христос: Свідчення апостолів", *Ліягона,* квіт. 2000, с. 2.
8. "Живий Христос", 2.
9. "Живий Христос", 2.
10. Див. Мосія 3:7.
11. Див. Лука 24:7.
12. Див. Алма 7:11–12.
13. Див. Мойсей 1:39.
14. Див. Матвій 7:7.
15. "Lean on My Ample Arm", *Hymns,* no. 120.
16. Филип'янам 4:7.
17. Алма 58:11.
18. Генрі Б. Айрінг, "Зоставляю вам мир", *Ліягона,* трав. 2017, с. 17.
19. "Свободу волі мають всі", *Гімни,* № 140.
20. Див. Іван 7:17.
21. Іван 15:11.
22. "Як відшукать мені втіху і спокій?", № 64.
23. "Живий Христос", 2.

Старійшина Дональд Л. Холлстром
Сімдесятник

Чи припинився день чудес?

Найбільше ми маємо бути зосереджені на духовних чудесах, які доступні всім Божим дітям.

Рік тому, маючи доручення у штаті Каліфорнія, ми з президентом колу поїхали відвідати Кларка і Холлі Фейлзів та їхню сім'ю у них удома. Мені сказали, що недавно з ними сталося чудо. Коли ми приїхали, Кларк ледве стояв, вітаючи нас, оскільки його спина, шия й руки були у бандажу.

Трохи більше, як два місяці до того, Кларк, його син Тай і близько 30 інших молодих чоловіків і провідників вирушили, щоб узяти участь у високогірному пригодницькому заході колу, в поході на вершину гори Шаста, висотою 4322 м, однієї з найвищих гір у Каліфорнії. На другий день важкого походу більшість учасників дісталися вершини. Це захоплююче звершення стало можливим завдяки багатьом місяцям підготовки.

Одним з перших вершини того дня дістався Кларк. Трохи відпочивши на краю вершини, він підвівся, щоб пройтися. Зробивши крок, він спотикнувся і впав за край обриву, пролетівши близько 12 м, а потім безконтрольно котивсь крижаним схилом ще приблизно 90 метрів. На диво, Кларк вижив, але він був сильно травмований і не міг рухатися.

Чудеса, які сталися з Кларком під час цієї травматичної події, лише починалися. Перші люди, які знайшли його, "виявилися" групою туристів, серед яких були спеціалісти з рятувальних робіт у горах та професіонали служби екстреної медичної допомоги. Вони відразу ж вивели Кларка з шокового стану і забезпечили підігрів, щоб зігріти його. Ця група тестувала, також "випадково", новий комунікаційний пристрій і надіслала екстрений запит про допомогу з району, куди не доходив сигнал зв'язку з мобільними телефонами. До гори Шаста негайно було послано невеликий гелікоптер, який прилетів за годину. Після двох небезпечних та невдалих спроб приземлитися на граничній висоті для цього гелікоптера, який боровся з віроломним вітром, пілот почав робити третю й останню спробу. Коли гелікоптер заходив під іншим кутом, вітер "раптом" змінив напрямок і гелікоптер приземлився якраз на час, достатній для того, щоб група швидко й дещо боляче для Кларка втиснула його у маленький відсік за кріслом пілота.

Коли Кларка обстежили у травматологічному центрі, обстеження показали, що у нього були численні переломи в області шиї, спини, ребер і зап'ясток, прокол легені і багато порізів та подряпин. Відомий хірург-нейротравматолог "випадково" чергував того дня; він працює в цій

лікарні лише кілька разів на рік. Пізніше цей лікар казав, що ще ніколи не бачив, щоб людина, яка отримала так багато пошкоджень спинного мозку і сонних артерій, вижила. Очікувалося, що Кларк не лише виживе, але й повернеться до повноцінного життя. Вважаючи себе агностиком, хірург сказав, що випадок з Кларком суперечив усім його науковим дослідженням неврологічних травм і його можна було назвати лише чудом.

Коли Кларк і Холлі розповіли цю вражаючу історію, мені було важко вимовити й слово. Не лише через очевидні чудеса, але й через величніше чудо. У мене було сильне враження—духовне свідчення—що Холлі і кожен з п'яти прекрасних дітей, які сиділи у вітальні навколо своїх батьків, мають таку віру, що прийняли б будь-які наслідки, які могли бути того дня, і вони все ще б духовно процвітали. Кларк, Холлі та їхні двоє старших дітей, Тай і Портер, сьогодні з нами у Конференц-центрі.

Розмірковуючи над тим, що сталося з сім'єю Фейлз, я багато думав про обставини багатьох інших людей. Як щодо незліченної кількості святих останніх днів, які сповнені віри, які отримували благословення священства, за яких постійно моляться, які дотримуються своїх завітів і сповнені надії, та які так і не побачили чуда? Принаймні так, щоб вони зрозуміли це чудо. Принаймні так, щоб з іншими могли статися чудеса.

Як щодо тих людей, які протягом років, десятиліть або всього свого смертного життя страждають від важких недугів—фізичного, розумового, емоційного характеру? Як щодо тих, хто помирає у дуже юному віці?

Лише два місяці тому, два подружжя, які мали храмові рекомендації, троє дітей-місіонерів повного дня і п'ятеро інших дітей між ними, злетіли на маленькому літаку для невеличкого польоту. Я впевнений, що вони молились про безпеку перед польотом, і палко молилися, коли з їхнім літаком трапилися серйозні механічні проблеми перед падінням. Ніхто не вижив. Як щодо них?

Чи є у хороших людей і дорогих їм людей підстава поставити запитання, виголошене Мормоном: "Чи припинився день чудес?"[1]

Я зі своїм обмеженим знанням не можу пояснити, чому іноді божественне втручання має місце, а іноді—ні. Але, можливо, нам не вистачає розуміння того, що таке чудо.

Часто ми вважаємо, що чудо—це коли хтось зцілюється, і медицина не може пояснити цього, або коли хтось уникає катастрофічної небезпеки, послухавшись чіткої підказки. Однак поняття *чуда*, яке визначено як "благотворна подія, здійснена божественною силою, яку смертні люди не розуміють"[2], дає краще бачення речей, що є більш вічними за своєю природою. Це визначення також дозволяє нам міркувати над життєво важливою роллю віри в отриманні чуда.

Мороній навчав: "І також ніхто ніколи не творив чудес, як тільки внаслідок своєї віри"[3]. Аммон проголосив: "Бог надав засіб, щоб людина через віру могла робити справжні чудеса"[4]. Господь відкрив Джозефу Сміту: "Бо Я є Бог, … і Я покажу чудеса … усім тим, хто вірить у Моє ім'я"[5].

Цар Навуходоносор вимагав, щоб Шадрах, Мешах та Авед-Неґо вклонилися золотому бовванові, якого він поставив за бога, погрожуючи: "Якщо ви не поклонитеся … будете вкинені до середини палахкотючої огненної печі". Після цього він глузував з них, запитуючи: "Хто той Бог, що врятує вас від моїх рук?"[6]

Ці троє відданих учнів відповіли: "Наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотючої огненної печі. … А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо"[7].

Вони були цілком упевнені в тому, що Бог може врятувати їх, "а якщо ні", вони повністю довіряли Його плану.

Подібним чином старійшина Девід А. Беднар якось запитав молодого чоловіка, який попросив благословення священства: "Якщо наш Небесний Батько воліє, аби через смерть ти молодим перейшов у духовний світ, щоб продовжувати своє служіння, чи є у тебе віра підкоритися Його волі і не бути зціленим?"[8] Чи маємо *ми* віру "не бути зціленим[и]" від наших земних недугів, щоб мати змогу зцілитися на вічність?

Важливе запитання, яке слід обміркувати: “На що ми покладаємо нашу віру?” Чи зосереджена наша віра на тому, щоб просто прагнути полегшення болю й страждань, чи вона твердо зосереджена на Богові Батькові і Його святому плані та на Ісусі Христі і Його Спокуті? Віра в Батька і Сина дозволяє нам розуміти й приймати Їхню волю в той час, як ми готуємося до вічності.

Сьогодні я свідчу про чудеса. Бути дитиною Бога—це чудо[9]. Отримати тіло за Його образом і подобою—це чудо[10]. Дар Спасителя—це чудо[11]. Спокута Ісуса Христа—це чудо[12]. Потенціал мати вічне життя—це чудо[13].

Хоч це і добре молитися і працювати протягом нашого смертного життя задля фізичного захисту і зцілення, найбільше ми маємо бути зосереджені на духовних чудесах, які доступні всім Божим дітям. До якої б раси ми не належали, якої б національності ми не були, що б ми не зробили, якщо ми каємося, що б не зробили нам—всі ми маємо однаковий доступ до цих чудес. Ми живемо серед чуда і попереду нас чекають інші чудеса. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мороній 7:35.
2. *Encyclopedia of Mormonism* (1992), “Miracles”, 2:908.
3. Етер 12:18.
4. Мосія 8:18.
5. Учення і Завіти 35:8.
6. Даниїл 3:15.
7. Даниїл 3:17–18.
8. Девід А. Беднар, “Прийняти Божу волю й призначений Ним час”, *Ліягона,* серп. 2016, сс. 19–20.
9. Див. Псалом 81:6; Дії 17:29.
10. Див. Авраам 4:26.
11. Див. Ісая 9:6.
12. Див. Матвій 20:28; Алма 7:11–13; Учення і Завіти 76:69.
13. Див. Іван 10:28; Мороній 7:41; Учення і Завіти 45:8.

Старійшина Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Цінні та великі обітниці

Великий план щастя нашого Небесного Батька включає вчення, обряди, завіти й цінні та великі обітниці, завдяки яким ми можемо стати учасниками Божої Істоти.

Одне з великих випробувань, з яким стикається кожен з нас щодня,—це не дозволити проблемам цього світу настільки заволодіти нашим часом та енергією, щоб ми знехтували вічними справами, які є найважливішими[1]. Через велику кількість наших обов’язків та зайнятість ми можемо занадто легко відволікатися від того, аби пам’ятати про важливі духовні пріоритети і зосереджуватися на них. Іноді ми намагаємося бігти так швидко, що можемо забути, куди ми йдемо та чому біжімо.

Апостол Петро нагадує нам, що для учнів Ісуса Христа: “Усе, що потрібне для *життя та побожности,* подала нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покликав нас славою та чеснотою.

Через них даровані нам *цінні та великі обітниці*, щоб ними ви стали *учасниками Божої Істоти,* утікаючи від пожадливого світового тління”[2].

Моє послання наголошує на важливості цінних та великих обітниць, описаних Петром, які дійсно нагадують, куди ми йдемо у нашій земній подорожі та чому ми туди йдемо. Я також розкажу про відповідні ролі Суботнього дня, святого храму та наших домівок, які допомагають нам пам’ятати ці важливі духовні обіцяння.

Я щиро молюся, щоб Святий Дух навчав кожного з нас, коли ми будемо разом розглядати ці важливі істини.

Наша божественна сутність

Великий план щастя нашого Небесного Батька включає вчення, обряди, завіти й цінні та великі обітниці, завдяки яким ми можемо стати учасниками Божої Істоти. Його план визначає нашу вічну сутність

та шлях, яким ми повинні йти, аби навчатися, змінюватися, зростати і зрештою жити з Ним навіки.

У документі "Сім'я: Проголошення світові" пояснюється:

"Усі люди—чоловіки й жінки—створені за образом Бога. Кожна людина є улюбленим духовним сином або улюбленою духовною дочкою небесних батьків і, будучи такою, має божественну природу і долю. …

У доземному царстві духовні сини й дочки знали Бога як свого Вічного Батька, поклонялися йому і прийняли Його план, за яким Його діти могли отримувати фізичні тіла й набувати земного досвіду, щоб розвиватися в досконалість і зрештою реалізувати свою божественну долю спадкоємців вічного життя"[3].

Бог обіцяє своїм дітям, що якщо вони будуть слідувати принципам Його плану та наслідувати приклад Його Улюбленого Сина, дотримуватися заповідей та витерплять з вірою до кінця, тоді чеснотою Спасителевого Викуплення вони "матим[уть] вічне життя—дар, найвеличніший з усіх дарів Бога"[4]. Вічне життя—це і є найбільш цінна та велика обітниця.

Духовне народження знов

Ми краще розуміємо цінні та великі обітниці й стаємо учасниками Божої Істоти, якщо погоджуємося слідувати заклику Господа до слави та доброчесності. Як писав Петро, ми приймаємо цей заклик, якщо намагаємося уникнути пожадливого тління, що є у світі.

Коли ми смиренно й з вірою у Спасителя просуваємося вперед, тоді завдяки Його Спокуті та силою Святого Духа "звершується сильна зміна в нас, або в наших серцях, що ми вже не маємо бажання чинити зло, але постійно чинити добро"[5]. Ми "народжуємося знову; так, народжуємося від Бога, змінивши свій тілесний і занепалий стан на стан праведності, будучи викупленими Богом"[6]. "Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє минуло, ото сталось нове!"[7]

Така повна зміна нашої природи, як правило, не відбувається швидко чи миттєво. Подібно до Спасителя, ми також не отримуємо "від повноти спочатку, але [отримуємо] благодать за благодаттю"[8]. "Бо знайте, так каже Господь Бог: Я дам дітям людським рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи; і благословенні ті, хто прислухається до Моїх повчань, і прихилить вухо до Моєї поради, бо вони навчаться мудрості"[9].

Обряди священства та священні завіти є суттєво важливими у цьому безупинному процесі духовного переродження; саме їх призначив Бог, щоб ми могли отримати Його цінні та великі обітниці. Якщо обряди приймати гідно і постійно про них пам'ятати, це відкриває небесні канали, через які у наше життя може проливатися сила побожності. Якщо завіти непохитно вшановувати і постійно про них пам'ятати, це дає мету і запевнення благословень як у смертному житті, так і у вічності.

Наприклад, Бог обіцяє нам відповідно до нашої вірності постійний супровід третього члена Божества, а саме Святого Духа[10], що через Спокуту Ісуса Христа ми можемо отримати й завжди утримувати відпущення наших гріхів[11], що ми можемо отримати мир у цьому світі[12], що Спаситель розірвав пута смерті і мав перемогу над могилою[13] і що сім'ї можуть бути разом на всю вічність.

Зрозуміло, що всі цінні та великі обітниці, які Небесний Батько пропонує Своїм дітям, неможливо повністю перерахувати чи описати. Однак, навіть частковий перелік обіцяних благословень, які я щойно згадав, повинні викликати у кожного з нас велике здивування[14] і до того, аби впасти і поклонятися Батькові[15] в ім'я Ісуса Христа.

Пам'ятати обітниці

Президент Лоренцо Сноу попереджав: "[Ми надто схильні] забувати про величну мету життя, про причину, з якої Небесний Батько посилає нас сюди, у смертне життя, а також про святе покликання, яким ми були покликані; а отже, замість того, щоб підніматися над незначним і скороминущим, ми надто часто дозволяємо собі опускатися на рівень світу, відвертаючись від божественної допомоги, встановленої Богом, а вона єдина може допомогти нам подолати [незначне і скороминуще]"[16].

Суботній день та святий храм—це два особливі джерела божественної допомоги, встановлені Богом, щоб допомагати нам підніматися

над рівнем світу та його пожадливим тлінням. Спочатку ми можемо думати, що великі цілі дотримання Суботнього дня у святості та відвідування храму близькі одна одній, але розрізняються. Однак я вірю, що ці дві цілі абсолютно однакові й разом спрямовані на те, аби зміцнити нас духовно як окремих осіб, так і у наших домівках.

Суботній день

Після того, як Бог все створив, на сьомий день Він відпочив та заповідав, щоб цей день щотижня був часом для відпочинку, аби допомогти людям Його пам'ятати[17]. Суботній день—це час Бога, **священний час,** особливо відведений для поклоніння Йому та для отримання Його цінних та великих обітниць і нагадування про них.

У цьому розподілі Господь навчав:

"Щоб ти міг повніше утримувати себе незаплямованим від світу, ходи в дім молитви і підносьсвої священнодійства в Мій святий день;

Бо істинно це є день, призначений тобі, щоб відпочивати від своїх трудів і виявляти свою відданість Всевишньому"[18].

Отже, у Суботній день ми поклоняємося Батькові в ім'я Сина, виконуючи обряди та вивчаючи завіти, отримуючи, згадуючи та поновлюючи їх. У Його святий день наші думки, дії та поведінка—це знаки, які ми даємо Богу, та показник нашої любові до Нього[19].

Додаткова мета Суботнього дня—допомогти нам відволіктися від речей світу та зосередитися на благословеннях вічності. Залишаючи багато щоденних справ нашого зайнятого життя, у цей священний час ми можемо дивитися на Бога і жити[20], отримуючи та пам'ятаючи цінні та великі обітниці, завдяки яким ми стаємо учасниками Божої Істоти.

Святий храм

Господь завжди заповідав Своєму народу будувати храми, святі місця, в яких гідні святі виконують священні євангельські церемонії та обряди для себе та за померлих. Храми—найсвятіші з усіх місць поклоніння. Храм—це буквально дім Господа, **священне місце,** особливо відведене для поклоніння Богу та для отримання Його цінних та великих обітниць і нагадування про них.

Господь навчав у цьому розподілі: "Організуйте себе; приготуйте кожну потрібну річ; і встановіть дім, саме дім молитви, дім посту, дім віри, дім навчання, дім слави, дім порядку, дім Бога"[21]. Головне, на чому зосереджене храмове поклоніння, це на участі в обрядах і на вивченні завітів, на тому, щоб отримувати, пам'ятати та поновлювати їх. Ми мислимо, діємо та одягаємося у храмі по-іншому ніж в інших місцях, в яких ми буваємо.

Головна ціль храму—допомогти нам відволіктися від речей світу та зосередитися на благословеннях вічності. Залишаючи на недовгий час звичне для нас оточення світу, ми можемо дивитися на Бога і жити[22], отримуючи та пам'ятаючи цінні та великі обітниці, завдяки яким ми стаємо учасниками Божої Істоти.

Будь ласка, зверніть увагу, що Суботній день та храм відповідно, *священний час* та *священне місце*, особливо відведені для поклоніння

Богу та для отримання Його цінних та великих обітниць Його дітям і нагадування про них. Як встановлено Богом, головні цілі цих двох божественних джерел допомоги однакові: потужно та часто зосереджувати нашу увагу на нашому Небесному Батькові, на Його Єдинонародженому Сині, Святому Дусі та обітницях, які даються з обрядами та завітами відновленої євангелії Спасителя.

Наші домівки

Важливо, що дім має бути найкращою комбінацією **часу та місця,** де окремі люди та сім'ї найбільш ефективно пам'ятають Божі цінні та великі обітниці. Залишати наші домівки, щоб проводити час на недільних зборах та входити у священний простір храму, важливо, але недостатньо. Тільки якщо ми приносимо з нами у наші домівки дух та силу, отримані на цих святих заходах, ми зможемо утримувати нашу увагу на великих цілях смертного життя та подолати пожадливе тління цього світу. Досвід, отриманий у Суботній день та у храмі, повинен бути духовним каталізатором, який наповнить окремих осіб та сім'ї і наші домівки постійними нагадуваннями про засвоєні ключові уроки, присутністю та силою Святого Духа, незмінним і таким, що постійно поглиблюється, наверненням до Господа Ісуса Христа та справжньою яскравістю надії[23] на Божі вічні обітниці.

Суботній день та храм можуть допомогти нам встановити у наших домівках "більш чудовий шлях"[24], коли ми "усе об'єдн[уємо] в Христі, що на небі, і що на землі"[25]. Те, що ми робимо у наших домівках з Його *священним часом* і з тим, чого ми навчилися у Його *священному місці,* необхідне для того, аби стати учасниками Божої Істоти.

Обіцяння і свідчення

Нас легко може захопити побут і щоденні справи життя. Сон, їжа, одяг, робота, відпочинок, спорт і багато інших звичних занять необхідні та важливі. Зрештою, те, ким ми стаємо, це не лише загальна сума наших щоденних справ протягом життя, але це результат нашого знання про Батька, Сина і Святого Духа та бажання вчитися від Них.

Євангелія—це набагато більше, ніж рутинний перелік різних завдань, які слід виконати; скоріше це чудовий гобелен істини, яка "улад побудована"[26], переплетена разом та створена, щоб допомагати нам ставати подібними до нашого Небесного Батька та Господа Ісуса Христа, рівноправними учасниками Божої Істоти. Ми дійсно осліплені поглядання за межу[27], якщо ці головні духовні істини затьмарюються турботами, проблемами та повсякденними справами світу.

Якщо ми будемо мудрими та будемо запрошувати Святий Дух бути нашим провідником[28], я обіцяю, що Він навчить нас тому, що є істина. Він "Божу мудрість принесе і засвідчить про Христа"[29] у нашому прагненні втілити нашу вічну долю та стати учасниками Божої Істоти.

Я свідчу, що цінні та великі обітниці, які даються разом з нашими обрядами та завітами, істинні. Господь проголосив:

"Я даю вам настанови, як ви можете діяти переді Мною, щоб це могло обернутися вам на спасіння.

Я, Господь, зв'язаний Своїм обіцянням, коли ви робите те, що Я кажу; але коли ви не робите того, що Я кажу, ви не маєте обіцяння"[30].

Я свідчу, що наш Небесний Батько живе, і Він є творцем плану спасіння. Ісус Христос є Його

Єдинонародженим Сином, нашим Спасителем і Викупителем. Він живе. І я свідчу, що план Батька та обіцяння, Спокута Спасителя та супровід Святого Духа уможливлюють мир у цьому світі та вічне життя у світі, що прийде[31]. Про це я свідчу у священне ім'я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Учення і Завіти 25:10.
2. 2 Петра 1:3–4; курсив додано.
3. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона,* лист. 2010, 3-тя сторінка обкладинки.
4. Учення і Завіти 14:7.
5. Див. Мосія 5:2.
6. Див. Мосія 27:25.
7. 2 Коринтянам 5:17.
8. Учення і Завіти 93:12.
9. 2 Нефій 28:30.
10. Див. Мороній 2:2; Путівник по Писаннях, "Святий Дух", scriptures.lds.org.
11. Див. Мосія 4:10–12.
12. Див. Учення і Завіти 59:23.
13. Див. Мосія 16:7–8.
14. Див. "О, як осягнути Ісусові милості!", *Гімни*, № 110.
15. Див. Учення і Завіти 18:40.
16. *Учення Президентів Церкви: Лоренцо Сноу* (2012), сс. 104–105.
17. Див. Вихід 20:8–11.
18. Учення і Завіти 59:9–10.
19. Див. Рассел М. Нельсон, "Субота є приємністю", *Ліягона,* трав. 2015, с. 130.
20. Див. Алма 37:47; див. також Алма 37:46.
21. Учення і Завіти 88:119.
22. Див. Алма 37:47.
23. Див. 2 Нефій 31:20.
24. 1 Коринтянам 12:31; Етер 12:11.
25. Ефесянам 1:10.
26. Ефесянам 2:21.
27. Кн. Якова 4:14.
28. Див. Учення і Завіти 45:57.
29. "Хай нас Дух Святий веде", *Гімни,* № 74.
30. Учення і Завіти 82:9–10.
31. Учення і Завіти 59:23.

Єпископ В. Крістофер Уедделл
Другий радник у Верховному єпископаті

Поверніться до Господа

Ми не можемо контролювати все, що відбувається, але ми можемо мати абсолютний контроль над тим, як ми реагуємо на зміни в нашому житті.

Навесні 1998 року ми з Керол змогли поєднати бізнесове відрядження з сімейною відпусткою і взяти з собою чотирьох наших дітей, разом з тещею, яка недавно стала вдовою, на кілька днів на Гаваї.

Увечері напередодні нашого польоту на Гаваї нашому чотиримісячному сину Джонатану поставили діагноз—інфекція обох вух, і нам сказали, що він не зможе подорожувати принаймні три-чотири дні. Ми прийняли рішення, що Керол залишиться вдома з Джонатаном, а я поїду з рештою сім'ї.

Перше моє відчуття того, що це не та відпустка, яку я передбачав, з'явилося невдовзі після нашого приїзду. Йдучи по освітленій місячним світлом, обсадженій пальмами доріжці, з видом на океан перед нами, я повернувся, щоб прокоментувати красу острова, і в ту романтичну мить я усвідомив, що, замість Керол, дивлюсь в очі моєї тещі—яку, хочу додати, я дуже люблю. Це було не те, на що я розраховував. Керол також не очікувала провести свою відпустку сама вдома з нашим хворим немовлям.

Будуть моменти в нашому житті, коли ми знаходимося на неочікуваному шляху, зіткнувшись з обставинами, які є набагато тяжчими, ніж зірвана відпустка. Як же нам реагувати, коли події, часто поза нашим контролем, змінюють життя, яке ми планували або на яке ми сподівалися?

6 червня 1944 року молодий молодший лейтенант в армії Сполучених Штатів, Хайрум Шамвей, зійшов на берег плацдарму "Омаха", що було частиною операції "Нептун".

Хайрум Шамвей, який осліп під час Другої світової війни, залишив своїм нащадкам спадок віри і довіри до Господа.

Він безпечно вийшов на берег, але 27 липня, перебуваючи в складі союзних військ, був тяжко поранений в результаті вибуху протитанкової міни. За мить його життя і майбутня кар'єра медика драматично змінилися. Після багатьох операцій, які допомогли йому одужати після найтяжчих поранень, зір брата Шамвея так і не повернувся. Як йому відреагувати?

Після трьох років в реабілітаційній лікарні він повернувся додому в Ловелл, штат Вайомінг. Він знав, що його мрія стати лікарем стала недосяжною, але вирішив йти вперед, одружитися і забезпечувати свою сім'ю.

Зрештою він знайшов роботу консультанта з реабілітації та спеціаліста з працевлаштування для сліпих в Балтиморі, штат Меріленд. Під час власної реабілітації він дізнався, що сліпі люди здатні набагато більше, ніж він усвідомлював, і протягом восьми років на цій посаді він забезпечив більшу кількість сліпих роботою, ніж будь-який інший консультант в країні.

Впевнений в своїй здатності забезпечити сім'ю, Хайрум освідчився своїй коханій, сказавши: "Якщо ти будеш читати пошту, сортувати шкарпетки і водити машину, я зможу зробити

решту". Невдовзі вони запечаталися у Солт-Лейкському храмі і таким чином благословили вісьмох своїх дітей.

В 1954 році Шамвеї повернулися до Вайомінгу, де брат Шамвей 32 роки працював державним директором освіти для глухих і сліпих. Протягом цього часу він сім років служив єпископом в Шаєннському першому приході, а пізніше 17 років патріархом колу. Вийшовши на пенсію, брат і сестра Шамвей також служили в якості літньої пари в Англійській Лондонській Південній місії.

Хайрум Шамвей помер у березні 2011 року, залишивши після себе спадок віри і довіри Господу, навіть в найтяжчих умовах, своєму великому потомству дітей, онуків і правнуків[1].

Війна, можливо, й змінила життя Хайрума Шамвея, проте він ніколи не сумнівався в своїй божественній природі і вічному потенціалі. Як і він, ми—духовні сини й доньки Бога, й ми "прийняли Його план, за яким [ми] могли отримувати фізичні тіла й набувати земного досвіду, щоб розвиватися в досконалість і зрештою реалізувати свою божественну долю спадкоємців вічного життя"[2]. Жодна зміна, випробування чи протистояння не може змінити того вічного курсу—лише наш вибір, коли ми використовуємо нашу свободу волі.

Зміни і, в результаті, випробування, з якими ми стикаємося в смертному житті, можуть бути різного вигляду і розміру та впливають на кожного з нас унікальним способом. Як і ви, я також був свідком того, як друзі та члени сім'ї стикаються з випробуваннями, спричиненими:

- Смертю дорогої людини.
- Гірким розлученням.
- Можливо, тим, що не мали можливості одружитися.
- Серйозним захворюванням або пораненням.
- І навіть природними катастрофами, свідками яких ми недавно були по всьому світу.

І цей список можна продовжити. Хоча кожна "зміна" може бути унікальною відповідно до наших особистих обставин, є спільний елемент у випробуваннях і проблемах—надія і мир є завжди доступними через спокутну жертву Ісуса Христа. Спокута Ісуса Христа надає найкращі способи виправлення і зцілення кожному пораненому тілу, пошкодженому духу і розбитому серцю.

Він знає, оскільки більше ніхто не може зрозуміти, що саме особисто нам потрібно, щоб просуватися вперед посеред змін. На відміну від друзів і дорогих нам людей, Спаситель не лише співчуває нам, а й співпереживає досконало, тому що Він був там, де ми знаходимося. На додаток до того, що Він заплатив ціну і постраждав за наші гріхи, Ісус Христос також пройшов кожний шлях, стикнувся з кожним випробуванням, відчув біль кожного—фізичний, емоційний чи духовний—з якими ми коли-небудь стикнемося в смертному житті.

Президент Бойд К. Пекер навчав: "Милість і благодать Ісуса Христа не обмежуються лише тими, хто чинить гріхи … , але й містять обіцяння вічного миру всім тим, хто прийме й наслідуватиме Його. … Його милість має велику силу зцілювати, навіть невинно поранених"[3].

В цьому смертному існуванні ми не можемо *контролювати* все, що відбувається, але ми можемо мати абсолютний контроль над тим, як ми *реагуємо* на зміни в нашому житті. Це не означає, що

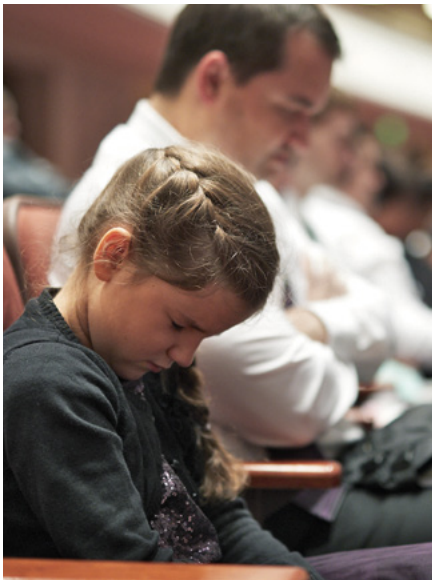

проблеми і випробування, з якими ми стикаємося,—не важливі і з ними легко впоратися. Це не означає, що ми будемо вільними від болю і горя. Але це означає, що є причина надіятися і що завдяки Спокуті Ісуса Христа ми можемо просуватися вперед і знайти кращі дні—навіть дні, сповнені радості, світла і щастя.

У Книзі Мосії ми читаємо розповідь Алми, колишнього священника царя Ноя, та його народу, який "попереджений Господом … вируши[в] у пустиню, випереджаючи військо царя Ноя". Через вісім днів "вони прийшли на … дуже красиву і приємну землю", де "вони поставили свої намети, і почали обробляти землю, і почали будувати будинки"[4].

Їхня ситуація виглядала багатообіцяючою. Вони прийняли євангелію Ісуса Христа. Вони охристилися, уклавши завіт, що служитимуть Господу і дотримуватимуться Його заповідей. І "вони розмножувалися і процвітали надзвичайно на землі"[5].

Однак їхні обставини незабаром змінилися. "Військо Ламанійців з'явилося в межах цієї землі"[6]. Алма і його народ були схоплені, і "такими великими були їхні скорботи, що вони почали з усієї сили волати до Господа". На додаток, їхні поневолювачі навіть наказали їм перестати молитися, бо "якщо кого-небудь знайдуть волаючим до Бога, того буде віддано

на смерть”[7]. Алма і його народ не зробили нічого такого, щоб заслужити на таку нову умову. Як їм відреагувати?

Замість того, щоб звинувачувати Бога, вони повернулися до Нього і “виливали Йому серця свої”. У відповідь на їхню віру і тихі молитви, Господь сказав: “Перебувайте у повному спокої. … Я … полегшу тягарі, які покладені на ваші плечі, щоб ви навіть не відчували їх на своїх спинах”. Невдовзі після цього, “Господь зміцнив їх, щоб вони могли зносити свої тягарі з легкістю, і вони підкорилися життєрадісно і з терпінням усій волі Господа”[8]. Хоча ще не звільнені від полону, повернувшись *до* Господа, а не *від* Господа, вони були благословенні відповідно до їхніх потреб і згідно з мудрістю Господа.

Старійшина Даллін Х. Оукс навчав: “Цілительні благословення приходять по-різному, і кожне відповідає нашим індивідуальним потребам, як це відомо Тому, хто любить нас більше всіх. Іноді це зцілення лікує нашу хворобу, а іноді знімає наш тягар. Але іноді нас “зцілюють”, даючи силу, або розуміння, або терпіння нести покладені на нас тягарі”[9].

Зрештою “настільки великою була їхня віра і їхнє терпіння”, що Алма і його народ були звільнені Господом, й нас буде звільнено також, і “вони вилили свою подяку”, “бо вони були в залежності, і ніхто не міг визволити їх, окрім Господа Бога їхнього”[10].

Сумна іронія полягає в тому, що занадто часто найбільш нужденні відвертаються від їхнього єдиного досконалого джерела допомоги—нашого Спасителя, Ісуса Христа. Знайома розповідь з Писань про мідяного змія навчає нас, що у нас є вибір, коли ми стикаємося з випробуваннями. Після того, як багато дітей Ізраїлевих були покусані огнистими летючими зміями[11], “символ був зведений …, щоб той, хто подивиться …, міг жити. [Але у них був вибір]. І багато хто дивився і жив.

… Але було багато таких, які закам’яніли так, що не хотіли дивитися, тому вони гинули”[12].

Як і стародавніх Ізраїльтян, нас також запрошують і заохочують дивитися на Спасителя і жити—бо ярмо Його любе, а тягар Його легкий, навіть коли наші є тяжкими.

Алма молодший навчав цій священній істині, коли сказав: “Я знаю, що ті, які покладають надію свою на Бога, будуть підтримані в їхніх випробуваннях, і їхніх бідах, і їхніх скорботах, і будуть піднесені в останній день”[13].

В ці останні дні Господь надав нам численні ресурси, наші “мідяні змії”, які призначені, щоб допомогти нам дивитися на Христа і довіряти Йому. Справлятися з випробуваннями життя—це не ігнорування реальності, натомість це вибір того, на чому ми зосереджуємося, і фундаменту, на якому ми будуємо.

Ці ресурси включають, але не обмежуються наступним:

- Регулярне вивчення Писань і вчень сучасних пророків.
- Часті, щирі молитва і піст.
- Гідне прийняття причастя.
- Регулярне відвідування храму.
- Благословення священства.
- Мудрі поради тренованих професіоналів.
- І навіть медикаменти, коли вони правильно приписані і приймаються за призначенням.

Які б зміни в життєвих обставинах не сталися і яким би неочікуваним шляхом нам не довелося йти, ми вибираємо, як реагувати. Наш найкращий варіант—це повернутися до Спасителя і схопитися за Його простягнуту руку.

Старійшина Річард Г. Скотт навчав цій важливій істині: “Справжнє тривале щастя, яке супроводжується силою, сміливістю і здатністю долати найбільші труднощі, прийде тоді, коли ви зосередите своє життя на Ісусі Христі. … І хоча не буде миттєвих результатів, але є абсолютна впевненість, що у призначений Господом час рішення прийде, мир запанує, і щастя буде вашим”[14].

Про ці істини я свідчу. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Історія отримана безпосередньо від Джозефа Шамвея, нащадка Хайрума Сміта Шамвея.
2. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона,* лист. 2010, 3-тя сторінка обкладинки.
3. Бойд К. Пекер, “Причина нашої надії”, *Ліягона,* лист. 2014, с. 7.
4. Мосія 23:1–5.
5. Мосія 23:20.
6. Мосія 23:25.
7. Мосія 24:10–11.
8. Мосія 24:12–15.
9. Даллін Х. Оукс, “Він зцілює обтяжених”, *Ліягона,* лист. 2006, с. 7.
10. Мосія 24:16, 21, 22.
11. Див. 1 Нефій 17:41.
12. Алма 33:19–20.
13. Алма 36:3.
14. Richard G. Scott, “Trust in the Lord”, *Ensign,* Nov. 1995, 17.

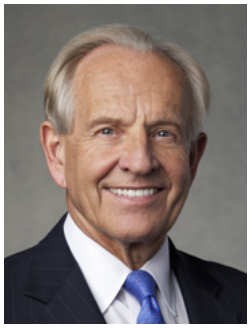

Старійшина У. Крейг Цвік
Почесний сімдесятник

Господи, нехай мені розкриються очі!

Ми повинні дивитися на інших очима нашого Спасителя.

Король Лев—це класичний анімаційний фільм про африканську савану. Коли король лев помирає, рятуючи свого сина, юний принц лев змушений втекти у вигнання, а в той час деспотичний правитель руйнує баланс у савані. За допомогою наставника принц лев повертає собі царство. Його очі відкриті до розуміння необхідності балансу у великому колі життя в савані. Домагаючись свого законного місця, щоб бути царем, юний лев дотримувався поради "дивитися далі того, що бачиш"[1].

Коли ми навчаємося, щоб стати спадкоємцями всього, що має Батько, євангелія вчить нас дивитися далі того, що ми бачимо. Щоб дивитися далі того, що ми бачимо, ми повинні дивитися на інших очима нашого Спасителя. Євангелія об'єднує багато різних людей. Ми не можемо у повній мірі зрозуміти вибір і психологічні особливості людей у нашому світі, в церковних громадах та навіть у власних сім'ях, оскільки ми рідко бачимо повну картину того, ким вони є. Ми повинні дивитися далі поверхневих припущень і стереотипів та розширювати вузький кругозір нашого власного досвіду.

Мої очі відкрилися, щоб "дивитися далі того, що я міг бачити", коли я служив президентом місії. Якось прибув один молодий старійшина з побоюванням в очах. Коли ми познайомились з ним на співбесіді, він пригнічено сказав: "Я хочу повернутися додому". Я подумав: "Гаразд, це ми можемо виправити". Я порадив йому старанно працювати і молитися про це протягом тижня, а потім зателефонувати мені. Він зателефонував через тиждень з точністю майже до хвилини. Він все ще хотів повернутися додому. Я знову порадив йому молитися, старанно працювати і зателефонувати мені через тиждень. На нашій наступній співбесіді нічого не змінилося. Він наполягав на поверненні додому.

Я збирався не допустити цього. Я почав навчати його про священну природу його покликання. Я закликав його "забути про [себе] і йти працювати"[2]. Але яку б формулу я не пропонував, його рішення не змінилося. Зрештою я усвідомив, що, можливо, не бачу повної картини. Саме тоді я відчув спонукання поставити йому запитання: "Старійшино, що саме вам важко робити?" Його слова пронизали моє серце: "Президенте, я не вмію читати".

Мудра порада, почути яку, як мені здавалось, було для нього дуже важливо, абсолютно не відповідала його потребам. Те, що йому найбільше було потрібно, це щоб я подивився далі свого поспішного судження і дозволив Духу допомогти мені зрозуміти, про що насправді думав цей старійшина. Він потребував того,

щоб я бачив його правильно і дав привід для надії. Натомість я діяв, наче гігантська куля для знесення будівель. Цей доблесний старійшина навчився читати і став дуже відданим учнем Ісуса Христа. Він відкрив мені очі на Господні слова: "Чоловік-бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце" (1 Самуїлова 16:7).

Яке це благословення, коли Дух Господа розширює наше бачення. Пам'ятаєте пророка Єлисея, який, прокинувшись, дізнався, що сирійське військо оточило його місто, і коні, і колесниці? Його слуга злякався і запитав Єлисея, що вони будуть робити проти тих, хто має таку перевагу. Єлисей сказав йому не хвилюватися, промовивши такі незабутні слова: "Не бійся, бо ті, що з нами, численніші від тих, що з ними" (2 Царів 6:16). Слуга і гадки не мав про те, що говорив пророк. Він не міг подивитися далі того, що міг бачити. Однак Єлисей бачив війська ангелів, готових до бою за народ пророка. Тож Єлисей помолився Господу, щоб відкрилися очі цього юнака, "і він побачив, аж ось гора повна коней та огняних колесниць навколо Єлисея!" (2 Царів 6:17).

Ми часто відділяємо себе від інших через відмінності в тому, що ми бачимо. Ми почуваємося комфортно серед тих, хто думає, говорить, вдягається і діє, як ми, і некомфортно з тими, чиї обставини або походження відрізняються від наших. Насправді, чи не всі ми походимо з різних країн і говоримо різними мовами? Хіба не всі ми бачимо світ крізь величезну обмеженість нашого власного життєвого досвіду? Бо дехто, як пророк Єлисей, бачить духовними очима і відповідно говорить, а дехто бачить і спілкується буквально, наче я з моїм неписьменним місіонером.

Ми живемо у світі, повному порівнянь, навішування ярликів і критики. Замість того, щоб дивитися крізь лінзу соціальних медіа, нам слід вдивлятися всередину, шукаючи ті побожні риси, на наявність яких кожен з нас претендує. Ці побожні якості та прагнення неможливо розмістити в Pinterest чи в Instagram.

Прийняття інших і виявлення любові до них не означає, що ми повинні погоджуватися з їхніми ідеями. Безперечно, істина для нас має бути понад усе, але вона ніколи не повинна бути бар'єром для доброти. Для того, щоб по-справжньому любити інших, слід постійно напрацьовувати навичку сприйняття найкращих зусиль людей, чий життєвий досвід та обмеження ми можемо ніколи повністю не зрозуміти. Щоб дивитися далі, ніж ми можемо бачити, необхідно свідомо зосереджуватися на Спасителі.

28 травня 2016 року 16-річний Беу Річі та його друг Остін були на сімейному ранчо в Колорадо. Беу та Остін сіли на свої квадроцикли, з великим нетерпінням очікуючи на день, повний пригод. Від'їхавши ще не дуже далеко, вони потрапили в небезпечну ситуацію, і тоді сталась трагедія. Квадроцикл, на якому їхав Беу, раптом перевернувся, затиснувши Беу під 180 кілограмами сталі. Коли його друг Остін підбіг до нього, він побачив, як Беу бореться за своє життя. Зібравши всі сили, він спробував зіштовхнути квадроцикл зі свого друга. Той не зрушив з місця. Він помолився про Беу і тоді несамовито помчав по допомогу. Зрештою прибули рятівники, але через кілька годин Беу помер. Він пішов з цього смертного життя.

Приїхали його вбиті горем батьки. Коли вони стояли у маленькій лікарні з найкращим другом Беу та родичами, до кімнати увійшов поліцейський і вручив матері Беу його мобільний телефон. Вона взяла телефон і відразу пролунав сигнал. Вона відкрила телефон і побачила, що це щоденне нагадування для Беу. Вона прочитала вголос послання, яке її син-підліток, який так любив

веселитися і дуже полюбляв пригоди, встановив собі, щоб читати кожного дня. Там було сказано: "Пам'ятай, що сьогодні ти маєш зосередити своє життя на Ісусі Христі".

Те, що Беу зосереджувався на Спасителі, не применшує горе його близьких через його відсутність. Але це сповнює великою надією і сенсом життя Беу та рішення, які він приймав у житті. Це дозволяє його сім'ї та друзям бачити не лише сум від його передчасної смерті, але й вдивлятися далі у радісну реальність прийдешнього життя. Яка це лагідна милість для батьків Беу бачити очима свого сина те, що він цінував найбільше.

Нам, членам Церкви, було даровано особисті духовні сигнали-нагадування, які попереджають нас, коли ми дивимося лише смертними очима в інший бік від спасіння. Причастя—це наше щотижневе нагадування про те, що нам слід постійно зосереджуватися на Ісусі Христі, щоб ми могли завжди пам'ятати Його і щоб Його Дух міг завжди бути з нами (див. УЗ 20:77). Однак іноді ми ігноруємо ці почуття нагадування і сигнали попередження. Якщо ми зосередимо наше життя на Ісусі Христі, Він зробить так, щоб наші очі могли бути відкритими для більших можливостей, ніж ми самі в змозі осягнути.

Я отримав цього дуже цікавого листа про те, як в однієї відданої сестри спрацював захисний сигнал. Вона розповіла мені, що, намагаючись допомогти своєму чоловіку зрозуміти її почуття, почала вести на своєму телефоні електронний список його дій або слів, які її дратували. Вона вважала, що коли настане слушний час, у неї будуть зібрані письмові докази, щоб поділитися з ним, які спонукатимуть його прагнути змінити свою поведінку. Однак однієї неділі, причащаючись і зосереджуючись на Спасителевій Спокуті, вона усвідомила, що документування негативних почуттів до свого чоловіка насправді змушує Дух віддалитися від неї і цим ніколи його не змінити.

У її серці пролунав духовний сигнал попередження: "Відпусти це; хай усе це мине. Видали ті замітки. Вони не корисні". Потім вона написала, і я цитую: "Мені знадобилося чимало часу, щоб натиснути на "вибрати все", і ще більше часу, щоб натиснути на "видалити". Але, коли я це зробила, усі ті негативні почуття розтанули в просторі. Моє серце сповнилося любов'ю—любов'ю до мого чоловіка і любов'ю до Господа". Її бачення змінилося подібно до того, як це сталося з Савлом по дорозі до Дамаска. Луска викривлення відпала з її очей.

Наш Спаситель часто відкривав очі фізично і духовно сліпим. Коли наші очі відкриваються до божественної істини, це в буквальному і переносному сенсі готує нас до зцілення від земної недалекоглядності. Якщо ми приділяємо увагу духовним "сигналам", що попереджають про необхідність змінити курс або про ширшу вічну перспективу, тоді ми отримуємо згадуване в словах причастя обіцяння, що Його Дух буде з нами. Це сталося з Джозефом Смітом і Олівером Каудері в Кертлендському храмі, коли Ісус Христос навчав незаперечним істинам, пообіцявши, що "завісу" смертної обмеженості буде "знято з [їхнього] розуму, і очі [їхнього] розуміння бу[де] відкрито" (УЗ 110:1).

Я свідчу, що силою Ісуса Христа ми стаємо здатними духовно дивитися далі того, що бачимо фізичними очима. Якщо ми пам'ятаємо Його і Його Дух перебуває з нами, очі нашого розуміння буде відкрито. Тоді велична реальність божественності в кожному з нас сильніше закарбується у наших серцях. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. З *The Lion King 1½* (2004), відомого поза межами Північної Америки як *Король Лев 3: Хакуна Матата*.
2. *Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі* (2016), с. 75.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Не бійтеся творити добро

Господь каже нам, що коли ми з вірою стоїмо на Його скелі, сумніви і страх слабшають; бажання творити добро—зростає.

Мої дорогі брати і сестри, я смиренно молюсь, щоб Дух Господа був з нами, коли я виступатиму сьогодні. Моє серце сповнене вдячністю до Господа, Якому належить ця Церква, за натхнення, яке ми відчували в палких молитвах, натхненних проповідях та в ангельському співі під час цієї конференції.

Минулого квітня послання Президента Томаса С. Монсона зворушило серця людей по всьому світу. У тому числі й моє. Він говорив про силу Книги Мормона. Він закликав нас вивчати, обдумувати і застосовувати її вчення. Він обіцяв, що якщо ми кожного дня присвячуватимемо час вивченню Книги Мормона, розмірковуванням над нею і виконанням заповідей, які містяться в ній, то матимемо живе свідчення про її істинність, і це свідчення про живого Христа проведе нас до безпеки крізь часи тривог. (Див. “Сила Книги Мормона”, *Ліягона*, трав. 2017, сс. 86–87).

Як і багато з вас, я чув слова пророка, як голос Господа, звернений до мене. І також, як і багато хто з вас, я вирішив дослухатися до цих слів. Ще хлопчиком я отримав свідчення, що Книга Мормона є словом Бога, що Батько і Син явилися Джозефу Сміту і говорили з ним, і що давні апостоли прийшли до Пророка Джозефа, щоб відновити ключі священства в Церкві Господа.

Маючи це свідчення, я читав Книгу Мормона щодня протягом більше як 50 років. Тож, можливо, у мене були підстави вважати, що слова Президента Монсона стосувалися когось іншого. Втім, як і багато хто з вас, я відчув, що заклик пророка і його обіцяння запрошували мене докласти більше зусиль. Багато хто з вас зробили те, що і я: палкіше молилися, уважніше обдумували Писання і докладали більше зусиль у служінні Господу та іншим заради Нього.

Радісним результатом і для мене, і для багатьох з вас, було те, що пообіцяв пророк. Ті з нас, хто прийняв серцем його натхненну пораду, ясніше почули Духа. Ми здобули більшу силу протистояти спокусам і зросла наша віра у воскреслого Ісуса Христа, в Його євангелію і в Його живу Церкву.

У добу зростання сум’яття у світі це зміцнення свідчення витіснило сумнів і страх, та принесло нам почуття миру. Увага до поради Президента Монсона принесла мені ще два інші чудові результати: перший—Дух, Який він пообіцяв, викликав почуття оптимізму щодо майбутніх подій, навіть незважаючи на, здавалося б, зростаюче у світі

сум'яття. І другий—Господь дав і мені, і вам, ще більше відчути Його любов до тих, хто страждає. Зросло наше бажання йти рятувати інших. На цьому бажанні зосереджене священнослужіння і навчання Президента Монсона.

Господь обіцяв Пророку Джозефу Сміту і Оліверу Каудері, що вони матимуть любов до інших і мужність, коли їхні завдання здаватимуться приголомшливими. Господь сказав, що потрібну їм мужність вони черпатимуть зі своєї віри в Нього, як їхньої скелі:

"Не бійтеся творити добро, сини Мої, бо що ви посієте, те саме й пожнете; отже, якщо посієте добро, ви й пожнете добро як свою винагороду.

Отже, не бійся, черідко мала; творіть добро; нехай земля і пекло об'єднаються проти вас, а якщо вас збудовано на Моїй скелі, вони не зможуть подолати.

Ось, Я не звинувачую вас; ідіть своїм шляхом і не грішіть більше; виконуйте з тверезістю роботу, яку Я заповів вам.

Звертайтеся до Мене в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся.

Подивіться на рани, які прокололи Мій бік, і також на сліди цвяхів на Моїх руках і ногах; будьте вірними, виконуйте Мої заповіді, і ви успадкуєте царство небесне" (УЗ 6:33–37).

Господь сказав Своїм провідникам Відновлення, і каже й нам, що коли ми з вірою стоїмо на Його скелі, сумніви і страх слабшають; бажання творити добро—зростає. Приймаючи запрошення Президента Монсона закарбувати в наших серцях свідчення про Ісуса Христа, ми здобуваємо силу, бажання і мужність іти рятувати інших, не турбуючись про наші особисті потреби.

Я бачив таку віру й мужність багато разів, коли віруючі святі останніх днів стикалися зі страшними випробуваннями. Наприклад, я був у штаті Айдахо, коли 5 червня 1976 року прорвало дамбу Тетон-Дем. З неї пішла стіна води. Тисячі людей було змито з їхніх домівок. Тисячі домівок і будівель були зруйновані. На диво, загинуло не більше 15 осіб.

Те, що я побачив там, я бачив завжди, коли святі останніх днів міцно стояли на скелі свідчення про Ісуса Христа. Оскільки вони не сумніваються, що Він наглядає за ними, вони стали безстрашними. Вони забувають про власні випробування, щоб піти й допомогти іншим. І вони роблять це з любові до Господа, не просячи відшкодування.

Наприклад, коли прорвало дамбу Тетон-Дем, одне подружжя було в дорозі за багато миль від свого дому. Коли вони почули по радіо новини, то поквапилися повернутися в Рексбург. Замість того, щоб поїхати до своєї домівки й подивитися, чи не знищено її, вони поїхали шукати свого єпископа. Він був у будівлі, яка використовувалась, як центр відновлення. Він допомагав скеровувати тисячі волонтерів, які прибували в жовтих шкільних автобусах.

Подружжя підійшли до єпископа і запитали: "Ми щойно повернулись. Єпископе, де ми можемо допомогти?" Він дав їм імена сім'ї. Це подружжя прибирали бруд і воду в одній домівці за іншою. Вони працювали з ранку до ночі протягом кількох днів. Зрештою вони зробили перерву, щоб перевірити свій власний дім. Повінь повністю змила його, тож не було чого прибирати. Тому вони швидко розвернулись і повернулись до свого єпископа. Вони запитали: "Єпископе, чи є у вас хтось ще, кому треба допомогти?"

Приклади цього чуда тихої мужності й милосердя—чистої любові Христа—повторювались протягом багатьох років і по всьому світу. Це відбувалося в жахливі дні переслідувань і випробувань за життя пророка Джозефа Сміта у штаті Міссурі. Це відбувалося, коли Бригам Янг влаштував вихід з Наву, а потім кликав святих у безлюдні місця західної частини Сполучених Штатів, щоб допомагати одне одному створювати Сіон для Господа.

Якщо ви читатимете щоденники тих піонерів, то побачите, як чудо віри виганяло сумнів і страх. І ви читатимете про святих, які полишали власні справи, щоб допомогти

комусь іншому заради Господа, перед тим, як повернутися до своїх овець або неораних полів.

Я бачив таке ж чудо лише кілька днів тому після вирування урагану Ірма в Пуерто-Рико, Сент-Томасі та Флориді, де святі останніх днів об'єднались з іншими церквами, групами місцевих громад та національними організаціями, щоб почати роботи з прибирання.

Подібно до моїх друзів у Рексбурзі, одне подружжя не членів Церкви у Флориді зосередилось на допомозі громаді, а не на роботі з власним майном. Коли деякі сусіди-святі останніх днів запропонували свою допомогу у прибиранні двох великих дерев, які заблокували їхній виїзд із двору, подружжя пояснило, що вони були збентежені, а тому й вирішили допомагати іншим, маючи віру, що Господь надасть допомогу, яка була їм потрібна з власним домом. Після цього чоловік пояснив, що до прибуття членів Церкви, які запропонували допомогу, вони з дружиною молились. Вони отримали відповідь, що допомога прийде. Вона прийшла за кілька годин після цього запевнення.

Мені сказали, що дехто почав називати святих останніх днів, які носили жовті футболки з написом "Руки допомоги",—"Жовтими ангелами". Одна свята останніх днів відвезла свою машину в ремонт, і чоловік, який допомагав їй, розповів про свій "духовний досвід", коли люди в жовтих футболках прибирали дерева з його двору, а потім, як він сказав, вони "співали мені якусь пісню про Божеє дитя".

Ще одна жителька Флориди—також не нашої віри—розповіла, що святі останніх днів прибули до її домівки, коли вона працювала на своєму спустошеному подвір'ї, приголомшена, перевтомлена і готова розплакатися. За її словами, волонтери зробили справжнє чудо. Вони не лише старанно служили, а й раділи та усміхалися, не беручи нічого в замін.

Я бачив ту старанність і чув той сміх, коли в суботу ввечері відвідав групу святих останніх днів у Флориді. Волонтери припинили роботу з розчищення лише на короткий час, щоб я міг потиснути кілька рук. Вони сказали, що 90 членів Церкви з їхнього колу у штаті Джорджія вирішили приєднатися до рятівних робіт у штаті Флорида лише минулого вечора.

Вони виїхали з Джорджії о 4 годині ранку, кілька годин були в дорозі, працювали весь день до ночі і планували працювати знову наступного дня.

Про все це вони розповідали мені з усмішками й гумором. Я відчував, що єдине, чого вони хотіли, так це щоб їм вже припинили дякувати, аби вони могли взятися за роботу. Президент колу вже знов запустив бензопилу і працював над поваленим деревом, а єпископ переносив гілки, коли ми ще тільки сіли в машину, щоб дістатися наступної рятувальної команди.

Раніше того дня, коли ми вже від'їжджали з іншого місця, до машини підійшов якийсь чоловік, зняв свого капелюха й подякував нам за волонтерів. Він сказав: "Я не член вашої Церкви. Я не можу повірити, як багато ви зробили для нас. Нехай Бог благословить вас!" Волонтер-святий останніх днів, який стояв поруч з ним у жовтій футболці, усміхнувся й знизав плечима, ніби не заслуговував на цю похвалу.

У той час, як волонтери зі штату Джорджія приїхали, щоб допомогти цьому чоловікові, який не міг повірити в це, сотні святих останніх днів з тієї дуже спустошеної частини штату Флорида проїхали сотні миль на південь до іншого місця у штаті Флорида, де, як вони чули, людям пощастило ще менше.

Того дня я згадав і краще зрозумів пророчі слова пророка Джозефа Сміта: "Людина, сповнена любові Божої, не задовольняється благословеннями тільки своєї сім'ї, але прагнутиме сягнути цілого світу, прагнутиме благословляти весь рід людський" (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 432).

Ми бачимо подібну любов у житті святих останніх днів повсюди. Щоразу, коли у світі трапляється трагічна подія, святі останніх днів роблять пожертвування за гуманітарною програмою Церкви і пропонують волонтерське служіння. До цього рідко потрібно запрошувати. Насправді, в деяких випадках, нам доводилося просити тих, хто хоче служити волонтерами, зачекати й не їхати в центр відновлення, доки ті, хто керує цією роботою, не будуть готові прийняти їх.

Це бажання благословляти є плодом людей, які здобувають свідчення

про Ісуса Христа, Його євангелію, Його відновлену Церкву і Його пророка. Саме тому Господній народ не сумнівається і не боїться. Саме тому місіонери добровільно служать в усіх куточках світу. Саме тому батьки моляться зі своїми дітьми за інших. Саме тому провідники закликали свою молодь прийняти прохання Президента Монсона зануритися у Книгу Мормона всім серцем. Цей плід приходить не через заклик провідників, а завдяки тому, що молодь і члени Церкви діють з вірою. Та віра в дії, яка вимагає самовідданої жертви, приносить зміну серця, що дозволяє їм відчути любов Бога.

Однак наші серця залишаються зміненими тільки тоді, коли ми продовжуємо слідувати пораді пророка. Якщо ми припинимо старатися після однієї значної спроби, зміна поступово зникне.

Вірні святі останніх днів зміцнили свою віру в Господа Ісуса Христа, у те, що Книга Мормона є словом Бога, і у відновлення ключів священства в Його істинній Церкві. Це зміцнене свідчення надало нам більше мужності і стурбованості за інших Божих дітей. Але випробування і можливості, які лежать попереду, вимагатимуть навіть більшого.

Ми не можемо передбачити деталей, однак ми знаємо ширшу картину. Ми знаємо, що в останні дні світ буде у сум'ятті. Ми знаємо, що серед будь-яких проблем Господь поведе вірних святих донести євангелію Ісуса Христа до кожного народу, коліна, язика і всіх людей. І ми знаємо, що справжні учні Господа будуть гідні й готові прийняти Його, коли Він прийде знов. Нам не треба боятися.

Отже, хоча ми вже й зміцнили віру і сміливість в наших серцях, Господь очікує більшого від нас і від поколінь, які житимуть після нас. Вони матимуть бути сильнішими і сміливішими, оскільки творитимуть ще величніші й важчі речі, ніж ми. І вони відчуватимуть більшу протидію від ворога наших душ.

Господь дав рецепт до оптимізму на нашому шляху вперед: "Звертайтеся до Мене в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся" (УЗ 6:36). Президент Монсон розповів нам, як робити це. Ми маємо обмірковувати Книгу Мормона і слова пророків та застосовувати їх у своєму житті. Завжди молитись. Бути віруючими. Служити Господу всім своїм серцем, могутністю, розумом і силою. Нам слід молитися з усією енергією нашого серця про дар милосердя, чисту любов Христа (див. Мороній 7:47–48). І понад усе, ми маємо бути послідовними і завзятими у слідуванні пророчій пораді.

Коли шлях важкий, ми можемо покладатися на обіцяння Господа—обіцяння, про яке нагадав нам Президент Томас С. Монсон, часто цитуючи ці слова Спасителя: "І кожний, хто приймає вас, там і Я буду також, бо Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас" (УЗ 84:88).

Я свідчу, що Господь йде перед вашим лицем завжди, коли ви виконуєте Його доручення. Іноді ви будете ангелом, якого Господь посилає, щоб підтримати інших. Іноді вас будуть оточувати і підтримувати ангели. Але у вашому серці завжди буде Його Дух, як вам обіцяли під час кожної причасної служби. Вам лише потрібно виконувати Його заповіді.

Найкращі дні для царства Бога на землі ще попереду. Протидія зміцнить нашу віру в Ісуса Христа, як це відбувалося з днів пророка Джозефа Сміта. Віра завжди перемагає страх. Спільна праця веде до єдності. А ваші молитви за тих, хто в нужді, чує люблячий Бог, Який відповідає на них. Він не дрімає й не спить.

Я свідчу, що Бог Батько живий і хоче, щоб ви повернулися додому до Нього. Це істинна Церква Господа Ісуса Христа. Він знає вас, Він любить вас, Він наглядає за вами. Він викупив ваші й мої гріхи і гріхи всіх дітей Небесного Батька. Слідувати за Ним у вашому житті і у вашому служінні іншим—це єдиний шлях до вічного життя.

Я свідчу про це і залишаю вам моє благословення і мою любов. У священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Перехід триває!

Дорога назад, до нашого Небесного Батька, є найважливішою дорогою нашого життя.

Сто сімдесят років тому Бригам Янг вперше поглянув на Долину Солоного озера і проголосив: "Ось це місце!"[1] Він знав це місце через одкровення від Господа.

До 1869 року понад 70 тис. святих подолали подібний шлях. Незважаючи на багато відмінностей—у мові, культурі й національності—вони мали однакове свідчення про Батька, Сина і Святого Духа, Відновлення євангелії Ісуса Христа й бажання будувати Сіон—місце миру, щастя і краси, щоб готуватися до Другого пришестя Спасителя.

Серед тих перших святих, які прибули в Юту, була Джейн Маннінг Джеймс—дочка звільнених рабів, навернена до відновленої Церкви і надзвичайно вірна послідовниця Христа, яка подолала багато випробувань. Сестра Джеймс залишалася вірною святою останніх днів до кінця свого життя. Вона померла в 1908 році.

Вона писала: "Я хочу сказати прямо зараз, що моя віра в євангелію Ісуса Христа, як її навчають у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів, така ж сильна сьогодні, ні—якщо це можливо, навіть сильніша, ніж вона була в той день, коли я охристилася. Я сплачую десятину і пожертвування, дотримуюся Слова мудрості, я рано лягаю спати і рано прокидаюся, я намагаюся з усіх своїх невеликих сил показувати гарний приклад всім людям"[2].

Сестра Джеймс, як і багато інших святих останніх днів, не лише будувала Сіон своєю кров'ю, потом і сльозами, але також прагнула отримати Господні благословення, живучи за євангельськими принципами якнайкращим чином, і трималася своєї віри в Ісуса Христа—великого Цілителя всіх, хто щиро Його шукає.

Джейн Маннінг Джеймс залишалася вірною святою останніх днів попри важкі випробування.

Перші святі не були досконалими, але вони встановили фундамент, на якому ми будуємо сім'ї та суспільство, де люблять завіти і дотримуються їх. Про це розповідається в багатьох репортажах новин по всьому світу: про нашу відданість Ісусу Христу і наше волонтерське служіння з надання допомоги тим, хто поруч, і тим, хто живе далеко[3].

Президенте Айрінг, я також хочу висловити своє захоплення десятками тисяч ангелів у жовтих футболках, які служили в Техасі, Мексиці та інших місцях, згадуваних вами.

Я глибоко переконаний, що якщо ми втрачаємо свій зв'язок з тими, хто вже пішов з життя, у тому числі з нашими предками, які пройшли шлях піонерів, ми втратимо дорогоцінний скарб. У минулому я казав про "Віру в кожному кроці", і буду про це казати в майбутньому, бо я знаю, що підростаюче покоління повинно мати таку саму віру в Господа Ісуса Христа і Його відновлену євангелію, яка була у перших святих[4].

Мої предки, які були піонерами, належали до тих вірних піонерів, які тягнули ручні візки, їхали возами і йшли пішки до Юти. Вони, подібно до сестри Джейн Маннінг Джеймс, мали глибоку віру в кожному своєму кроці, коли прокладали власний шлях.

У щоденниках вони описують багато труднощів, голод і хвороби, а також свідчення про їхню віру в Бога і відновлену євангелію Ісуса Христа.

У них не було багато майна, але у них було багато благословень завдяки братерству і сестринству, які вони знайшли у Церкві Ісуса Христа. Коли у них була можливість, вони підбадьорювали тих, хто занепав духом, і благословляли хворих, служачи одне одному за допомогою священства Божого.

Сестри в Каче-Веллі, шт. Юта, служили святим у дусі Товариства допомоги, щоб "працювати в єдності, аби допомагати тим, хто в нужді"[5]. Моя прабабуся Маргарет Мак-Ніл Баллард служила опліч свого чоловіка Генрі, коли він 40 років головував у якості єпископа в Другому Логанському приході. Маргарет була президентом Товариства допомоги упродовж 30 з тих років. Вона приводила у свій дім бідних, хворих, вдів та сиріт, і вона навіть одягала померлих у чистий храмовий одяг.

Хоча треба і важливо пам'ятати історичний перехід мормонів у 19-му столітті, нам необхідно пам'ятати, що "перехід життям продовжується!" для кожного з нас, коли ми доводимо свою "віру в кожному кроці".

Новонаверненим тепер не потрібно збиратися в піонерські поселення на заході Сполучених Штатів. Натомість навернені збираються в місцевих підрозділах, де святі поклоняються Небесному Батькові в ім'я Ісуса Христа. За наявності 30 тис. місцевих підрозділів, встановлених по всьому світу, всі збираються у своєму Сіоні. Як зазначається в Писаннях: "Чисті серцем—це і є Сіон"[6].

Коли ми йдемо дорогою життя, то проходимо через випробування, які виявляють, чи будемо ми виконувати заповіді, які дав Господь[7].

Багато з нас долають чудову подорож відкриттів—вона веде до особистих досягнень і духовного підйому. Однак дехто перебуває на шляху, що веде до смутку, гріха, розчарування і розпачу.

У такому випадку запитайте себе: який ваш кінцевий пункт призначення? Куди ваші кроки вас ведуть? І чи веде ваша подорож до багатьох благословень, обіцяних Спасителем?[8]

Перехід назад до Небесного Батька є найважливішим переходом у нашому житті, і він триває кожного дня, кожного тижня, кожного місяця і кожного року, якщо ми збільшуємо свою віру в Нього і Його Улюбленого Сина Ісуса Христа.

Ми повинні обережно ставитися до того, куди наші кроки нас приведуть. Ми повинні бути пильними і дослухатися до поради, яку Ісус дав своїм учням, відповідаючи на ці запитання: "Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?"

Ісус же промовив у відповідь їм: "Стережіться, щоб вас хто не звів!"[9]

Сьогодні я повторюю пораду, з якою раніше зверталися провідники Церкви.

- Брати і сестри, тримайте доктрину Христа в чистоті і не піддавайтеся обману тих, хто видозмінює вчення. Євангелія Батька і Сина була відновлена через Джозефа Сміта, пророка цього останнього розподілу.
- Не слухайте тих, кого не було висвячено і/або рукопокладено в їхні церковні покликання й підтримано за загальною згодою членами Церкви[10].
- Стережіться організацій, груп або осіб, які заявляють, що мають втаємничені відповіді на доктринальні питання, яких, за їхніми словами, сучасні апостоли і пророки не мають або не розуміють.
- Не слухайте тих, хто спонукає вас до участі у схемах швидкого збагачення. Наші члени Церкви втратили надто багато грошей, тож будьте обережними.

У деяких місцях надто багато наших членів Церкви поглядають за відмітку й шукають таємні знання, вдаючись до коштовних та сумнівних практик з метою зцілення й підтримки.

В офіційній заяві Церкви, виданій рік тому, написано: "Ми закликаємо членів Церкви бути обережними, коли йдеться про участь у будь-якій групі, що обіцяє—за гроші—дивовижне зцілення або заявляє, що володіє особливими методами доступу до сили зцілення, джерелом якої не є належним чином висвячені носії священства"[11].

У *Довіднику* Церкви міститься порада: "Члени Церкви не повинні користуватися медичними або оздоровчими методами, які, з точки зору етики або закону, є сумнівними. Місцеві провідники повинні

радити членам Церкви, які мають проблеми зі здоров'ям, проконсультуватися з компетентними, професійними практикуючими лікарями, які мають ліцензію в країнах, де практикують"[12].

Будьте мудрими і зрозумійте, що такі практики можуть негативно впливати на ваш емоційний стан, а згодом зашкодити вашому духу і тілу.

Для наших предків-піонерів незалежність та самозабезпечення були вкрай необхідними, але і відчуття громади мало таке ж важливе значення. Вони працювали разом і допомагали одне одному долати фізичні й психологічні труднощі того часу. Для чоловіків був кворум священства, а для жінок—Товариство допомоги. Ця модель не змінилася і в наші дні.

Товариство допомоги і кворуми священства піклуються про духовне і матеріальне благополуччя наших членів Церкви.

Залишайтеся на євангельському шляху, маючи "віру в кожному кроці", аби ви могли безпечно повернутися назад у присутність Небесного Батька та Ісуса Христа. Господь—наш дорогий Спаситель. Він—Викупитель світу. Ми повинні шанувати священне ім'я Господа і жодним чином не легковажити ним, завжди намагаючись дотримуватися Його заповідей. Якщо ми так будемо чинити, Він благословить нас і безпечно вестиме додому.

Я запрошую кожного, хто чує мій голос, радо вітати і приймати всіх, хто сьогодні прокладає свою дорогу, незалежно від того, на якій ділянці шляху він знаходиться.

Пам'ятайте, що немає величнішого послання, яким людина може поділитися, ніж послання Відновлення, яке, якщо його приймають і живуть за ним, обіцяє вічну радість і мир—а саме вічне життя. Тож давайте застосовувати свою енергію, силу і свідчення, щоб допомагати нашим місіонерам знаходити, навчати і христити Божих дітей, аби вони могли мати силу євангельського вчення як дороговказ у повсякденному житті.

Нам потрібно з милосердям ставитися до Божих дітей і позбутися будь-яких забобонів, у тому числі расизму, сексизму і націоналізму. Можна сказати, що ми дійсно віримо в те, що благословення відновленої євангелії Ісуса Христа призначаються для кожної Божої дитини.

Я свідчу, що "перехід триває" і запрошую вас залишатися на євангельському шляху, поки ви будете продовжувати просуватися вперед, з любов'ю і співчуттям простягаючи руку допомоги всім Божим дітям, аби ми могли об'єднаними зусиллями очистити серця і руки для отримання "багатьох благословень", що чекають на всіх, хто дійсно любить Господа. Про це я молюся в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Бригам Янг у спогадах Уілфорда Вудраффа в *The Utah Pioneers* (1880), 23.
2. Jane Manning James autobiography, ca. 1902, Church History Library, Salt Lake City; see also James Goldberg, "The Autobiography of Jane Manning James", Dec. 11, 2013, history.lds.org.
3. Див., наприклад, Jill DiSanto, "Penn Research Shows That Mormons Are Generous and Active in Helping Others", *Penn News*, Apr. 17, 2012.
4. Див. M. Russell Ballard, "Faith in Every Footstep", *Ensign,* Nov. 1996.
5. "The Purpose of Relief Society", lds.org/callings/relief-society/purposes; див. також *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 9.1.1.
6. Учення і Завіти 97:21.
7. Учення і Завіти 97:25.
8. Див. Учення і Завіти 97:28.
9. Матвій 24:3-4.
10. Див. Учення і Завіти 26:2; 28:13; 43:6–7.
11. Church spokesman Eric Hawkins, in Daniel Woodruff, "The Business behind Christ-Centered Energy Healing", Sept. 28, 2016, kutv.com.
12. *Довідник 2*, 21.3.6.

Тед Р. Каллістер
Генеральний президент Недільної школи

Боже переконливе свідчення про Книгу Мормона

Книга Мормона—переконливе Боже свідчення про божественність Ісуса Христа, пророче покликання Джозефа Сміта і про абсолютну істинність цієї Церкви.

Книга Мормона—це не лише ключовий камінь нашої релігії; вона також може стати ключовим каменем нашого свідчення й зробити його непохитним, коли ми стикаємося з випробуваннями чи не знаходимо відповіді на запитання. Ця книга є вагою на терезах істини, яка переважує сукупну вагу всіх аргументів критиків. Чому? Тому що коли вона істинна, тоді Джозеф Сміт був пророком і ця Церква є відновленою Церквою Ісуса Христа, незважаючи на будь-які історичні або інші доводи, що суперечать цьому. З цієї причини критики намагаються спростовувати Книгу Мормона, але перепони, з якими вони стикаються, є нездоланними, оскільки книга є істинною.

По-перше, критики повинні пояснити, як Джозеф Сміт, 23-річний сільський юнак з обмеженою освітою, створив книгу з сотнями унікальних імен і місць, а також докладний опис історій та подій. Відповідно до цього багато критиків висувають припущення, що він був творчим генієм, який покладався на численні книги та інші місцеві ресурси, аби створити історичну канву Книги Мормона. Але всупереч їхнім твердженням не існує жодного свідка, який би заявив, що бачив у Джозефа хоча б один з цих імовірних матеріалів до того, як він почав переклад.

Навіть якби цей аргумент був достовірним, його, на жаль, недостатньо, щоб пояснити існування Книги Мормона. Також необхідно знайти відповідь на запитання: як Джозеф читав усі ці імовірні матеріали, уникаючи всіх невідповідностей, зберігаючи послідовність заплутаних фактів щодо того, хто був на якому місці і коли, а потім диктував усе це, покладаючись на досконалу пам'ять? Бо коли Джозеф Сміт перекладав, у нього не було жодних записів. Справді, його дружина Емма пригадувала: "У нього не було ні рукопису, ні книги, з якої можна було б читати. … Він не міг мати щось таке, що міг би приховати від мене"[1].

То як же Джозеф виконав цей надзвичайний подвиг, надиктувавши більше 500 сторінок без жодних записів? Аби це зробити, йому треба було не лише бути творчим генієм, але й мати дивовижну фотографічну пам'ять. А якщо це вірно, то чому його критики не привертають увагу до цього видатного таланту?

Але є щось більше. Ці аргументи стосуються лише історичного аспекту книги. Найголовніше питання

залишається без відповіді: як Джозеф створив книгу, яка випромінює Дух, і де він знайшов таке глибоке вчення, більша частина якого або пояснювала християнські вірування того часу, або суперечила їм?

Наприклад, Книга Мормона навчає, всупереч більшості християнських вірувань, що Падіння Адама було позитивним кроком вперед. В ній описуються завіти, які ми укладаємо під час хрищення, про що не згадується в Біблії.

Крім того, хтось може запитати: де Джозеф узяв таку потужну ідею щодо Христової Спокути—Ісус може не лише очищати нас, але і вдосконалювати? Де він знайшов надзвичайну проповідь про віру в книзі Алми 32? Або проповідь царя Веніямина про Спасителеву Спокуту—мабуть, найвидатнішу проповідь на цю тему в усіх Писаннях? Або алегорію про оливне дерево з усіма її складнощами та доктринальним багатством? Коли я читав цю алегорію, то мав робити схему, аби запам'ятати всі подробиці сюжету. Чи можемо ми тепер повірити в те, що Джозеф Сміт просто надиктував ці проповіді з голови, не маючи жодних нотаток?

Всупереч такому висновку Божа рука помітна на всіх сторінках Книги Мормона, про що свідчать її величні доктринальні істини, зокрема видатні проповіді про Спокуту Ісуса Христа.

Якби Джозеф Сміт не був пророком, тоді, беручи до уваги ці та багато інших визначних доктринальних положень, критикам доведеться погодитися з тим, що він був також теологічним генієм. Але якщо це так, тоді виникає запитання: чому Джозеф був єдиним за 1800 років після служіння Христа, хто створив таку велику кількість унікальних пояснювальних доктрин? Відповідь така: саме одкровення, а не геніальність були джерелом створення цієї книги.

Але якщо ми навіть уявимо, що Джозеф був творчим і теологічним генієм, який мав фотографічну пам'ять,—самі по собі ці таланти не робили з нього вправного письменника. Тоді, щоб пояснити існування Книги Мормона, критики повинні також визнати, що Джозеф був від природи обдарованим письменником у віці 23 років. Інакше, як він поєднав величезну кількість імен, місць і подій, створивши гармонійну цілісність, не припустившись жодних розбіжностей? Як він в подробицях описав військові стратегії, створив красномовні проповіді та придумав фрази, які підкреслюють, завчають напам'ять, цитують і поміщають на двері холодильників мільйони людей, наприклад: "Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові" (Мосія 2:17) або "Люди є, щоб мати радість." (2 Нефій 2:25). Ці послання—справжні. Вони живуть, дихають і надихають. Припустити, що Джозеф Сміт у віці 23 років володів навичками, необхідними для написання такої монументальної праці в одному рукописному екземплярі приблизно за 65 робочих днів—це просто суперечить реаліям життя.

Президент Рассел М. Нельсон, досвідчений і вмілий письменник, розповідав, що йому доводилося 40 разів переписувати свій виступ на останній генеральній конференції. Чи можемо ми після всього цього повірити, що Джозеф Сміт від себе надиктував усю Книгу Мормона без переписувань, з усього кількома незначними граматичними змінами, які було внесено пізніше?

Дружина Джозефа, Емма, підтверджувала неможливість такого задуму: "Джозеф Сміт [у юності] не вмів ні написати, ні продиктувати зрозумілий, добре складений лист, не кажучи вже про те, щоб надиктувати таку книгу, як Книга Мормона"[2].

І, під кінець, навіть якщо людина приймає всі попередні аргументи, незважаючи на їхню сумнівність, критики стикнуться зі ще однією великою перешкодою. Джозеф заявляв, що Книга Мормона була написана на золотих пластинах. Ця заява гостро критикувалася у його дні—бо "кожен" знав, що стародавню історію записували на папірусі чи на пергаменті, поки через багато років не було знайдено стародавню історію, записану на металевих пластинах. Крім того, критики стверджували, що використання цементу, як це описано в Книзі Мормона, було неможливим для стародавніх мешканців Америки з технічних причин, доки цементні споруди не були знайдені в стародавній Америці. Як критики зараз враховують ці та подібні небажані

відкриття? Як бачите, Джозеф також, мабуть, мав неабиякий хист у передбаченні подій. Певним чином, незважаючи на те, що всі факти були проти нього, незважаючи на всі існуючі наукові та академічні знання, його здогади були правильними, в той час як усі помилялися.

Зрештою, можна дивуватися, як хтось може повірити, що всі ці безпідставні фактори та сили, запропоновані критиками, випадково об'єдналися таким чином, що дозволили Джозефу написати Книгу Мормона, а отже сприяти сатанинській містифікації. Але чи матиме це якийсь сенс? Всупереч цим твердженням ця книга надихнула мільйони людей відкинути Сатану і більше наслідувати Христа.

В той час як хтось може прийняти рішення вірити розмірковуванням критиків, як на мене, це інтелектуальний і духовний глухий кут. Щоб повірити цьому, мені довелося б прийняти одне недоведене твердження за одним. Крім того, мені довелося б відкинути свідчення кожного з одинадцяти свідків[3], хоча кожен залишився вірним своєму свідченню до самого кінця; я повинен був би відхилити божественне вчення, яке своїми високими істинами сповнює цю священну книгу сторінку за сторінкою; я повинен би був ігнорувати той факт, що безліч людей, включаючи мене, наблизились до Бога, читаючи цю книгу, а не будь-яку іншу, і, понад усе, мені доведеться зректися підтвердження, яке приносить Святий Дух. Це суперечило б усьому, про істинність чого я знаю.

Один з моїх хороших і яскравих друзів на певний час відійшов від Церкви. Нещодавно він написав мені про своє повернення: "Спочатку мені хотілося, щоб я отримав підтвердження Книги Мормона з точки зору історії, географії, лінгвістики та культури. Але коли замість цього я зосередився на тому, чого вона навчає про євангелію Ісуса Христа і Його спасительну місію, я почав здобувати свідчення про її істинність. … Одного разу, коли я читав у своїй кімнаті Книгу Мормона, я зупинився, став на коліна і гаряче помолився та чітко відчув, як Небесний Батько прошепотів моєму духові, що Церква і Книга Мормона безсумнівно істинні. За три з половиною роки, поки я по-новому досліджував Церкву, я щиро і повністю переконався в її істинності".

Якщо хтось приділить час і смиренно прочитає Книгу Мормона та поміркує над нею, як це зробив мій друг, і дослухається до лагідних плодів Духа, тоді та людина зрештою отримає бажане свідчення.

Книга Мормона—це один із безцінних дарів Бога для нас. Вона є мечем і щитом одночасно—вона посилає слово Боже на битву за серця праведних і служить найбільшим захисником істини. Ми, святі, не лише маємо обов'язок і привілей захищати Книгу Мормона, але і можливість активно нею користуватися—проповідувати із силою її божественне вчення та підтверджувати, що вона дійсно є вінцевим свідченням про Ісуса Христа і Його божественність.

Я складаю урочисте свідчення, що Книга Мормона була перекладена даром і силою Бога. Ця книга—переконливе Боже свідчення про божественність Ісуса Христа, пророче покликання Джозефа Сміта і про абсолютну істинність цієї Церкви. То нехай же вона стане ключовим каменем нашого свідчення, аби про нас могли сказати, як про тих навернених ламанійців, що вони "ніколи не відпали" (Алма 23:6). В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Емма Сміт, у "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald,* Oct. 1, 1879, 289, 290.
2. Емма Сміт, у "Last Testimony of Sister Emma", 290.
3. Див. "Свідчення трьох свідків" і "Свідчення восьми свідків" у вступі до Книги Мормона.

Старійшина Джоні Л. Коч
Сімдесятник

Нарізно, але все ще єдині

В Церкві, не зважаючи на наші відмінності, Господь очікує від нас єдності!

В червні 1994 року я з нетерпінням їхав додому з роботи, щоб подивитися по телевізору, як наша національна футбольна команда гратиме на чемпіонаті світу. Після того, як я вирушив додому, то побачив здалека, як на тротуарі чоловік швидко їхав в інвалідному візку. Я помітив, що візок був прикрашений нашим бразильським прапором. Я знав, що він також їхав додому, щоб подивитися гру!

Коли наші шляхи перетнулися, а наші очі зустрілися, на долю секунди я відчув, наскільки сильно ми з тим чоловіком були єдині! Ми їхали в різні сторони, не знали одне одного та знаходилися в досить різному соціальному і фізичному становищі, але наша спільна пристрасть до футболу і любов до нашої країни допомогли нам відчувати єдність в той самий момент! Я більше ніколи не бачив того чоловіка, але сьогодні, багато років потому, я ще досі можу бачити ті очі і відчувати той міцний зв'язок з тим чоловіком. Зрештою, ми всі виграли матч і чемпіонат світу того року!

В Церкві, не зважаючи на наші відмінності, Господь очікує від нас єдності! Він сказав в Ученні і Завітах: "Будьте єдиними; а якщо ви не єдині, ви не Мої"[1].

Коли ми всі заходимо в дім зборів, щоб поклонятися групою, нам слід залишити наші відмінності позаду, включаючи расу, соціальний статус, політичні переконання, академічні та професійні досягнення і натомість зосередитися на наших спільних духовних цілях. Разом ми співаємо гімни, роздумуємо про ті самі завіти під час причастя і разом вголос кажемо "амінь" після виступів, уроків і молитов—це означає, що ми всі разом погоджуємося з тим, що було сказано.

Все це, що ми робимо колективно, допомагає нам створити сильне відчуття єдності в зібранні.

Проте те, що насправді визначає, зміцнює чи руйнує нашу єдність, так це те, як ми поводимося, коли знаходимося окремо від інших членів Церкви. Як ми всі знаємо, це неминуче і нормально, що ми всі урешті-решт говоримо одне про одного.

В залежності від того, що ми вибираємо сказати одне про одного, наші слова можуть скріпити наші "серця у єдності"[2], як навчав про це Алма тих, кого христив у водах Мормона, або вони знищать любов, довіру і доброзичливість, яким слід існувати поміж нас.

Деякі коментарі можуть тонко руйнувати єдність, наприклад: "Так, він хороший єпископ; але бачили б ви його, коли він був молодим чоловіком!"

Ось більш конструктивна версія цього коментаря: "Єпископ такий хороший, він з роками став набагато зрілішим і мудрішим".

Часто ми вішаємо незмінні ярлики на людей, коли кажемо щось подібне: "Наш президент Товариства допомоги безнадійна; вона така вперта!" Натомість можна сказати: "З президентом Товариства допомоги

останнім часом щось не так; можливо, у неї щось сталося. Давайте допоможемо їй і підтримаємо її!"

Брати і сестри, ми не маємо права характеризувати будь-кого, включаючи когось з нашого церковного оточення, як невідворотно зіпсований продукт! Натомість наші слова про інших людей повинні відображати нашу віру в Ісуса Христа і Його Спокуту, та що в Ньому і через Нього ми завжди можемо змінюватися на краще!

Дехто починає критикувати провідників і членів Церкви та відділятися від них через щось зовсім незначне.

Це сталося з чоловіком на ім'я Саймондс Райдер, який став членом Церкви в 1831 році. Після того, як він прочитав одкровення, яке стосувалося його, він був приголомшений, коли побачив, що його прізвище було неправильно написане: *Rider* з англійською літерою *i* замість *y*. Його реакція на цю подію сприяла його сумніву відносно пророка і зрештою призвела до переслідування Джозефа і відходу від Церкви[3].

Також цілком ймовірно, що всіх нас будуть поправляти наші церковні провідники, що й буде перевіркою того, наскільки ми єдині з ними.

Мені було лише 11, але я пам'ятаю, як 44 роки тому, дім зборів, в якому моя сім'я відвідувала Церкву, закривався на реконструкцію. Перед початком реконструкції були проведені збори, на яких місцеві провідники і територіальні провідники обговорювали, як члени Церкви допомагатимуть своєю працею в реконструкції. Мій батько, який до того головував над цим підрозділом багато років, висловив своє сильне переконання, що цю роботу має виконувати підрядник, а не аматори.

Його переконання було не лише відкинуто в тому випадку, але ми також чули, що йому суворо і публічно докоряли за те. Він був людиною дуже відданою Церкві, а також був солдатом в Другій світовій війні в Європі, і звик до протистоянь і боротьби за те, у що він вірив! Декому було б цікаво, яка була його реакція після того випадку. Чи продовжував він стояти на своєму і протистояти прийнятому рішенню?

Ми бачили сім'ї в нашому приході, які стали слабшими в євангелії і припинили відвідувати збори, тому що не могли бути єдиними з провідниками. Я сам також був свідком того, як багато моїх друзів з Початкового товариства не залишилися вірними в своїй молодості через те, що їхні батьки завжди знаходили вади в членах Церкви.

Однак мій батько вирішив залишитися єдиним зі святими. Кілька днів потому, коли члени приходу збиралися, аби допомогти в ремонті, він "запросив" нашу сім'ю слідувати за ним до дому зборів, де ми змогли б допомогти будь-яким чином.

Я був розлюченим. Я відчув, що хочу спитати у нього: "Тату, чому ми допомагаємо з реконструкцією, якщо ти проти того, щоб члени Церкви робили це?" Але вигляд його обличчя знеохотив мене це зробити. Я хотів бути гідним для повторного освячення. Тож, на щастя, я вирішив промовчати і просто піти й допомагати в будівництві!

Батько не побачив нової каплиці, тому що помер до закінчення цієї роботи. Але члени нашої сім'ї, в якій тепер головувала моя мама, продовжували виконувати свою роботу, доки її не було закінчено, і, таким чином, ми були єдиними з моїм батьком, з членами Церкви, з нашими провідниками і, що найважливіше, з Господом!

За декілька хвилин до того, як Він пережив той болісний досвід у Гефсиманському саду, коли Ісус молився Батькові за Своїх апостолів і всіх нас, святих, Він сказав: "Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я—у Тобі"[4].

Брати і сестри, я свідчу, що, коли ми вирішуємо бути єдиними з членами і провідниками Церкви—як тоді, коли ми збираємося разом, так і, особливо тоді, коли ми поодинці—ми будемо також відчувати більш досконалу єдність з нашим Небесним Батьком і Спасителем. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення і Завіти 38:27.
2. Мосія 18:21.
3. Див. Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* (1983), 93–94.
4. Іван 17:21.

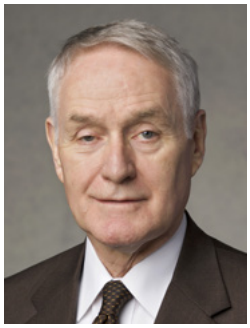

Старійшина Стенлі Г. Елліс
Почесний сімдесятник

Чи довіряємо ми Йому? Важко—це добре

Якою б не була проблема, важке може бути добрим для тих, хто просуватиметься вперед із вірою і довірятиме Господу та Його плану.

Перш, ніж почати, я від імені всіх нас, кого вразили спустошення від нещодавніх ураганів та землетрусів, висловлюю свою щиру вдячність усім учасникам "Рук допомоги" та їхнім організаторам, які допомогли нам і принесли надію.

У жовтні 2006 року я вперше виступив на генеральній конференції. Я відчував, що важливе послання для всесвітньої Церкви повинно містити запевнення: "Господь довіряє нам!"

Він дійсно довіряє нам у дуже багато способів. Він дав нам євангелію Ісуса Христа і, в цьому розподілі, її повноту. Він цілковито довіряє нам повноваження Свого священства з ключами для його належного використання. Маючи цю силу, ми можемо благословляти, служити, отримувати обряди і укладати завіти. Він довіряє нам Свою відновлену Церкву, включно зі святими храмами. Він довіряє Своїм слугам запечатувальну владу—щоб зв'язувати на землі та мати це зв'язаним на небесах! Він навіть довіряє нам бути земними батьками, вчителями і вихователями Його дітей.

Після стількох років служіння генеральним авторитетом у багатьох частинах світу я проголошую зі ще більшою впевненістю: Він довіряє нам.

Тож запитання до присутніх на цій конференції є таким: "Чи довіряємо ми Йому?"

Чи довіряємо ми Йому?

Президент Томас С. Монсон часто нагадує нам: "Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!

Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки.

Не будь мудрий у власних очах" (Приповісті 3:5–7).

Чи віримо ми в те, що Його заповіді призначені для нашого блага? Що Його провідники, хоч і недосконалі, вірно скеровують нас? Що Його обіцяння надійні? Чи віримо ми в те, що Небесний Батько та Ісус Христос знають нас і прагнуть допомогти нам? Навіть під час випробувань, викликів та у важкі часи, чи ми все ще довіряємо Йому?

Озираючись у минуле, зазначу, що я отримав деякі найкращі уроки у найважчі часи—чи то в юності, на місії, на початку нової кар'єри, намагаючись звеличувати свої покликання, створюючи велику сім'ю або докладаючи усіх зусиль, щоб бути самозабезпеченим. Стає очевидним, що важко—це добре!

Важко—це добре

Коли нам важко, це робить нас сильнішими, упокорює нас і дає нам нагоду випробувати себе. Наші улюблені піонери з ручними візками прийшли до пізнання Бога *у дуже важких обставинах.* Чому для описання того, як Нефій і його брати здобували пластини з латуні, знадобилося написати два розділи, і лише три вірші про те, щоб закликати сім'ю Ізмаїла приєднатися до них в пустині? (Див. 1 Нефій 3–4; 7:3–5). Здається, Господь хотів зміцнити Нефія через зусилля зі здобуття пластин.

Важкі ситуації у нашому житті не повинні бути для нас несподіванкою. Один із перших завітів, які ми

укладаємо з Господом,—це жити за законом жертви. За визначенням, жертва—це коли віддається щось бажане. З набуттям досвіду ми пізнаємо, що це невелика ціна у порівнянні з благословеннями, які за цим приходять. Під проводом Джозефа Сміта було сказано, що "релігія, яка не вимагає принесення в жертву всього, ніколи не матиме достатньо сили, щоб породити необхідну для життя та спасіння віру"[1].

Члени Божества знають, що таке важко. Бог Батько пожертвував Своїм Єдинонародженим Сином, віддавши Його на жахливі страждання Спокути, що включали в себе смерть через розп'яття. У Писаннях сказано, що Ісус Христос навчився "послуху з того, що вистраждав був" (Євреям 5:8). Він добровільно вистраждав нестерпний біль Спокути. Святий Дух безперечно виявляє довготерпіння, спонукаючи, застерігаючи і скеровуючи нас, хоча іноді це ігнорують, невірно витлумачують або забувають.

Складова плану

Важке—це складова євангельського плану. Одна з цілей цього життя полягає в тому, щоб ми були випробуваними (див. Авраам 3:25). Небагато людей страждали більш незаслужено, ніж народ Алми. Вони втекли від злочестивого царя Ноя, а натомість потрапили в рабство до ламанійців! Через ці випробування Господь навчив їх, що Він карає Свій народ і випробовує "їхню терпеливість і їхню віру" (Мосія 23:21).

У жахливі дні, коли Джозеф Сміт був у в'язниці Ліберті, Господь навчав його "витерпіти це достойно" (УЗ 121:8) і пообіцяв, що якщо він це зробить, то "все це додасть тобі досвіду і буде тобі на благо" (УЗ 122:7).

Президент Томас С. Монсон благав: "Завжди обираймо те, що складніше й правильне, аніж те, що легше й неправильне"[2]. Говорячи про наші храми, він зазначив, що "немає надто великої жертви, надто великої ціни, надто важкої боротьби заради отримання [храмових] благословень"[3].

У світі природи важке є складовою кола життя. Курчаті важко проклюнутися крізь міцну шкаралупу яйця. Але, коли хтось намагається це полегшити, курча не напрацьовує витривалості, необхідної для життя. Подібним чином зусилля метелика, щоб звільнитися з кокону, зміцнять його для подальшого життя.

Завдяки цим прикладам ми бачимо, що важке це *константа*! Перед усіма нами постають виклики. *Змінною* є наша реакція на важке.

Колись деякі люди у Книзі Мормона зазнали "великих переслідувань" і "багатьох скорбот" (Геламан 3:34). Як вони реагували? "Вони постилися і молилися часто, і ставали все сильнішими і сильнішими в своїй покірливості, і все стійкішими і стійкішими у вірі в Христа, до того, що наповнило їхні душі радістю і втіхою" (Геламан 3:35). Інший приклад мав місце після років війни: "Через надзвичайно довгу тривалість війни між Нефійцями і Ламанійцями, багато хто став закам'янілим … ; і багато хто став м'якшим через свої скорботи, так що вони упокорилися перед Богом" (Алма 62:41).

Кожен з нас вибирає, як реагувати на важке.

Будьте обережні з легким

До того, як служити у цьому покликанні, я був фінансовим консультантом у Х'юстоні, шт. Техас. Здебільшого я працював з мультимільйонерами, які володіли власним бізнесом. Майже всі вони створили свій успішний бізнес з нічого завдяки тому, що багато і важко працювали. Найсумнішим для мене було почути, як деякі з них казали, що хочуть полегшити життя своїм дітям. Вони не хотіли, щоб їхні діти страждали так, як вони самі. Іншими словами, вони хотіли позбавити своїх дітей саме того, що зробило їх самих успішними.

На відміну від цього, ми знайомі з сім'єю, яка застосувала інший підхід. Батьки були натхнені досвідом Дж. С. Пенні. Коли йому виповнилося вісім років, його батько сказав йому: "Відтепер ти маєш фінансово забезпечувати себе сам". Вони винайшли власний варіант: після того, як їхні діти закінчували школу, вони мали самі забезпечувати себе фінансами—на подальшу освіту (в коледжі, університеті тощо) та на власне фінансове утримання (справжнє самозабезпечення) (див. УЗ 83:4). На щастя, діти реагували мудро. Усі вони закінчили коледж, а кілька з них—університет, і все це самотужки. Це не було легко, але вони з цим

впоралися. Вони зробили це, доклавши старанність і віру.

Віра, щоб довіряти Йому.

Запитання "Чи довіряємо ми Йому?" можна було б краще висловити так: "Чи є у нас *віра*, щоб довіряти Йому?"

Чи є у нас *віра*, щоб довіряти Його обіцянням стосовно десятини, що з 90 відсотками нашого прибутку *плюс Господньою допомогою* нам краще, ніж зі 100 відсотками *на самоті*?

Чи маємо ми достатньо *віри*, щоб довіряти, що Він відвідає нас у наших скорботах (див. Мосія 24:14), що Він буде боротися проти тих, хто бореться проти нас (див. Ісая 49:25; 2 Нефій 6:17) та що Він освятить наші скорботи нам на користь (див. 2 Нефій 2:2)?

Чи виявимо ми *віру*, необхідну для дотримання Його заповідей, щоб Він міг благословити нас як в мирському, так і в духовному? І чи продовжимо ми залишатися вірними до кінця, щоб Він міг прийняти нас у Свою присутність (див. Мосія 2:41)?

Брати і сестри, ми можемо мати віру, щоб довіряти Йому! Він хоче того, що є найкращим для нас (див. Мойсей 1:39). Він відповість на наші молитви (див. УЗ 112:10). Він дотримається Своїх обіцянок (див. УЗ 1:38). Він має силу виконати ці обіцянки (див. Алма 37:16). Він знає все! І, найголовніше, Він знає, що є найкращим (див. Ісая 55:8–9).

Небезпечний світ

Наш сьогоднішній світ складний. Зло шаленіє, у кожній країні є корупція, тероризм досягає навіть безпечних місць, є обвал економік, безробіття, хвороби, стихійні лиха, громадянські війни, деспотичні лідери тощо. Що нам слід робити? Тікати чи йти у бій? Що буде правильним? Будь-який з цих виборів може бути небезпечним. Джорджу Вашингтону і його військам було небезпечно йти у бій, але також і нашим предкам-піонерам було небезпечно тікати. Нельсону Манделі було небезпечно боротися за свободу. Кажуть, що для перемоги зла достатньо лише, щоб хороші люди нічого не робили[4].

Не бійтеся!

Чим би ми не займалися, нам не слід ані приймати рішень, ані діяти під впливом духа страху. Саме так, "Бо не дав нам Бог духа страху" (2 Тимофію 1:7). (Чи усвідомлюєте ви, що на думці "не бійся" наголошується в усіх Писаннях?) Господь навчив мене, що розчарування і страх—це знаряддя супротивника. Господній рецепт для важких часів—вирушати вперед із вірою.

Що таке важко?

У кожного з нас можуть бути різні думки щодо того, що є важким. Дехто може вважати важким платити десятину, коли з фінансами скрутно. Провідникам іноді важко очікувати, що бідна людина платитиме десятину. Для декого з нас може бути важким вирушити вперед із вірою, щоб укласти шлюб або народити дітей. Є ті, кому важко "бути задоволеними тим, чим Господь наділив їх" (див. Алма 29:3). Може бути важко бути задоволеним нашим теперішнім покликанням (див. Алма 29:6). Церковне покарання може здаватися дуже важким, але для декого воно стає початком процесу справжнього покаяння.

Якою б не була проблема, важке може бути добрим для тих, хто просуватиметься вперед із вірою і довірятиме Господу та Його плану.

Моє свідчення

Мої брати і сестри, я свідчу, що ці провідники, які сидять позаду мене, покликані Богом. Їхнє бажання добре служити Господу і допомагати нам вкорінює євангелію у наших серцях. Я люблю і підтримую їх.

Я люблю нашого Спасителя, Ісуса Христа. Я дивуюся тому, що Він настільки полюбив Батька і нас, щоб стати нашим Спасителем і Викупителем; що, роблячи це, Він мав перенести такі сильні страждання, що це змусило Його "тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом" (УЗ 19:18). Втім, поставши перед цією жахливою перспективою і її необхідністю, Він підтвердив Батькові: "Проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!" (Лука 22:42). Я радію словам ангела: "Нема Його тут, бо воскрес" (Матвій 28:6).

Його приклад—це дійсно "дорога, і правда, і життя" (Іван 14:6). Тільки наслідуючи цей приклад ми можемо знайти "мир у цьому світі і вічне життя у тому світі, що прийде" (УЗ 59:23). Наслідуючи Його приклад і застосовуючи Його вчення, я пізнав для себе, що кожна з його "цінних та великих обітниць" (2 Петра 1:4) істинна.

Найбільше за все я бажаю стояти поруч з Мормоном, істинним учнем Ісуса Христа (див. 3 Нефій 5:13), і одного дня почути з Його вуст: "Гаразд, рабе добрий і вірний!" (Матвій 25:21). В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Lectures on Faith* (1985), 69.
2. Томас С. Монсон, "Вибір", *Ліягона,* трав. 2016, с. 86.
3. Томас С. Монсон, "Святий храм—маяк світові", *Ліягона,* трав. 2011, с. 92.
4. Див. John Stuart Mill, *Inaugural Address: Delivered to the University of St. Andrews, Feb. 1, 1867* (1867), 36.

Старійшина Еділсон де Паула Перрелла
Сімдесятник

Важливі істини—нам потрібно діяти

Завдяки Першому видінню та пророку Джозефу Сміту були явлені знання та істини, які є необхідними для нашого щастя в цьому житті та для нашого піднесення.

Увіці приблизно семи років, я запитав у своєї матері: "Коли ми з тобою помремо і потрапимо на небеса, ти все ще будеш моєю матір'ю?" Вона не очікувала такого запитання. Але, виходячи з того, що їй було відомо, вона відповіла: "Ні, на небесах ми будемо братами і сестрами. Я не буду твоєю матір'ю". Я не сподівався почути таку відповідь.

Через деякий час після тієї короткої розмови два молоді чоловіки з'явилися біля воріт нашого дому. Якимось дивом мій батько дозволив їм увійти. Вони сказали, що є місіонерами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Ці старійшини, як ми навчилися їх називати, почали навчати нашу сім'ю. Я дуже чітко пам'ятаю, як ми почувалися щасливими і були в захваті кожного разу, коли вони приходили до нас додому. Вони розповіли нам про юнака, який пішов у гай, щоб запитати у Бога, яка церква була істинною, і що він бачив Бога та Ісуса Христа[1]. Старійшини показали нам зображення того видіння, і коли я побачив його, то пізнав, що Джозеф Сміт дійсно бачив Бога Батька та Ісуса Христа. Місіонери сказали, що завдяки цьому видінню істинна Церква Ісуса Христа знову знаходиться на землі[2].

Місіонери також навчали нас Божого плану щастя і відповіли на запитання нашої сім'ї стосовно релігії. Вони навчали нас, що сім'ї дійсно можуть бути разом після цього життя, як батько, мати та сини й доньки.

Наша сім'я охристилася. Дорога до зміни старих звичок, відмови від традицій і активного членства в Церкві часом була вибоїстою. Але завдяки милості та любові Бога і з допомогою багатьох провідників та членів Церкви, ми пережили перші складні роки.

Мільйони людей, які вже приєдналися до Церкви, разом з багатьма тими, хто навертається і христиться кожного тижня, отримали свідчення про Перше видіння. Святий Дух може часто повторювати це свідчення кожному з нас, якщо ми намагаємося жити за простими істинами євангелії Ісуса Христа.

Завдяки Першому видінню та пророку Джозефу Сміту були явлені додаткові знання та істини, які є необхідними для нашого щастя в цьому житті та нашого піднесення в присутність Бога. Я розповім про три істини з тих, які ми отримали завдяки тому, що один юнак став на коліна і щиро помолився, і згідно з якими ми повинні діяти.

Бог покликає пророків вести і направляти нас

Важливою істиною, яку ми дізнаємося завдяки Першому видінню і пророку Джозефу Сміту, є те, що Бог покликає пророків[3], провидців і одкровителів, щоб навчати, направляти, застерігати і вести нас[4]. Ці чоловіки—промовці Бога на землі[5], наділені повноваженням говорити і діяти в ім'я Господа[6]. Чітко дотримуючись їхніх порад, ми будемо захищені і отримаємо обрані благословення в нашій подорожі на цій землі.

Навчаючись в Університеті Бригама Янга, я—молодий, неодружений колишній місіонер, відвідав сесію священства генеральної конференції в Скинії на Храмовій площі. Президент Езра Тефт Бенсон, який тоді був Президентом Церкви, закликав кожного колишнього місіонера

серйозно поставитися до шлюбу і зробити його головним пріоритетом у своєму житті[7]. Після тієї сесії я знав, що мене закликано покаятися і що мені необхідно діяти згідно з порадою пророка.

Саме тому я вирішив повернутися в свою рідну країну, Бразилію, щоб знайти дружину. Перед тим як поїхати до Бразилії на двомісячне стажування, я зателефонував своїй мамі і декому з друзів та склав список з іменами приблизно 10 молодих жінок. Кожна з них—потенційна дружина.

Знаходячись у Бразилії, після багатьох роздумів і молитов, я зустрівся з однією з молодих жінок зі списку, ходив з нею на побачення, заручився з нею і призначив дату нашого одруження. Це не побило рекорди студентів в Прово, штат Юта, по швидкості з якою ми перейшли від побачень до заручин, але це було швидко за бразильськими нормами.

Кілька місяців потому ми з Елейн одружилися. Вона—кохання мого життя і найкраще благословення.

Я не пропоную всім складати подібний список, але я рекомендую—можливо навіть дуже рекомендую—щоб ми, почувши слова сучасних пророків, завжди діяли.

Божим пророком в наш час є Президент Томас С. Монсон, і ми будемо благословенні, дотримуючись його порад з точністю.

Знання про істинну природу Бога

Ще одна істина, яка стала відома завдяки Першому видінню і пророку Джозефу Сміту,—це істинна природа Бога. Просто уявіть, наскільки ми благословенні тим, що знаємо, що Бог—Особа, Яка має тіло з плоті й кісток так само відчутне на дотик, як і наше[8], що ми можемо поклонятися справжньому Богу, Якого ми можемо розуміти і Який явив Себе та Свого Сина Своїм пророкам—як пророкам давнини, так і пророкам у ці останні дні[9]. Він—Бог, Який чує наші молитви і відповідає на них[10]; Бог, Який дивиться на нас з небес[11] і Який постійно турбується про наше духовне і фізичне благополуччя; Бог, Який дає нам свободу волі, щоб ми могли самостійно зробити вибір наслідувати Його і без примусу виконувати Його заповіді[12]; Бог, Який дає нам благословення і дозволяє нам стикатися з випробуваннями, щоб ми могли зростати і ставати подібними до Нього.

Він—люблячий Бог, Який надав план, за допомогою якого ми можемо насолоджуватися щастям в цьому житті та у вічності.

Ісус Христос—наш Спаситель

Завдяки Першому видінню і пророку Джозефу Сміту ми отримали знання про реальність і священну місію Господа Ісуса Христа, який є наріжним каменем нашої релігії.

Оскільки смерть увійшла у світ, то настільки ж вірно, як ми живемо зараз, колись ми усі помремо. Одним з наслідків смерті буде безповоротна втрата нашого фізичного тіла; ми не зможемо зробити нічого, щоб отримати його знову. Крім того, оскільки ми всі грішимо під час нашої подорожі тут, на землі, ми ніколи не зможемо повернутися до присутності нашого Небесного Батька.

Чи можете ви собі уявити наслідки того, щоб бути позбавленими можливості знаходитися в присутності Бога і більше ніколи не мати тіла?

Щоб звільнити нас від смерті і гріха був потрібен Спаситель і Викупитель. Під керівництвом Небесного Батька Ісус Христос прийшов на землю, зазнав страждань, помер на хресті та воскрес, щоб ми також могли воскреснути і, за умови щирого покаяння та укладання і дотримання священних завітів, знову бути в присутності Бога.

Яків пояснював: “О яка велика благодать нашого Бога, Який готує шлях для нашого порятунку від влади цієї жахливої потвори; так, тієї потвори, смерті і пекла, яким я називаю смерть тіла, а також смерть духа”[13].

Ісус—це обіцяний Месія, Законодавець, Святий Ізраїлевий, наш Господь, наш Спаситель, наш Викупитель, наш Цар, наше Все.

Хай же ми всі продовжимо діяти згідно з цими важливими істинами і знанням, виявляючи наш послух Богу і Його Улюбленому Сину. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Джозеф Сміт—Історія 1:17–18.
2. Див. Учення і Завіти 1:30.
3. Див. Амос 3:7.
4. Див., наприклад, стосовно *навчати:* Матвій 28:20; 2 Нефій 9:48; *направляти: Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі* (2016), с. 275; *застерігати:* Єзикіїль 3:17; *вести:* Учення і Завіти 124:45.
5. Див. 2 Нефій 3:18.
6. Див. Єзекіїль 3:4; Лука 1:70; Дії 3:21; Учення і Завіти 1:38.
7. Див. Ezra Taft Benson, “To the Single Adult Brethren of the Church”, *Ensign,* May 1988, 51–53.
8. Див. Учення і Завіти 130:22.
9. Див. Учення і Завіти 110:2–3.
10. Див. Мосія 9:18.
11. Див. Учення і Завіти 1:1.
12. Див. 2 Нефій 2:27; Геламан 14:30; Учення і Завіти 58:28.
13. 2 Нефій 9:10.

Старійшина Ян С. Ардерн
Сімдесятник

Шукайте в найкращих книгах

Коли ми навчаємося з найкращих книг, ми захищаємо себе проти грізних щелеп тих, хто намагаються з'їсти наше духовне коріння.

Одного разу рано-вранці я побачив голодну і добре замасковану гусеницю на чудовому кущі троянд. З того, як виглядали деякі безлисті пагони, навіть випадковому спостерігачу було очевидно, що вона проїла собі шлях через ніжне листя своїми грізними щелепами. Я не міг не подумати про це, як про алегорію—існують люди, схожі на цю гусеницю; їх можна знайти по всьому світу, а деякі з них настільки добре замасковані, що ми можемо впустити їх в наше життя, і перш ніж ми це збагнемо, вони з'їдають наше духовне коріння і коріння членів наших сімей і друзів.

Ми живемо у дні, коли дезінформація стосовно наших вірувань процвітає. В такі часи наша неспроможність захистити і зміцнити власне духовне коріння є запрошенням його з'їсти для тих, хто прагне зруйнувати нашу віру в Христа і наше вірування в Його відновлену Церкву. В часи Книги Мормона Зизром прагнув зруйнувати віру віруючих.

Його дії і слова були як "пастка супротивника, яку він поставив, щоб упіймати … народ, щоб він міг привести [їх] у залежність від нього, щоб він міг обплутати [їх] своїми путами" (Алма 12:6). Ці самі пастки існують і сьогодні, і нам потрібно бути пильними духовно і зводити надійний фундамент на нашому Викупителі (див. Геламан 5:12), щоб не бути зв'язаними путами Сатани і щоб нас не було старанно ведено по заборонених шляхах, про які говориться в Книзі Мормона (див. 1 Нефій 8:28).

Під час свого життя апостол Павло дав застереження, яке можна застосувати й в наші дні: "Бо я знаю, що … із вас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою…" (Дії 20:29–30).

Застереження Павла та сучасних пророків і апостолів нагадують нам, що ми повинні робити все, що можемо, аби духовно укріпити себе проти слів опозиції і обману. Коли я відвідую приходи і коли Церкви, мене надихає те, що я бачу, чую і відчуваю, коли святі позитивно і з відданістю реагують на вчення Спасителя і Його слуг.

Покращення в дотриманні Суботнього дня є лише одним прикладом того, як члени Церкви духовно укріплюють себе, приймаючи заклики пророків. Подальше зміцнення можна побачити в збільшенні обсягу храмової і сімейно-історичної роботи, коли сім'ї збирають своїх предків через храмові обряди. Наше духовне коріння зміцнюється, коли щирі особисті і сімейні молитви стають бастіонами нашої віри і коли ми щоденно каємося, шукаємо напарництва Святого Духа і дізнаємося про нашого Спасителя та Його якості і намагаємося стати схожими на Нього (див. 3 Нефій 27:27).

Наш Спаситель, Ісус Христос—Світло для світу, і Він кличе нас слідувати за Ним. Ми повинні дивитися на Нього увесь час, особливо в темні і непогожі ночі, коли буря сумніву і невпевненості крадеться, наче густий туман. Якщо з протилежного берегу вод ріки, де стоїть велика і простора будівля (див. 1 Нефій 8:26) на вас вказують пальцями, висміюючи, принижуючи і закликаючи, я прошу вас негайно ж відвернутися, щоб вас не переконали підступні і хитрі засоби, які хочуть відділити вас від істини та її благословень.

Проте лише цього не буде достатньо в наші дні, коли викривлені речі говоряться, пишуться і зображуються. Старійшина Роберт Д. Хейлз навчав нас: "Доки ви не будете повністю залучені до життя за євангелією—життя з усім вашим "серцем, могутністю, розумом і силою"—ви не зможете привнести достатньо духовного світла, щоб потіснити темряву" ("З темряви до Його дивовижного світла", *Ліягона,* лип. 2002, с. 78). Звичайно, що наше бажання слідувати за Христом, Який є Світлом для світу (див. Іван 8:12), означає, що ми повинні діяти згідно з Його вченнями. Ми духовно зміцнені, укріплені і захищені, коли діємо згідно зі словом Бога.

Чим більше світла в нашому житті, тим менше темряви. Однак навіть коли в нас удосталь світла, ми стикаємося з людьми і коментарями, які викривлюють наші вірування і випробовують нашу віру. Апостол Яків писав, що "досвідчення [н]ашої віри дає терпеливість" (Якова 1:3). Опираючись на це знання, старійшина Ніл А. Максвелл навчав: "Терпеливий учень … не здивується і не припинить слідувати, коли Церкву зображують у фальшивому світлі" ("Patience" [Brigham Young University devotional, Nov. 27, 1979], speeches.byu.edu).

Дійсно, ставляться запитання стосовно історії та вірувань нашої Церкви. Нам треба з великою уважністю вирішити, куди звертатися за правильними відповідями. Ми нічого не дізнаємося, якщо будемо досліджувати погляди і точки зору менш проінформованих або незадоволених людей. Апостол Яків дав найкращу пораду: "А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога" (Якова 1:5).

Але перед тим, як просити у Бога, треба ретельно навчатися, бо в Писаннях вказано шукати "в найкращих книгах слів мудрості" і "прагн[ути] знання, саме через навчання і також через віру" (УЗ 88:118). Є достатня кількість цих книг, написаних натхненими небесами провідниками Церкви і визнаними, вірними та надійними вченими історії та доктрини Церкви. Однак жодна не перевищує величі слова Бога, відкритого в канонізованих Писаннях. З тих тонких сторінок, насичених глибокими духовними знаннями, ми дізнаємося істину через Святого Духа і, таким чином, збільшуємо наше світло.

Президент Томас С. Монсон закликав нас "вивчати з молитвою Книгу Мормона і обмірковувати її вчення щодня" ("Сила Книги Мормона", *Ліягона,* трав. 2017, с. 87).

Кілька років тому, коли я служив президентом місії в Суві, Фіджі, деякі місіонери отримали досвід, який укріпив у них силу навернення Книги Мормона. Одного спекотного і вологого дня два старійшини завітали до одного дому в невеличкому поселенні в Лабазі.

На їх стук в двері їм відкрив старенький чоловік, який слухав місіонерів, коли ті свідчили про істинність Книги Мормона. Вони дали йому примірник і запросили його читати і молитися, щоб дізнатися, так само, як і вони знають про це, що вона є словом Бога. Він коротко відповів: "Завтра я повертаюся в море рибалити. Я читатиму, коли буду в морі, а коли повернусь, ви можете відвідати мене знову".

Поки його не було, місіонерів змінили, і кілька тижнів потому нова пара старійшин прийшла, щоб відвідати рибалку. На той момент він прочитав усю Книгу Мормона, отримав підтвердження її істинності і хотів дізнатися більше.

Цей чоловік був навернений Святим Духом, Який свідчив про істинність дорогоцінних слів на кожній сторінці подій і доктрин, яким навчали ще в давнину і які збереглися для наших днів в Книзі Мормона. Це саме благословення доступне й кожному з нас.

Дім—це досконале місце для сімей, де вони можуть навчатися і ділитися цінними думками з Писань та словами пророків і отримувати доступ до церковних матеріалів на сайті LDS.org. Там ви знайдете багато інформації про євангельські теми, такі, як розповіді про Перше видіння. Коли ми навчаємося з найкращих книг, ми захищаємо себе проти

грізних щелеп тих, хто намагаються з'їсти наше духовне коріння.

Незважаючи на нашу молитву, навчання і роздуми, є деякі запитання, на які ми ще не знайшли відповіді, але ми не повинні дозволити цьому погасити полум'я віри, яке палає у нас всередині. Такі запитання—це запрошення розбудовувати нашу віру, і їм не слід розпалювати якусь мить оманливого сумніву. Суть релігії не в тому, щоб мати конкретну відповідь на кожне запитання. Пошук відповідей—це одна з цілей віри. Стосовно цього старійшина Джеффрі Р. Холланд навчав нас, що "коли ці моменти настають і з'являються проблеми, які відразу не усунути, *міцно тримайтеся за те, що ви вже знаєте, і твердо стійте доти, доки не прийде додаткове знання*" ("Вірую, Господи", *Ліягона,* трав. 2013, с. 94).

Навколо себе ми бачимо радість багатьох, хто залишається сильним, продовжуючи живити своє духовне коріння. Їхніх віри та послуху достатньо, щоб дати їм велику надію на їхнього Спасителя, а від того походить велике щастя. Вони не заявляють, що знають все, але вже сплатили ціну, щоб знати достатньо, аби мати мир і жити з терпеливістю, намагаючись отримати більше знання. Рядок за рядком їхня віра вкорінюється в Христі, і вони залишаються сильними, як співгорожани святим.

Нехай кожен з нас живе так, щоб грізні щелепи замаскованих гусениць не знайшли собі місця ні зараз, ні в майбутньому, в нашому житті, щоб ми могли залишитися "стійкими у вірі в Христа, аж до самого кінця" (Алма 27:27). В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Хосе Л. Алонсо
Сімдесятник

Любіть один одного, як Він нас полюбив

Якщо ми будемо служити людям і прощати їх зі щирою любов'ю, ми зможемо отримати зцілення і силу подолати наші власні випробування.

Під час Останньої вечері Спаситель дав Своїм учням нову заповідь, сказавши:

"Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!

По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою"[1].

Учні Спасителя отримали нову заповідь, робити щось більше, щось величніше і більш божественне. Цю нову заповідь і це запрошення підсумовано ключовою фразою—"як Я вас полюбив".

Любов—це дія; любов—це служіння

"Любов—це відчуття глибокої відданості, турботи і прихильності. Найвеличніший приклад Божої любові до Його дітей виявлено у нескінченному спокутуванні Ісуса Христа"[2]. "Так-бо Бог полюбив світ,—написав Іван,—що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне"[3]. "Любов до Бога і до ближніх є тим, що характеризує учнів Ісуса Христа"[4].

Кілька років тому, коли нашому найстаршому внуку Хосе було чотири роки, він грався з моєю дружиною. У той час, як вони сміялися і добре проводили час разом, наш онук запитав її: "Бабусю, ти любиш мене?"

Вона відповіла: "Так, Хосе, я справді люблю тебе".

Потім він запитав її ще: "Звідки ти знаєш, що ти мене любиш?"

Вона описала йому свої почуття і сказала про все, що робила і що була готова зробити для нього.

Згодом моя дружина дізнавалась у Хосе те саме, так само проникливо запитуючи: "Звідки ти знаєш, що ти мене любиш?"

Його невинна і щира відповідь була така: "Я люблю тебе, бо відчуваю це у своєму серці". Те, як Хосе з любов'ю ставився до бабусі того дня і завжди, свідчить, що любов—це поєднання як дій так і глибоких почуттів.

Цар Веніямин навчав: "Я кажу вам це, щоб ви навчилися мудрості; щоб ви дізналися, що коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові"[5].

У сучасному світі, де є так багато страждань через різні обставини, послати текстове повідомлення зі смішним смайликом або гарну картинку зі словами "Я люблю тебе"—це добре і цінно. Але те, що більшість з нас мають зробити—це відкласти вбік наші мобільні пристрої і своїми руками і ногами допомагати людям, які дуже цього потребують. Любов без служіння—це як віра без діл, вона дійсно мертва.

Любов—це прощення

Чиста любов Христа, тобто милосердя[6], надихає нас не лише на дії та служіння іншим, але й дає силу прощати у будь-якій ситуації. Дозвольте мені розповісти вам про випадок, який вплинув на моє життя і змінив його. Тед і Шерон, батьки Купера, які сьогодні тут, дозволили мені розповісти про те, що сталося в їхній сім'ї понад дев'ять років тому. Я розповім цю історію від імені Теда, батька Купера:

"21 серпня 2008 року був перший день навчання у школі, і три старші брати Купера: Іван, Гарретт і Логан разом стояли на автобусній зупинці, чекаючи на можливість зайти в автобус. Купер, якому було чотири роки, їхав на велосипеді, а моя дружина, Шерон, ішла пішки.

Моя дружина була через дорогу від Купера і жестом покликала його, щоб той переїхав дорогу. У той же час із-за рогу дуже повільно виїхала машина, яка повертала вліво, і переїхала Купера.

Мені подзвонив сусід і повідомив, що Купера збила машина. Я швидко поїхав до автобусної зупинки, щоб побачити його. Купер лежав на траві. Йому було важко дихати, але жодної видимої травми у нього не було.

Я став біля Купера на коліна і сказав якісь слова підтримки, щось подібне до: "Все буде добре. Тримайся". У той момент підійшов керівник моєї групи первосвящеників, Натан, зі своєю дружиною. Вона запропонувала нам дати Куперу благословення священства. Ми поклали наші руки на голову Купера. Не пам'ятаю, що я казав у благословенні, але чітко пам'ятаю присутність інших навколо нас. І саме в цей момент я зрозумів, що Купер не виживе.

Купера доставили на вертольоті до лікарні, однак він таки помер. Я відчував, як Небесний Батько казав мені, що моя земна відповідальність закінчилася і що відтепер Він піклувався про Купера.

Ми змогли провести деякий час із Купером у лікарні. Там працівники підготували його, щоб ми могли його обняти і сказати наші прощальні слова, і дозволили побути з ним і потримати його стільки, скільки ми бажали.

По дорозі додому моя знесилена горем дружина і я подивилися одне на одного і почали говорити про хлопця, який був за кермом. Ми не знали його, хоча він жив через одну вулицю від нас і був у межах нашого приходу.

Наступного дня нам було дуже важко, оскільки нас повністю поглинуло горе. Я став на коліна і молився щиріше, ніж будь-коли. Я попросив у Небесного Батька в ім'я мого Спасителя забрати від мене моє величезне горе. Він так і зробив.

Пізніше того дня один з радників у президентстві нашого колу організував для нас зустріч із молодим чоловіком, водієм машини, та його батьками вдома у цього радника. Ми

з Шерон чекали на прибуття хлопця та його батьків. Коли відчинилися двері, ми вперше побачили його. Мій єпископ прошепотів мені на вухо: "Підійди до нього". Ми з Шерон разом його обняли. Ми плакали разом протягом, як здавалося, дуже довгого часу. Ми сказали йому, що ми знали, що те, що сталося, було чистою випадковістю.

Для мене і Шерон було дивом, що ми обидва відчували, що це так і було, і відчуваємо це і досі. За милістю Бога ми змогли вибрати вищий шлях, простий і єдиний шлях, і любити цього молодого чоловіка.

З плином років ми дуже зблизилися з ним і його сім'єю. Він ділився з нами найціннішими визначними моментами свого життя. Ми навіть пішли з ним разом до храму, коли він готувався до місії"[7].

Брати і сестри, Тед без жодного сумніву знає, що наш Небесний Батько любить нас. Він знає, що бути готовим пробачити і таким чином зняти з себе тягар, це настільки ж приємно, як і отримати прощення. Приємні почуття приходять від наслідування прикладу нашого найвеличнішого Взірця. У Книзі Мормона Алма проголосив про Спасителя: "І Він піде, зносячи муки, і страждання, і спокуси всякого роду; і це для того, щоб слово могло виповнитися, яке каже, що Він візьме на Себе муки і хвороби Свого народу"[8].

Брати і сестри, яка це дивовижна історія справжньої любові і прощення! Ми так само можемо мати радість і щастя, служачи іншим та прощаючи їх. Георгій, ще один наш онук, часто каже: "Яка ми сім'я"? І сам же відповідає: "Ми щаслива сім'я!"

Президент Томас С. Монсон радив нам: "Давайте дослідимо своє життя і приймемо рішення наслідувати приклад Спасителя, виявляючи доброту, любов і милосердя"[9].

Я знаю, що наш Небесний Батько і Його Син, Ісус Христос, люблять нас і готові допомогти нам діяти з такою ж любов'ю одне до одного, з якою і Вони полюбили нас. І я знаю, що якщо ми будемо служити людям і прощати їх зі щирою любов'ю, ми зможемо отримати зцілення і силу подолати наші власні випробування. І я проголошую це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 13:34–35.
2. "Love", Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Іван 3:16.
4. "Love", Gospel Topics, topics.lds.org.
5. Мосія 2:17.
6. Див. Мороній 7:47.
7. Адаптовані уривки з неопублікованого рукопису Теда Мардесіча.
8. Алма 7:11.
9. Томас С. Монсон, "Доброта, милосердя і любов", *Liahona*, трав. 2017, с. 67.

Старійшина Ніл Л. Андерсен
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Голос Господа

Я свідчу, що на цій конференції ми почули голос Господа. Перевірка для кожного з нас—це те, як ми відреагуємо.

Спершу я скажу щось приємне для маленьких дітей. Так, це остання сесія, і так, я—останній промовець.

Недавно, відвідуючи храм у центрі м. Прово, штат Юта, я захоплювався картиною під назвою *Перше видіння, здалека*. На картині зображено світло і силу з небес, коли Батько і Син відвідали молодого Джозефа Сміта.

Не порівнюючи цього з дуже священним моментом, який розпочав відновлення, я можу уявити подібне зображення, яке б відображало світло і духовну силу Бога, що спускаються на цю генеральну конференцію і, як результат, ці сила і світло просуваються по всьому світу.

Я свідчу вам, що Ісус є Христос, що Він керує справами цієї священної роботи і що генеральна конференція є однією з дуже важливих подій, коли Він дає вказівки Своїй Церкві і особисто нам.

Нас навчають з висоти

В день, коли Церква була організована, Господь призначив Джозефа Сміта бути пророком, провидцем і апостолом Господа Ісуса Христа[1] та сказав Церкві:

"Бо його слово ви повинні отримувати як з Моїх власних уст, з усім терпінням і вірою.

Бо як будете робити це, ворота пекла не переможуть вас; … і Господь Бог розжене сили темряви перед вами і зробить так, щоб небеса захиталися для вашого блага"[2].

Пізніше всі члени Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів також були підтримані і висвячені як пророки, провидці і одкровителі[3].

Зараз, коли ми збираємося під спрямуванням Президента Томаса С. Монсона, ми очікуємо, що те, що почуємо буде "волею Господа, … думкою Господа, … голосом Господа і силою Бога на спасіння"[4]. Ми довіряємо Його обіцянню: "Чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно"[5].

В суєті і плутанині нашого сучасного світу життєво важливо довіряти і вірити словам Першого Президентства і Кворуму дванадцятьох для нашого духовного зростання і витривалості[6].

Ми разом прийшли на цю чудову конференцію. Мільйони святих останніх днів та людей інших віросповідань з понад 200 країн, які розмовляють понад 93 мовами, відвідують ці сесії або читають послання цієї конференції.

Ми приходимо сюди, помолившись і підготувавшись. У багатьох з нас є важливі проблеми і щирі запитання. Ми хочемо поновити

На картині Перше видіння, здалека *зображено світло і силу з небес.*

Світло і духовна сила від Бога зійшли на генеральну конференцію.

Сила і світло від генеральної конференції, у свою чергу, поширюється по світу.

нашу віру в нашого Спасителя, Ісуса Христа, і зміцнити нашу здатність протистояти спокусі та уникати відволікань. Ми приходимо, щоб нас навчали з висоти.

Розум і воля Господа

Для Першого Президентства і Дванадцятьох, які зазвичай виступають на кожній конференції, величезний обов'язок підготовки своїх послань є водночас повторюваним тягарем і священною довірою.

Багато років тому, ще до початку мого служіння в якості генерального авторитета, я запитав старійшину Далліна Х. Оукса, чи готував він різні виступи для кожної конференції колу. Він відповів, що не робив цього, але додав: "Але мої виступи на генеральній конференції—різні. Я можу змінити 12–15 чорнових варіантів, аби впевнитися, що скажу те, що Господь хоче, щоб я сказав"[7].

Коли і як саме приходить натхнення для виступів на генеральній конференції?

За відсутності призначених тем, ми бачимо, як гарно небеса координують тематики і теми вічної істини на кожній конференції.

Один з братів сказав мені, що отримав свою тему для цієї конференції відразу ж після свого виступу минулого квітня. Інший зазначив три тижні тому, що він все ще молився і чекав скерування від Господа. Ще один, коли я запитав, скільки часу потрібно, щоб підготувати виступ, що торкається особливо чутливої теми, відповів: "Двадцять п'ять років".

Бувають моменти, коли головна ідея може прийти швидко, але зміст і деталі вимагають величезних духовних зусиль. Піст і молитва, вивчення і віра—завжди є частиною процесу. Господь не хоче фальші, яка б зробила нечітким Його голос до святих.

Спрямування на виступ для генеральної конференції часто відбувається вночі або рано-вранці, коли виступ далекий від думок нашого розуму. Раптом, неочікувані ідеї і, часом, конкретні слова і фрази ллються як чисте одкровення[8].

Коли ви слухаєте, послання, які ви отримуєте, можуть бути дуже буквальними або ж вони можуть бути індивідуальними саме для вас.

Багато років тому, виступаючи на генеральній конференції, я розповів про фразу, яка виникла в моєму розумі, коли я роздумував, чи був готовий до служіння на місії. Фраза була така: "Ти не знаєш усього, але знаєш достатньо!"[9] Молода жінка, яка була на генеральній конференції того дня, розповіла мені, що молилася щодо пропозиції одруження, запитуючи себе, наскільки добре вона знала молодого чоловіка. Коли я промовив слова "Ти не знаєш усього, але знаєш достатньо", Дух підтвердив їй, що вона *таки* знала його досить добре. Вони щасливо одружені вже багато років.

Я обіцяю вам, що, коли ви підготуєте ваш дух і прийдете, очікуючи почути голос Господа, у вашому розумі з'являться думки і почуття, призначені особливо для вас. Ви вже відчували їх на цій конференції або відчуєте, коли вивчатимете послання в наступні тижні.

На тепер і на наступні місяці

Президент Монсон сказав:

"Знайд[іть] час прочитати конференційні виступи"[10].

"Помірку[йте] над [ними]. … Я зрозумів, що маю навіть більшу користь від цих натхненних проповідей, коли вивчаю їх більш глибоко"[11].

Вчення генеральної конференції—це роздуми, які Господь хоче, щоб ми мали зараз і в наступні місяці.

Пастир "іде перед [своїми вівцями], і вівці слідом за ним ідуть, бо знають голос його"[12].

Часто Його голос направляє нас до якоїсь зміни в нашому житті. Він закликає нас покаятися. Він запрошує нас "іти за Ним".

Подумайте про ці висловлювання з цієї конференції:

Сьогодні вранці президент Генрі Б. Айрінг сказав: “Я свідчу, що Бог Батько живий і хоче, щоб ви повернулися додому до Нього. Це істинна Церква Господа Ісуса Христа. Він знає вас, Він любить вас, Він наглядає за вами”[13].

Вчора президент Дітер Ф. Ухтдорф сказав: “Я свідчу, що коли ми почнемо або продовжимо дивовижну подорож, яка веде до Бога, наше життя буде кращим… і Господь використає нас у дивовижний спосіб заради благословення людей навколо нас і заради досягнення Його вічних цілей”[14].

Президент Рассел М. Нельсон вчора вдень сказав: “Я обіцяю: якщо ви щоденно занурюватимете себе у Книгу Мормона, ви зможете бути захищеними від лих сьогодення, навіть від всепоглинаючої чуми порнографії та інших згубних звичок, що отуплюють розум”[15].

Старійшина Даллін Х. Оукс вчора сказав: “Я свідчу, що Проголошення про сім’ю—це проголошення вічної істини, волі Господа стосовно Його дітей, які прагнуть вічного життя”[16].

А старійшина М. Рассел Баллард лише кілька хвилин тому сказав: “Нам потрібно з милосердям ставитися до Божих дітей і позбутися будь-яких забобонів, у тому числі расизму, сексизму і націоналізму”[17].

У нас є трохи часу і тому я хотів би додати дещо про старійшину Роберта Д. Хейлза. Перше Президентство сказало старійшині Хейлзу, що він може коротко виступити на недільній ранковій сесії, якщо його здоров’я дозволить йому. Здоров’я не дозволило йому цього зробити, однак він підготував виступ, який закінчив минулого тижня і яким поділився зі мною. Беручи до уваги, що він помер приблизно три години тому, я поділюсь трьома рядками з його виступу.

Я цитую старійшину Хейлза: “Коли ми вирішуємо мати віру, ми готові стояти в присутності Бога. … Після того, як Спасителя було розп’ято, Він явився лише тим, які “були вірними у свідченні про [Нього] за свого смертного життя”. [УЗ 138:12]. Ті, “які відкинули свідчення … пророків, [не могли] бачити присутності [Спасителя] і не узріли Його обличчя” [УЗ 138:21]. … Наша віра готує нас бути в присутності Господа”.

Добрий Господь надихнув президента Рассела М. Нельсона наприкінці ранкової сесії швидко залишити будівлю, пропустити обід і поспішити до ліжка старійшини Хейлза. Він зміг прибути туди і бути там, як його президент кворуму, з ангелом,

У 1979 році доктор Нельсон мав відчуття, що йому слід виконати пораду Спенсера В. Кімбола вивчати мандаринську мову.

Внаслідок бажання доктора Нельсона виконати пораду Президента Кімбола, доктор Ву Інькай відвідав Солт-Лейк-Сіті і доктор Нельсон читав лекції та виконував операції в Китаї.

У жовтні 2015 року президента Рассела М. Нельсона було вшановано офіційною заявою, в якій його назвали “давнім другом Китаю”.

Мері Хейлз, коли старійшина Хейлз залишив смертне життя.

Реагувати на голос Господа

Я свідчу, що на цій конференції ми почули голос Господа.

Нам не слід лякатися, коли слова Господніх слуг протилежать тому, як думає світ і як інколи думаємо ми. Це завжди було так. Я стою на колінах в храмі з моїми братами. Я свідчу про доброту їхніх душ. Їхнє найбільше бажання—радувати Господа і допомагати Божим дітям повернутися до Його присутності.

Сімдесятники, Верховний єпископат, генеральні президентства Товариства допомоги, Товариства молодих жінок і Початкового товариства та інші провідники допоміжних організацій додали надзвичайного натхнення цій конференції, разом з чудовою музикою і вдумливими молитвами.

В посланнях генеральної конференції можна знайти скриню скарбів небесного спрямування. Перевірка для кожного з нас—це те, як ми відреагуємо на те, що чуємо, що читаємо і що відчуваємо.

Дозвольте поділитися досвідом про реакцію на пророчі слова з життя президента Рассела М. Нельсона:

У 1979 році, за п'ять років до його покликання генеральним авторитетом, брат Нельсон відвідував збори до початку генеральної конференції. "Президент Спенсер В. Кімбол закликав усіх присутніх прискорити їхню ходу в поширенні євангелії по всьому світу. Серед країн, на яких Президент Кімбол наголосив особливо, був Китай. Він заявив: "Нам потрібно служити китайцям. Нам слід вивчати їхню мову. Нам слід молитися за них і допомагати їм"[18].

У віці 54 роки під час зборів брат Нельсон відчув, що йому слід вивчати мандаринську мову. Хоча він і був зайнятим кардіохірургом, він негайно ж знайшов собі репетитора.

Невдовзі після початку вивчення мови доктор Нельсон, взявши участь у з'їзді, несподівано дізнався, що сидить поруч з "відомим китайським хірургом, доктором Ву Інькай. … Завдяки тому, що [брат Нельсон] вивчав мандаринську, він почав розмову [з доктором Ву]"[19].

Бажання доктора Нельсона слідувати за пророком привело до візиту доктора Ву в Солт-Лейк-Сіті, а доктор Нельсон відвідав Китай, аби прочитати лекції і зробити операції.

Його любов до китайського народу, а також і їхня любов і повага до нього, зростали.

В лютому 1985 року, через десять місяців після його покликання в Кворум Дванадцятьох Апостолів, старійшина Нельсон отримав несподіваний дзвінок з Китаю з благанням прилетіти в Пекін, щоб прооперувати дуже відомого китайського оперного співака, серце якого відмовляло. За заохоченням президента Гордона Б. Хінклі, старійшина Нельсон повернувся до Китаю. Свою останню операцію він провів в Китайській Народній Республіці.

Лише два роки тому, у жовтні 2015 року, президента Рассела М. Нельсона ще раз вшанували офіційною заявою, назвавши його "давнім другом Китаю".

Тоді вчора ми почули, як тепер 93-річний президент Рассел М. Нельсон говорив про благання Президента Томаса С. Монсона до "кожного з нас [на минулій квітневій конференції] вивчати з молитвою Книгу Мормона і обмірковувати її вчення щодня".

Так само, як він це зробив, коли був зайнятим кардіохірургом, коли найняв репетитора мандаринської мови, президент Нельсон негайно ж послухався поради Президента Монсона і застосував її в своєму житті. Він сказав, що не просто читав, а "склав переліки того, чим Книга Мормона *є*, що вона *підтверджує*, що вона *спростовує*, що вона *виповнює*, що вона *прояснює* і що вона *відкриває*"[20].

І тоді, що цікаво, цим ранком, будучи другим свідком, президент Генрі Б. Айрінг також говорив про свою реакцію на заклик Президента Монсона. Чи ви пам'ятаєте ці слова? "Як і багато з вас, я чув слова пророка, як голос Господа, звернений до мене. І також, як і багато хто з вас, я вирішив дослухатися до цих слів"[21].

Нехай це буде прикладом для нас у нашому власному житті.

Обіцяння і благословення

Я обіцяю, що коли ви почуєте голос Господа до вас у вченнях цієї генеральної конференції і потім будете діяти відповідно до тих спонукань, то відчуєте дотик небес, і ваше життя і життя оточуючих вас людей будуть благословенні[22].

Протягом цієї конференції ми думали про нашого дорогого пророка. Ми любимо вас, Президенте Монсон. Я завершую його словами, сказаними з цієї трибуни. Я вірю, що він хотів би дати це благословення кожному з нас сьогодні, якби міг бути з нами. Він сказав: "На завершення цієї конференції, я закликаю благословення небес на кожного з вас. … Я молюся, щоб наш Небесний Батько благословив вас і ваші сім'ї. Нехай послання і дух цієї конференції відобразяться в усьому, що ви робите—у ваших домах, вашій роботі, ваших зборах і всіх ваших справах".

Він завершив: "Я люблю вас. Я молюся за вас. Нехай Бог благословить вас. Нехай Його обіцяний спокій буде з вами зараз і завжди"[23].

В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Учення і Завіти 21:1.
2. Учення і Завіти 21:5–6.
3. Джозеф Сміт записав, що наступне сталося під час освячення Кертлендського храму 27 березня 1836 року:

   "Тоді я коротко звернувся і запропонував кільком кворумам і всім присутнім святим визнати [Перше] Президентство як пророків і провидців і підтримувати їх своїми молитвами. Всі вони погодилися з цим, підвівшись.

   Потім я запропонував кворумам і присутнім святим визнати Дванадцятьох апостолів, також присутніх, як пророків, провидців і одкровителів та як особливих свідків перед усіма народами землі, які мають ключі царства, щоб відкрити його, або встановити його серед них, і підтримати їх молитвами, на що вони погодилися, підвівшись" (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 200).
4. Учення і Завіти 68:4.
5. Учення і Завіти 1:38.
6. Президент Генрі Б. Айрінг одного разу сказав:

   "Вибір не прийняти пораду пророка змінює саму основу, на якій ми стоїмо. Вона стає більш небезпечною. Неприйняття поради пророка зменшує нашу здатність прийняти натхненну пораду в майбутньому. Найкращий час для того, щоб прийняти рішення допомогти Ною побудувати ковчег, був у перший раз, коли той попросив. Кожного разу, коли він просив після того, кожне неприйняття зменшувало чутливість до Духа. І тому з кожним разом його прохання здавалось би більш нерозумним, поки б не почався дощ. І тоді було вже надто пізно.

   Кожного разу, коли я вирішував відкласти слідування натхненній пораді в своєму житті або вирішував, що я був винятком, з часом я розумів, що наражав себе на небезпеку. Кожного разу, коли я прислухався до поради пророків, відчував її підтвердження в молитві і тоді слідував за нею, я розумів, що рухаюся в напрямку безпеки" ("Finding Safety in Counsel", *Ensign*, May 1997, 25).
7. Див. Neil L. Andersen, "Teaching Our Children to Love the Prophets", *Ensign,* Apr. 1996, 47.
8. Бойд К. Пекер одного разу сказав:

   "Я чув, як Президент Гарольд Б. Лі починав твердження, які стосувалися одкровення, таким чином: "Рано-вранці, коли я роздумував на цю тему, …". Це було його практикою—працювати рано-вранці над проблемами, які потребували одкровення.

   Господу було щось відомо, коли Він вказував в Ученні і Завітах: "Перестаньте спати довше, ніж необхідно; відходьте до сну рано, щоб вам не бути втомленими; уставайте рано, щоб ваше тіло та розум могли бути сповненими енергії". (УЗ 88:124). …

   Я дізнався про силу фрази "Рано лягати спати, рано прокидатися". Коли я знаходжусь під тиском, то ніколи не засиджуюсь допізна. Натомість я піду спати рано і прокинусь дуже рано-вранці, коли я можу знаходитися близько до Того, Хто направляє цю роботу" (*Teach Ye Diligently* [2005], 244–245).
9. Ніл Л. Андерсен, "Ви знаєте достатньо", *Ліягона*, лист. 2008, с. 13.
10. Томас С. Монсон, "До нових зустрічей", *Ліягона*, трав. 2014, с. 115.
11. Томас С. Монсон, "У розлуці хай веде Господь", *Ліягона*, лист. 2012, с. 110.
12. Іван 10:4.
13. Генрі Б. Айрінг, "Не бійтеся творити добро", *Ліягона,* лист. 2017, с. 103.
14. Дітер Ф. Ухтдорф, "Бажання повернутися додому", *Ліягона,* лист. 2017, сс. 22, 24.
15. Рассел М. Нельсон, "Книга Мормона: яким би було ваше життя без неї?", *Ліягона*, лист. 2017, сс. 62–63.
16. Даллін Х. Оукс, "План і Проголошення", *Ліягона,* лист. 2017, сс. 30–31.
17. М. Рассел Баллард, "Перехід триває!", *Ліягона*, лист. 2017, с. 106.
18. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), 215.
19. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson,* 215.
20. Рассел М. Нельсон, "Книга Мормона: яким би було ваше життя без неї?", с. 61.
21. Генрі Б. Айрінг, "Не бійтеся творити добро", *Ліягона,* лист. 2017, с. 100.
22. Президент Гордон Б. Хінклі одного разу сказав:

   "Перевіркою буде застосування даних вчень. Якщо після цього ми станемо трошки добрішими, якщо ми станемо трошки більше добросусідськими, якщо ми підтягнемося ближче до Спасителя з більш твердим рішенням наслідувати Його вчення і Його приклад, тоді конференція була дуже успішною. Якщо, навпаки, наше життя не покращиться, тоді ті, хто говорили, будуть відчувати велику невдачу.

   Ці зміни не можуть бути великими через день, тиждень або місяць. Рішення, які приймаються швидко, швидко забуваються. Але якщо через рік ми будемо робити краще ніж в минулому, то зусилля цих днів не були марними ("An Humble and a Contrite Heart", *Ensign,* Nov. 2000, 88).
23. Томас С. Монсон, "Заключні слова", *Ліягона*, трав. 2010, с. 113.

Покажчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції

Далі подано перелік вибраних історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції і які можна використати під час особистого навчання, на домашніх сімейних вечорах та інших уроках. Номер вказує на сторінку початку виступу.

Промовець	Історія
Хосе Л. Алонсо	(119) Онук Хосе Л. Алонсо запитує у бабусі, чи любить вона його. Батьки, чий син помирає в результаті нещасного випадку, знімають з себе тягар через прощення.
Ніл Л. Андерсен	(122) Святий Дух допомагає молодій жінці прийняти шлюбну пропозицію. Рассел М. Нельсон благословляє китайців, виконавши настанову пророка.
Ян С. Ардерн	(117) Рибалка отримує свідчення про Книгу Мормона, перебуваючи в морі.
М. Рассел Баллард	(104) Піонер, свята останніх днів, Джейн Меннінг Джеймс, залишається вірною попри випробування. Прабабуся та прадідусь М. Рассела Балларда вірно служили десятиліттями.
Джин Б. Бінгем	(85) Джин Б. Бінгем вивчає напам'ять "Живий Христос". Сестра з Хорватії їде до храму, щоб запечататися до свого померлого чоловіка та батьків.
Тед Р. Каллістер	(107) Друг Теда Р. Каллістера повертається до Церкви після того, як отримав свідчення про Церкву та Книгу Мормона.
Д. Тодд Крістофферсон	(36) Президент місії кається і змінює серце після сновидіння.
Квентін Л. Кук	(51) Гебер С. Кімбол розпочинає місію до Англії. Під час зустрічі з Томасом Б. Маршем Джозеф Сміт отримує 112-й розділ Учення і Завітів.
Стенлі Г. Елліс	(112) Батько і матір зміцнюють своїх дітей через ненадання їм фінансової допомоги після закінчення ними школи.
Шерон Юбенк	(6) Жінка змінює напрямок розвитку своєї сім'ї через покаяння. Людський ланцюг рятує плавців, які потрапили до розривної течії. Молоді жінки надсилають текстове повідомлення дівчині, яка переїжджає до їхнього приходу.
Девід Ф. Еванс	(68) Молодий Девід Ф. Еванс знаходить відповіді на євангельські запитання і здобуває свідчення про Книгу Мормона. Жінка отримує свідчення про храмові обряди.
Генрі Б. Айрінг	(81) Секретар кворуму дияконів запрошує малоактивного хлопця до церкви. Хлопець з приходу дорослої молоді молиться, щоб єпископ Генрі Б. Айрінг отримав для нього натхненну пораду. Бригам Янг свідчить стосовно пророчого покликання Джозефа Сміта. (100) Генрі Б. Айрінг отримує благословення, виконавши пораду Президента Монсона вивчати Книгу Мормона. Святі останніх днів допомагають жертвам стихійного лиха.
О. Вінсент Хелек	(58) Пара похилого віку жертвує заради приєднання до Церкви. Голова села в Самоа відкриває своє село для євангелії. Святі в Самоа жертвують у своїй "нужді" заради побудови храму.
Дональд Л. Холлстром	(88) Член Церкви у Каліфорнії дивовижним чином залишається живим після падіння з обриву. Девід А. Беднар запитує у молодого чоловіка, чи є у нього віра "не бути зціленим".
Джеффрі Р. Холланд	(40) В оповіданні Льва Толстого недосконалий священик захищає шлях, яким він недосконало йде.
Джой Д. Джоунс	(13) Святий Дух підтверджує трьом жінкам їхню божественну цінність, як дочок Бога.
Джоні Л. Коч	(110) Джоні Л. Коч "відчуває єдність" з таким самим футбольним фанатом Бразильської команди, як і він. Батько Джоні Л. Коча вирішує "залишитись єдиним" зі святими попри насмішки.
Ніл Ф. Мерріотт	(10) Хлопці з Початкового товариства кажуть самотньому учню, чому він є особливим. Ніл Ф. Мерріотт молиться про допомогу, аби полюбити родичку, з якою їй було важко.
Річард Дж. Мейнз	(75) Річард Дж. Мейнз навчається у свого батька ніколи не компрометувати свою порядність.
Рассел М. Нельсон	(60) Рассел М. Нельсон дарує Книгу Мормона королю африканського племені. Рассел М. Нельсон виконує пораду Президента Монсона вивчати Книгу Мормона. Хірург-інтерн, Рассел М. Нельсон, прагне навчати зажурених родичів, що смерть є складовою нашого безсмертного існування.
Бонні Л. Оскарсон	(25) 10-літня дівчинка та 17-річний хлопець шукають способи послужити членам сім'ї. Президент Товариства допомоги отримує одкровення послужити своїй сусідці.
Стівен В. Оуен	(48) Стівен В. Оуен усвідомлює, що нові місіонери "виявили віру в покаяння". Місіонер, який повернувся з місії, утримував себе на "правильному шляху".
Еділсон де Паула Перрелла	(115) Місіонери навчають сім'ю Перрелла, що вони можуть бути навіки разом. Навчаючись у коледжі, Еділсон де Паула Перрелла виконує пораду пророка—знайти дружину.
Джон С. Пінгрі мол.	(32) Член Церкви з Непалу служить біженцям з Непалу в Юті й допомагає перекласти Книгу Мормона непальською мовою. Святий Дух допомагає Джону С. Пінгрі мол. зрозуміти мету "божественних завдань". Господь працює через духовні дари і випробування для благословення Його дітей.
Рональд А. Разбанд	(55) Онука Рональда А. Разбанда насолоджується емоційною зустріччю зі своїм братом на його місії. Рональд А. Разбанд зустрічає на Храмовій площі сестру-місіонерку, яку допоміг привести до Церкви.
Дейл Г. Ренлунд	(64) Дейл Г. Ренлунд радіє, коли відновлює молодому чоловікові благословення священства.
Гарі Е. Стівенсон	(44) Святі святкують день народження Президента Монсона. Повне сонячне затемнення у Сполучених Штатах зацікавило мільйони людей.
Дітер Ф. Ухтдорф	(21) Загублений пес самостійно долає 3220 км на шляху додому. Перші провідники Церкви стають більш реальними для Дітера Ф. Ухтдорфа під час того, як він з сім'єю відвідує історичні місця Церкви.
В. Крістофер Уедделл	(94) Відпустка сім'ї Уедделл пішла не за планом. Святий останніх днів, який осліп під час Другої світової війни, залишає спадок віри, служіння і довіри Господу.
У. Крейг Цвік	(97) Святий Дух допомагає У. Крейгу Цвіку зрозуміти потреби неграмотного місіонера. Те, як син зосереджувався на Спасителі перед своєю смертю, допомагає його сім'ї з радістю дивитися на майбутнє життя. Дружина сповнюється любов'ю після того, як звільняється від негативних почуттів до свого чоловіка.

Старійшина Хуан А. Аседа

Президентство сімдесятників

Коли старійшина Хуан А. Аседа, будучи молодим місіонером, був на екскурсії на руїнах Мачу-Пікчу в Перу, то зісковзнув із вузької стежки. Відчайдушно хапаючись за гілки і повиснувши на висоті 610 метрів над річкою, він палко помолився про допомогу. Він сказав, що рано-вранці того дня молився своїми вустами, а "коли мені загрожувала загибель, я молився … всім серцем". Якраз тоді, коли він вже мав упасти, інший місіонер витяг його у безпечне місце.

Один з багатьох уроків, який, за його словами, він засвоїв того дня, був про те, що потрібно завжди молитися "з щирим серцем, із справжнім наміром, [виявляючи] віру в Христа" (Мороній 10:4)".

Старійшину Аседу було підтримано як генерального авторитета сімдесятника 3 квітня 2010 року. Він служив помічником виконавчого директора у Місіонерському відділі та територіальним помічником у Південно-східній території Північної Америки, коли його було покликано в президентство сімдесятників 1 серпня 2017 р.

З 2010 по 2013 роки він служив радником в територіальному президентстві Північно-західної території Південної Америки, а з 2013 по 2016 роки він служив президентом Північно-західної території Південної Америки.

Старійшина Аседа отримав освіту в Перу. Він вступив до інституту Хосе Карлоса Маріатеги в Лімі, де вивчав бухгалтерську справу і зв'язки з громадськістю. Він також вивчав управління бізнесом в інституті Centro Andino de G.E. Він закінчив університет Сан Луїса Гонзаги, де йому присвоїли ступінь бакалавра зі зв'язків з громадськістю.

Старійшина Аседа працював у Церковній системі освіти територіальним директором для Перу та Болівії. У 2003 р. він переїхав з Перу до Нью-Джерсі, США, щоб допомогти своєму батькові в їхньому сімейному бізнесі.

З тих пір, як старійшина Аседа приєднався до Церкви у 1972 році, він служив у багатьох покликаннях, у тому числі й місіонером повного дня в місії Ліма, Перу, у президентстві Недільної школи колу, єпископом, членом вищої ради, радником у президентстві колу, президентом колу, президентом Північної місії Ліма, Перу (1992–1995 рр.), та територіальним сімдесятником.

Він одружився з Марією Ізабель Бендезу в березні 1979 року. У них п'ятеро дітей. ■

Старійшина Патрик Керон

Президентство сімдесятників

Служачи в якості президента Європейської території, старійшина Патрик Керон став свідком переселення двох мільйонів біженців зі спустошеного війною Близького сходу до безпечної Європи. Він сказав: "Після того як я дивився їм у вічі й почув їхні історії—про той жах, від якого вони втікали, і небезпечну подорож у пошуках притулку,—я змінився назавжди. Як надихає, коли бачиш, що члени Церкви по всьому світу щедро жертвують, аби допомогти цим людям і сім'ям, які втратили так багато".

Старійшину Керона, якого було підтримано як генерального авторитета сімдесятника 3 квітня 2010 року, було покликано до президентства сімдесятників 1 серпня 2017 року.

Старійшина Керон народився у Карлайлі, Камберленд, Англія, у липні 1961 р. в родині Падді та Патриції Керон. Завдяки тому, що його батько служив у Британських Королівських військово-повітряних силах, старійшина Керон здобув освіту на Близькому Сході та у Сполученому Королівстві.

Досліджуючи Церкву, він прочитав вірш у Книзі Мормона, в якому було написано: "Люди є, щоб мати радість" (2 Нефій 2:25). "Ці слова лунали у моїх вухах,—каже старійшина Керон.— Зустрічаючись з людьми, я бачив, як наше життя рясно збагачується, коли ми дотримуємося поради Спасителя перебувати в доброму гуморі". Він приєднався до Церкви у Святвечір 1987 року.

Він познайомився з Дженіфер Керол Халм, коли та навчалася в Англії за програмою Університету Бригама Янга. Вони уклали шлюб в Оклендському храмі, штат Каліфорнія, у 1991 році, і жили в Англії до його покликання у 2010 році. У них четверо дітей.

Він жив і працював у Сполученому Королівстві, Саудівській Аравії та Сполучених Штатах, працюючи у різних галузях, в тому числі і в тих, що стосувалися охорони здоров'я, харчової промисловості, транспортної та автомобільної промисловості, і управляв власною комунікаційною консалтинговою компанією. Його цивільна й громадська діяльність включала в себе служіння у правліннях благодійних організацій, у школі, в агентстві підприємства та в коледжі.

Старійшина Керон служив у багатьох церковних покликаннях, у т.ч. був помічником діловода приходу, президентом Товариства молодих чоловіків приходу, радником в єпископаті, президентом філії, президентом колу і територіальним сімдесятником. ■

Допомога у важкі часи

Після урагану і сильної повені у Х'юстоні, штат Техас, США, літня жінка побачила святих останніх днів, які були в жовтих футболках з написом "Руки допомоги" і направлялися на допомогу жертвам руйнування. "Я знала, що мормони прийдуть!",—сказала вона.

Ця подія, про яку повідомив у Facebook президент Техаської Х'юстонської Південної місії Аарон Т. Холл, демонструє, як у важкі часи Церква приходить на допомогу, як членам Церкви, так і сусідам. "Для членів Господньої Церкви не існує надто важкого виклику!",— написав президент Холл.

Коли приходить лихо, Церква часто відгукується однією з перших, а в постраждалих районах надходження церковної гуманітарної допомоги часто продовжується, як під час короткострокових, так і довготривалих відновлювальних робіт, маючи за мету допомогти регіону стати на ноги. Місцеві провідники співпрацюють з Головним управлінням Церкви, аналізуючи й забезпечуючи потреби, та організовуючи членів Церкви для допомоги в розподілі ресурсів, прибиранні, відновленні й відбудові.

Через Благодійну організацію СОД та у партнерстві з існуючими організаціями з надання допомоги у постраждалих районах Церква недавно надала допомогу жертвам повені в Перу; оповзнів у Сьєрра-Леоне; пожеж у штаті Монтана, США, та у провінції Альберта, Канада; ураганів у штатах Техас і Флорида та на Карибських островах, у тому числі в Пуерто-Рико, Гаїті та Домініканській Республиці; та двох потужних землетрусів у Мексиці.

У вересні Церква оголосила, що надасть 11 мільйонів доларів США на підтримку проектів боротьби з голодом і забезпечення дітей харчуванням у восьми країнах Африки й Близького Сходу, які страждають від недоїдання. Надаючи допомогу, Благодійна організація СОД працює у партнерстві з 11 організаціями над 25 проектами.

Благодійна організація СОД надала приблизно 2 мільярди доларів, допомагаючи мільйонам людей у 189 країнах з 1985 року, починаючи з надання допомоги жертвам голоду в Ефіопії. ■

Ті, хто бажає зробити внески у Церковний фонд гуманітарної допомоги, можуть зробити це, скориставшись бланком "Десятина та інші пожертвування".

Було освячено три храми

Після квітневої генеральної конференції 2017 року було освячено або переосвячено три храми. Паризький Французький храм було освячено у травні, Храм Айдахо-Фоллз у штаті Айдахо (США) було освячено в червні, а Тусконський Аризонський храм (США)—у серпні.

Храм у Мерідіан, Айдахо (США) буде освячено 19 листопада 2017 року; Храм у Сідар-Сіті, Юта (США)—10 грудня; Храм у Джордан-Рівер, Юта (США) буде переосвячено 20 травня 2018 року.

Було оголошено про плани побудувати, або про підготовку до будівництва і продовження будівництва 23 храмів по всьому світу. Шість храмів на даний час зачинено на реставрацію і ще п'ять храмів планується закрити на реставрацію у 2018 році. ■

Інформація про оновлення та доповнення знаходиться на сайті ***temples.lds.org***.

Пророки, апостоли священнослужать по всьому світу

Пророків і апостолів називають “особливими свідками імені Христа в усьому світі” (УЗ 107:23). Ось короткий огляд їхньої діяльності після квітневої генеральної конференції.

Президент Томас С. Монсон тихо відсвяткував своє 90-річчя в **Юті, США,** 21 серпня. Він знову повторив своє побажання на день народження, що найкращим подарунком для нього буде, якщо люди знайдуть “когось у скрутному становищі або хворого або самотнього і зроблять щось для них”.

У Гамільтоні, **Нова Зеландія,** президент Генрі Б. Айрінг освятив приміщення в Темпл В’ю, які раніше слугували студентським містечком церковного коледжу Нової Зеландії. Після вирування урагану Ірма він відвідав **Пуерто-Рико, Сент-Томас** та церковних волонтерів, які допомагали в роботах з розчистки у штаті **Флорида, США.**

Президент Дітер Ф. Ухтдорф відвідав **Техас, США,** і став свідком того, як групи святих останніх днів у Х’юстоні працювали поруч зі своїми сусідами після вирування урагану Харвей. Він сказав, що ставлення “допоможу, як зможу”, притаманне святим останніх днів по всьому світу.

Президент Рассел М. Нельсон подарував губернатору штату **Небраска, США,** альбом з сімейно-історичною інформацією, відвідав провідників і місіонерів у **Нью-Йорку, США,** і сказав студентам інституту релігії в **Юті**, що Біблія “рясніє пророцтвами про … Відновлення”.

Відвідавши членів Церкви в **Японії** та **Кореї,** старійшина Даллін Х. Оукс сказав: “Господь пам’ятає про Своїх дітей. Він знає про їхні обставини й переживання і виявляє милість у Своїй любові”. Під час заходу “Лицем до лиця”, який відбувся в Кореї, він відповідав на запитання молоді. Він зустрівся з міністром, який відповідає за проведення Токійських олімпійських ігор у 2020 році. І на прохання президента **Перу** старійшина Оукс зустрівся з ним, щоб прийняти подяку президента за допомогу Церкви під час повеней.

В **Юті** старійшина Баллард заохотив неодружену молодь дотримуватися Суботнього дня, як “чудового й славетного часу”, і вивчати фундаментальні принципи і доктрини Церкви. Він сказав храмовим працівникам, що храми, які зводяться зараз, також будуть використовуватися і в Тисячолітті. Разом зі старійшиною Рональдом А. Разбандом він відвідав **Техас**, щоб підтримати волонтерів, які розчищали руїни, що виникли внаслідок урагану і повені.

Старійшина Роберт Д. Хейлз прийняв президентську нагороду Pioneers of Progress 2017 від громадської організації штату **Юта.** Він сказав: “Я вважаю, що бути здатними допомагати одне одному, підтримувати одне одного, зміцнювати одне одного—це найбільша ознака піонера”.

У **Росії** та **Україні** старійшина Джеффрі Р. Холланд навчав, що в житті мають бути випробування, але євангелія дає перспективу, надію і підтримку. Під час Другої Віндсорської конференції щодо релігійних переслідувань, яка пройшла в **Англії,** він сказав, що віра допомагає багатьом позбавитися статусу біженця і зробити свій внесок у суспільство. Після конференції він дав поради членам Церкви, президентам місій та

місіонерам в **Португалії** та **Іспанії.**

Старійшина Девід А. Беднар відвідав три Західноафриканські країни, які раніше не відвідував жоден апостол: **Сенегал**, де він промовив молитву освячення; **Гвінею** та **Малі.** Він також зустрівся з членами Церкви в **Нігерії** та **Гані.** Під час всесвітнього духовного вечора, який відбувався у **Північній Кароліні, США,** він заохотив дорослу молодь бути “міцним поєднанням” в їхньому ланцюгу вічної сім’ї.

Старійшина Квентін Л. Кук зустрівся з членами Церкви і місіонерами в **Тайвані, Гонконзі, Індії** та **Тайланді,** відзначивши, що “члени Церкви люблять Церкву, зосереджуючись на храмовій і місіонерській роботах”. У **Нью-Джерсі, США,** він виступив на семінарі Сеймурського інституту на тему релігійної свободи. Він сказав: “Ми маємо продовжувати

За годинниковою стрілкою, починаючи з верхнього лівого фото: президент Генрі Б. Айрінг відвідує освячення Темпл В'ю в Новій Зеландії; президент Дітер Ф. Ухтдорф обіймає молодого волонтера, який служить за програмою "Руки допомоги", після урагану Харвей в Техасі, США; старійшина Джеффрі Р. Холланд розмовляє з баронесою Еммою Ніколсон під час Другої Віндсорської конференції щодо релігійних переслідувань; старійшина Рональд А. Разбанд вітає сестру під час свого візиту до Південної Африки; старійшина Крістофферсон вітає студентів школи Камалабаї Джоши в місті Кенжал, Індія; старійшина Квентін Л. Кук відвідує членів Церкви в Тайвані.

свої триваючі і важливі зусилля у зміцненні моралі і захисті сімей". У **Каліфорнії, США,** він заохотив членів правового суспільства зберігати віру й баланс у своєму житті, та захищати релігійну свободу.

В **Еквадорі** й **Колумбії** старійшина Д. Тодд Крістофферсон навчав, що віра у воскресіння Христа втішатиме й підтримуватиме нас. В **Індії** від імені Церкви він прийняв нагороду Мир у світі та подарував президенту і віце-президенту **Непалу** та філії Катманду примірники Книги Мормона непальською мовою.

За кілька місяців до ураганів і повеней старійшина Ніл Л. Андерсен відвідав **Пуерто-Рико, Гаїті** і **Домініканську Республіку** й говорив про самозабезпечення, освіту і підготовку до отримання храмових благословень. На вечері Освіта сім'ї СОД в Державному університеті Аризони в **Аризоні, США,** він заохотив святих останніх днів "відкрити наші двері, шанувати вірування інших людей [і] більше дізнатися про них". Старійшина Андерсен організував 100-й кіл на **Філіппінах** і освятив розширений Центр підготовки місіонерів в Манілі.

У **Південній Африці** та в **Демократичній Республіці Конго** старійшина Рональд А. Разбанд зазначив, що маючи три діючі храми в Африці і ще п'ять, які зараз будуються або про які було оголошено, "Господь готує африканський народ до отримання всіх Його благословень".

Старійшина Гарі Е. Стівенсон відвідав **Вануату, Австралію, Нову Зеландію, Французьку Полінезію** та Університет Бригама Янга–Гаваї на **Гаваях, США.** "Коли ми … дивимося на наші випробування крізь лінзи євангелії, то знайдемо відповіді, які несуть нам щастя і радість",—сказав він. Він зустрівся з президентом і прем'єр-міністром Вануату та архієпископом Папеете, Таїті.

Старійшина Дейл Г. Ренлунд відвідав п'ять країн у червні: **Гватемалу, Коста-Рику, Сальвадор, Нікарагуа** та **Гондурас,** організувавши у Гватемалі перший кіл, який розмовляє мовою кекчі, і взяв участь у конференції релігійних свобод та в конференції молоді. У серпні він зі своєю дружиною, сестрою Рут Л. Ренлунд, взяли участь у першому заході Лицем до лиця, який проходив в **Аккрі, Гана,** а у вересні він заохотив студентів Університету Бригама Янга–Айдахо у штаті **Айдахо, США,** покладатися на вчення Христа. ■

Найостаннішу інформацію про священнослужіння цих провідників Церкви можна знайти на їхніх особистих сторінках у Facebook та на сайті ***prophets.lds.org.***

Ресурси для людей з поганим слухом

"Щоб допомогти членам Церкви з погіршеним слухом, Церква надає технічні засоби, які доступні в храмах і будинках зборів", сказано у повідомленні, яке було розіслане провідникам в усьому світі 14 вересня 2017 року. "Провідники мають ознайомитися з цими технічними засобами та переконатися, що всі, кому це потрібно, знають про них і мають доступ до обладнання".

У храмах члени Церкви з погіршеним слухом можуть попросити навушники, в яких використовується інфрачервона система трансляції в межах храму. У домах зборів члени Церкви можуть отримати доступ до радіочастотної системи через (1) радіочастотні приймачі (RF) для людей з погіршеним слухом—кишенькові пристрої, які використовують аудіо систему каплиці або зали для проведення заходів, щоб відтворювати звук в навушниках, або через (2) допоміжну індукційну систему для слабочуючих, що передає звук напряму в слуховий апарат людини із вбудованою індукційною котушкою (T).

Далі у повідомленні сказано, що "у приходах і філіях має бути достатня кількість приймачів [RF] та індукційних систем [ALS]. У разі потреби можна замовити додаткові прилади через представника Відділу матеріального забезпечення колу". ■

Більше інформації про допоміжні системи для людей з погіршеним слухом можна знайти на сайті ***mhtech.lds.org.*** *Щоб знайти інформацію про втрату слуху, глухоту та мову жестів, відвідайте сайт* ***disabilities.lds.org.***

Нові переклади Писань

Серед нових проектів перекладу Писань, які було затверджено протягом останніх кількох років, такі: Книгу Мормона буде перекладено бірманською, ефік, грузинською, навахо, понпейською, сесотською та чілуба, і Трикнижне видання Писань буде перекладено американською мовою жестів, бурською, амхарською, арабською, бісламською, грецькою, хілігайнонською, хінді, хмонг, лаоською, лінґальською, малайською, перською, польською, сербською, сетсванською, сингальською, словацькою, словенською, таїтянською, тамільською, телузькою, ток-пісін, турецькою, чві, урду та йоруба.

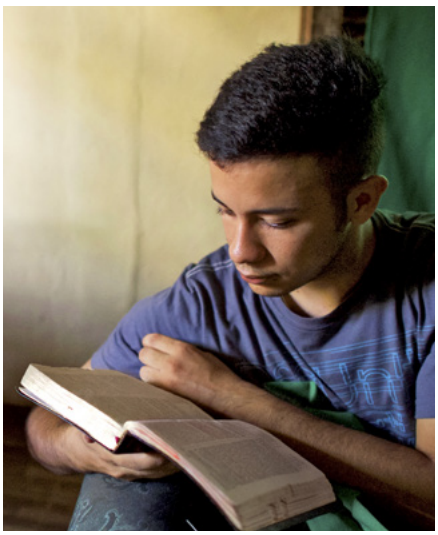

У листі від 9 жовтня 2017 року Перше Президентство склало перелік цих проектів і представило новий процес, який дозволить людям вивчати початкові уривки перекладу ще до видання остаточного перекладу.

"З просуванням роботи з перекладу, завершені частини час від часу можуть публікуватися у послідовному порядку",—сказано в листі. "Ці послідовні частини, хоч і не будуть вважатися остаточним варіантом перекладу, поки весь переклад не буде завершено, будуть доступні на сайті LDS.org та в мобільному додатку "Євангельська бібліотека". Публікація матеріалів кількома вибраними мовами почнеться 30 листопада 2017 року. Коли переклад і необхідні етапи перевірки і затверджень буде завершено, перші послідовні публікації будуть замінені остаточними версіями, після чого їх буде надруковано.

На виконання проектів з перекладу піде кілька років, оскільки тексти Писань ретельно перекладаються. Саме тому проекти зараз перебувають на різних стадіях виконання. Перше видання затверджених початкових перекладів включатиме вміст, який було перекладено і перевірено місцевими провідниками. Наступні частини перекладу будуть періодично публікуватися й надалі. Початкові варіанти перекладів, які виконуватимуться останніми, публікуватися не будуть.

Перше Президентство просить, щоб в той час, коли проекти перекладу ще знаходяться в процесі виконання або на стадії очікування, члени Церкви і провідники "продовжували використовувати існуючі переклади Уложень віри, причасних молитов та молитви для виконання хрищення, поки нові переклади не буде завершено".

Видання Писань СОД перекладаються і доступні на такій кількості мов: Свята Біблія–3; не церковні видання Святої Біблії, яким віддається перевага–95; Книга Мормона–90; Вибірки з Книги Мормона–21; та Учення і Завіти і Дорогоцінна Перлина–58. ■

Центри підготовки місіонерів

Новий Центр підготовки місіонерів в Аккрі, Гана, та розширений Центр підготовки місіонерів у Прово, штат Юта, США, демонструють, що місіонерське служіння й надалі є важливим.

Недавно завершене будівництво Центру підготовки місіонерів у Гані, який знаходиться біля Аккрського храму, Гана, вміщує 320 місіонерів і має потенціал для розширення. У більшому приміщенні розміщаються місіонери, які приїжджають із західної та південно-східної Африки, а також місіонери зі всіх кутків світу, яких було покликано служити в Африці. Завдяки новим приміщенням місіонерам легше навчатися рідною мовою—англійською або французькою—та вивчати мову й культуру території, куди їх було призначено працювати.

Розширення Центру підготовки місіонерів на Філіппінах подвоїло його площу, щоб вмістити 280 місіонерів. На його території є дві нові будівлі, які входять до складу п'яти будівель Центру, що межує з офісами Філіппінської території, та розташований через дорогу від Манільського Філіппінського храму. З тих пір, як було відкрито Центр підготовки місіонерів на Філіппінах у 1983 році, він служив місіонерам з 60 країн, які служили на Філіппінах або їхали з них в інші країни.

Розширення Центру підготовки місіонерів у Прово включає дві нові шестиповерхові будівлі на 200 нових класних кімнат, більш як 100 класів для практики навчання та 13 комп'ютерних лабораторій, де місіонери проходять навчання до того, як їх пошлють у призначені їм території по всьому світу. У Центрі підготовки місіонерів у Прово одночасно можуть навчатися 3700 молодих чоловіків, молодих жінок і літніх місіонерів.

Церква має 15 центрів підготовки місіонерів у різних місцях по всьому світу. ■

Учитель в новому Центрі підготовки місіонерів у Гані слухає, як місіонери обговорюють, як навчати євангелії.

Сестра Бінгем в Організації Об'єднаних Націй

Під час групового обговорення в ООН в місті Нью-Йорк про інтеграцію біженців, в якому брали участь релігійні організації, генеральний президент Товариства допомоги Джин Б. Бінгем висловила надію, що релігійні організації "працюватимуть всі разом через малі й прості засоби, щоб досягти надзвичайних результатів".

Під час щорічного брифінгу "Зосередження на вірі" сестра Бінгем обговорила гуманітарні зусилля Церкви, направлені на допомогу біженцям, і висловила щиру вдячність всім, хто бере участь у "важкій, але корисній роботі", яка полегшує страждання людей по всьому світу.

Сестра Бінгем недавно повернулась з поїздки на об'єкт Дитячого фонду ООН (UNICEF) в Уганді з сестрою Шерон Юбенк, першим радником в генеральному президентстві Товариства допомоги, та директором Благодійної організації СОД. Сестра Юбенк також відвідала збори Організації Об'єднаних Націй в місті Нью-Йорк. ■

За додатковою інформацією про те, що ви можете робити, щоб допомогти біженцям, перейдіть на ***IWasAStranger.lds.org****.*

Нові настанови стосовно недільних зборів Мелхиседекового священства і Товариства допомоги

Новий навчальний план вносить захоплюючі зміни в наші недільні збори, які основані на програмі Навчати, як навчав Спаситель. *Наші збори в першу неділю будуть часом, щоб радитися разом стосовно наших обов'язків, можливостей та труднощів, які стосуються виконання нами роботи Господа. В інші неділі, замість нового посібника* Учення Президентів Церкви, *ми зосередимося на вивченні послань з останньої генеральної конференції та на темі, яку вибрали наші генеральні провідники Церкви. Але ці зміни стосуються не лише тем, які ми вивчатимемо—новий навчальний план також торкнеться того, як ми готуємося, навчаємо, радимося і вчимося разом та як ми отримуємо натхнення і діємо за ним. Члени Церкви і провідники в Мексиці та у штатах Юта, Каліфорнія і Джорджія у Сполучених Штатах Америки брали участь у тестуванні нових матеріалів. Ось кілька їхніх спостережень і думок, основаних на досвіді:*

"Що я робитиму без посібника?",—думала Ненсі Фераген, учитель Товариства допомоги, коли вперше проглянула примірник *За Мною йдіть—для Мелхиседекового священства і Товариства допомоги*. "Спершу я запанікувала,—визнала вона.— Тоді до мене прийшла думка: Господь хоче, щоб ми взяли на себе більшу відповідальність за наше особисте навчання і збільшили свою духовність, як брати і сестри в євангелії".

"Довіряти Господу і прийти підготовленою до проведення обговорення без великої кількості матеріалів трохи боязно,—говорить Лінда Хармон, президент Товариства допомоги,—але, коли ви почнете робити це—якщо ви підготувалися завдяки молитві, навчанню, відвідуванню храму та всьому тому, що ви відчуєте, що маєте зробити—все виходить чудово".

НАВЧАТИ, ЯК НАВЧАВ СПАСИТЕЛЬ

"Одне з випробувань щодо нового навчального плану—допомогти людям відійти від старого способу викладання,—сказав єпископ Бойд Робертс. Нам потрібно припинити просто доносити інформацію, зійти з цього шляху і дозволити навчати Духові".

"Цей новий спосіб викладання може бути важким для деяких людей,—відзначила Ліза Сміт, президент Товариства допомоги, посилаючись на посібник *Навчати, як навчав Спаситель*.— Саме тому важливо переймати хороші методи навчання і заохочувати провідників постійно відвідувати разом з учителями збори рад учителів".

ПІДГОТОВКА І НАВЧАННЯ

Девід Мікелсон, учитель у групі первосвящеників, зауважив, що фраза "навчайте старанно" в Ученні і Завітах 88:78 "стосується нашої підготовки до уроку і нашої здатності старанно слідувати за підказками Духа під час навчання. Якщо ми навчаємо старанно, то отримаємо благодать Спасителя і навчатимемося більш досконало. Я думаю, що це досконалий Господній спосіб навчання. Учитель—особа, яке веде обговорення—має бажати навчатися від Духа".

Адам Бушман, учитель у кворумі старійшин, готувався до уроків, переглядаючи вибрані виступи з генеральної конференції, потім з молитвою обдумував, які ідеї є найважливішими для кворуму. "Щоб допомогти чоловікам мати більше часу для обдумування,—пояснює він,—протягом тижня я відправляю повідомлення електронною поштою, в якому пишу: "Це виступ, який ми будемо обговорювати, і ми хотіли

б, щоб ви подумали над наступними запитаннями”.

РАДИТИСЯ І НАВЧАТИСЯ РАЗОМ

“Недільні збори у Товаристві допомоги більше не є лише відповідальністю провідників,—сказала Брук Дженсен, радник у президентстві Товариства допомоги.— Кожен член Церкви бере активну участь”.

Брат Бушман відчув, що обговорення у колі все змінило. “Мені це подобається,—говорить він.— Це змінює природу бесіди. Це змінює очікування людей. Зараз всі беруть більш активну участь. Замість двох або трьох братів, які зазвичай відповідають на запитання, в розмові беруть участь і нові люди”.

Коли Ребекка Сібах, сестра з Товариства допомоги, вперше почула про нове зосередження на радах, вона відразу ж подумала про друзів, які стали менш активними. “Я знала, про їхні проблеми,—згадує вона.— Вони відкрились мені стосовно їхніх страхів і складностей щодо відвідування Церкви, і я подумала, що це ідеальна можливість відвідати їх і сказати: “Ви потрібні нам на нашій нараді! Будь ласка, прийдіть і поділіться з нами своїми думками!”

“Коли у мене з’явилася можливість висловитися на зборах ради,—сказала Лона Марі Кук, радник у президентстві Товариства допомоги,—було приємно чути, що люди підтверджували те, що я думала, і бути частиною тієї групи”.

ОТРИМУВАТИ НАТХНЕННЯ І ДІЯТИ ВІДПОВІДНО ДО НЬОГО

“Ми створюємо середовище, в якому Дух навчатиме, а ми слухатимемо і навчатимемося,—відзначає єпископ Робертс.— Тоді Дух стає вчителем, показуючи, що нам слід робити у своєму власному житті, сім’ї й покликаннях. Те, що ми робимо в результаті цих спонукань, і є тим, що веде до справжнього навернення і служіння”.

Сюзан Фарр, президент Товариства допомоги, сказала: “Цей метод спонукає нас устати й робити щось, а не просто піти з уроку з думкою “цей урок був надихаючим” і невдовзі забути про це. Якщо ми радимося разом, це допомагає нам побачити, що всі ми маємо навчатися і діяти, а не лише вчитель”.

“Коли ми записуємо наші натхненні думки, а потім діємо відповідно до них, наше серце змінюється і ми стаємо кращими слугами Господа”,—зауважила Сюзан Мітчел, радник у президентстві Товариства допомоги.

“Коли ти знаєш, що відповідаєш за щось і що хтось запитає тебе, що ти відчував,—говорить сестра Сміт,—це змушує тебе активно зміцнювати своє свідчення”.

Ланден Роунді, провідник групи первосвящеників, розповів, що розсилка електронних повідомлень з інформацією про те, що обговорювалось і планувалось “допомагає членам Церкви побачити те, що відбувається з ними протягом тижня і про що вони можуть розповісти наступної неділі”.

“У цих повідомленнях,—додав єпископ Робертс,—я бачив постійну присутність того Духа, Який відчувається, коли ділишся і навчаєшся протягом тижня, оскільки брати обговорюють в листуванні додаткові думки і почуття, зміцнюючи свій кворум”.

“Господь хоче, щоб ми повернулися нашими серцями одне до одного, а цього можна досягти тоді, коли ми збираємося, маючи мету,—відзначила на завершення сестра Сібах.— Цей новий навчальний план допомагає нам визначати цікаві теми, ставити цілі, шукати відповіді з вірних джерел, отримувати особисте одкровення і напучуватися одне одним, коли ми звертаємося до сучасних пророків по відповіді, які потрібні нам у наші дні”. ■

ЯК МИ МОЖЕМО ПІДГОТУВАТИСЯ?

Нові матеріали *За Мною йдіть* для зборів Мелхиседекового священства і Товариства допомоги будуть використовуватися по всій Церкві, починаючи з січня 2018 року. Тож, що можуть робити церковні підрозділи, щоб підготуватися до цієї зміни?

- Присвятити якийсь час на наступній раді приходу спільному перегляду матеріалів і обговоренню того, що зміниться. Яку користь це принесе нам?
- Попросити раду приходу запропонувати теми для зборів-наради у першу неділю, які допоможуть задовольнити потреби приходу або філії. Провідники священства і Товариства допомоги можуть вирішити коли і як їхні організації обговорюватимуть ці потреби.
- Представити і обговорити нові матеріали під час якихось наступних зборів кворуму, групи або Товариства допомоги. Що може зробити кожен член Церкви, щоб підготуватися до цих змін?
- Заохотити вчителів і провідників священства і Товариства допомоги відвідувати збори рад учителів, щоб ділитися своїм досвідом, розповідати про виклики і ставити запитання стосовно нових матеріалів, і обговорювати їх.

Швидкий погляд на збори-нараду

Недільний ранок і 45 сестер Бугамбілійського приходу у Гвадалахарі, Мексика, беруть участь у раді. Після вступного гімну президент Товариства допомоги Яра Рамірез запрошує декого з них поділитися досвідом, який вони отримали на уроці минулого тижня.

Коли сестри протягом кількох хвилин ділилися своїм досвідом, сестра Рамірез написала на дошці одне слово і знову зайняла своє місце в колі.

Це слово—єдність.

За вказівкою сестри Рамірез вони відкрили Мосія 18:21 і прочитали: "… скріпивши свої серця у єдності і в любові один до одного".

"Що ми, як Товариство допомоги, можемо робити, щоб жити за цим уривком з Писань?"—запитує вона.

Кілька секунд сестри обдумують це запитання. "Молодь не може відвідувати храм,—каже одна сестра.— Немає достатньо дорослих сестер, які б відвідували його з ними".

"У мене немає жодних ідей,— каже інша сестра з подивом.— Якщо не знаєш про потребу,—запитує вона,—то як ти можеш допомогти?"

"Саме тому ми і тут,—відповідає сестра Рамірез.— Є потреби подібні до цієї, про які я дізнаюсь під час ради приходу, які всі ми можемо допомогти задовольнити".

"Чому б нам не скласти календар?", —пропонує хтось. Тепер група виявила більше зацікавлення. "Гадаю, що для молоді є запланований час у храмі в один з четвергів місяця.

Мені не вдається відвідувати храм самостійно,—визнає молода мама у групі.— Я не була там вже досить давно і відчуваю, що трохи заклопоталася. Я залюбки б поїхала і послужила",—каже вона.

Кілька інших сестер закивали, погоджуючись. Їм також важко відвідувати храм так часто, як вони хочуть.

Інша молода мама пропонує скооперуватися для догляду за дітьми, щоб по черзі відвідувати храм.

Після цього сестри почали запитувати одна одну, де ті живуть, і хто біля якої молодої жінки живе. Вони обговорюють, як вони можуть по черзі допомагати молоді відвідувати їхні заходи.

"Добре, але нам також потрібно буде краще познайомитися одна з одною,—каже хтось.— Нам потрібні заходи!"

Сестри продовжують висловлюватися, висуваючи пропозиції і ставлячи запитання.

Наприкінці ради сестра Рамірез просить свого секретаря підсумувати протокол зборів. "Що всі ви відчували під час ради?",—запитує вона.

Вони відповідають, що краще дізнались про потреби інших, що їхнє служіння є потрібним і що вони знаходяться серед друзів.

"З огляду на наш сьогоднішній досвід, на яких конкретно справах ми хочемо зосередитися цього місяця, як Товариство допомоги?"— запитує вона.

Як група вони вирішили пообідати разом тієї неділі після церкви, почати грати у волейбол по четвергам увечері, скласти розклад відвідування храму і запланувати, як допомогти молоді відвідувати заходи.

"Сьогодні ми відчули єдність,— завершує сестра Рамірез, запрошуючи кожну сестру подумати, як вона може служити протягом тижня.— Святий Дух продовжуватиме підказувати нам, коли ми будемо діяти самостійно і як Товариство допомоги. Я запрошую вас бути готовими поділитися своїм досвідом наступної неділі". ■

РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ЗБОРІВ-НАРАДИ

- Будьте терпеливими і дозвольте Господу навчати вас тому, що означає радитися разом.
- Є принципи, про які ми можемо пам'ятати: слухайте Духа, діліться своїми думками і дійте за спонуканнями.
- Нехай ваше серце і розум будуть відкритими для нових ідей, поглядів і рішень.
- До завершення кожних зборів думайте про те, чого навчав вас Дух; потім вирішіть, як ви будете діяти за Його спонуканнями.

Сестри Товариства допомоги у Гвадалахарі, Мексика, беруть участь у нараді.

За Мною йдіть—для зборів Мелхиседекового священства й Товариства допомоги

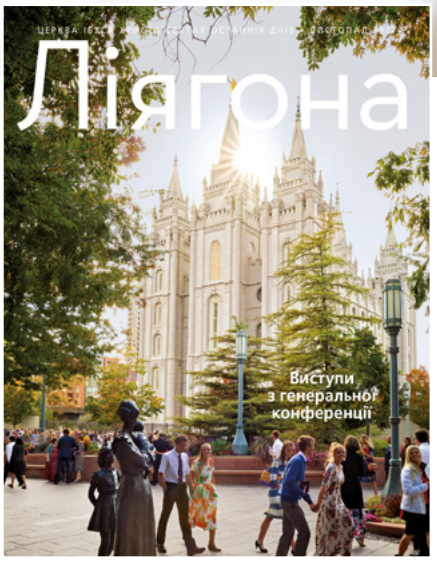

Знайдіть ці матеріали у застосунку Євангельська бібліотека та на сайті comefollowme.lds.org.

Чим відрізняються?

У ці останні дні Бог відновив священство та організував кворуми священства й Товариство допомоги, щоб допомогти виконати Його роботу (див. Мойсей 1:39). Отже щонеділі, коли ми збираємося на зборах Мелхиседекового священства й Товариства допомоги, ми збираємося обговорювати та планувати, як ми будемо виконувати Його роботу. Саме тому ці збори мають бути чимось більшим, ніж просто уроки. Вони також дають можливість радитися про роботу спасіння, навчатися разом про цю роботу зі вчень Церковних провідників та організуватися, щоб виконувати її. Ці зміни у наших недільних зборах допоможуть нам у досягненні цих цілей.

Щомісячний план

Недільні збори Мелхиседекового священства й Товариства допомоги проходитимуть за наступним щомісячним планом:

ТИЖДЕНЬ	МЕТА
Перша неділя	Радитися разом про місцеві обов'язки, можливості та потреби й складати плани дій
Друга і третя неділі	Вивчати послання з нещодавньої генеральної конференції, вибрані президентством чи провідником групи, або іноді єпископом чи президентом колу
Четверта неділя	Обговорювати особливу тему, вибрану Першим Президентством і Кворумом Дванадцятьох Апостолів
П'ята неділя	Розглядати тему, вибрану єпископатом

План для наших зборів

На кожних зборах Мелхиседекового священства й Товариства допомоги ми слідуємо плану, аби виконувати Божу роботу.

1. *Ділитися досвідом*, який отримали, слідуючи натхненню та запрошенням, отриманим на попередніх зборах священства й Товариства допомоги (які проводяться президентством або провідником групи).
2. *Радитися разом* (перша неділя, яка проводиться президентством або провідником групи) або *вчитися разом* (друга, третя та четверта неділі, які проводяться покликаним вчителем).
3. *Планувати, як діяти* групою разом чи кожному окремо (проводиться президентством або провідником групи).

ЗБОРИ-НАРАДА У ПЕРШУ НЕДІЛЮ

У першу неділю кожного місяця на зборах кворуму, групи та Товариства допомоги *вчитель не буде проводити урок.* Натомість президентства чи провідники групи будуть проводити збори-нараду. Кожен кворум, група чи Товариство допомоги будуть радитися разом про місцеві обов'язки, можливості та потреби; дізнаватися про досвід та думки одне одного; планувати, як діяти відповідно до натхнення, отриманого від Духа.

Перед зборами-нарадою

- Провідники визначають місцеві обов'язки, можливості та потреби й з молитвою вибирають тему для обговорення.
- Кожен шукає проводу Духа.
- Кожен готується, щоб поділитися думками та досвідом.

Під час зборів-наради

- Провідники запрошують членів Церкви поділитися досвідом, коли вони діяли за натхненням, отриманим на попередніх зборах-нараді.
- Всі разом радяться, розглядаючи тему, слухають одне одного та шукають проводу Духа.
- Провідники роблять підсумки з ключових рішень та запрошують діяти.

Після зборів-наради

- Всі діють відповідно до натхнення та запрошень, як разом, так і кожний окремо.
- Кожен готується ділитися своїм досвідом на майбутніх зборах.

"**ОДКРОВЕННЯ** Є СКРІЗЬ ПОМІЖ НАС"[1].

Старійшина Ніл Л. Андерсен

"МИ—**ЙОГО РУКИ**"[2].

Президент Дітер Ф. Ухтдорф

МОЛИТВА, ПІКТОГРАМА ВІД GETTY IMAGES

ПОСИЛАННЯ

1. Ніл Л. Андерсен, взято з Адам С. Олсон, "У навчанні, присвяченому Довіднику, наголошується на роботі спасіння", *Ensign* або *Ліягона,* квіт. 2011, с. 76.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, "Ви—Мої руки", *Ensign* або *Ліягона,* трав. 2010, с. 68.

Принципи спільної наради

Не всі збори-наради проходять однаково. Дозвольте Господу навчати вас. Ось кілька принципів, з яких можна почати:

1. Мета зборів-нарад—це разом радитися про місцеві обов'язки, можливості та потреби; дізнаватися про досвід і думки одне одного та планувати, як діяти відповідно до натхнення, отриманого від Духа.
2. Збори-нарада повинні вести до дій—планів окремих осіб та груп, натхненних Духом, щоб діяти поза межами зборів, аби виконати роботу Господа (див. УЗ 43:8–9).
3. На зборах-нараді для проведення й підтримки обговорення повинні використовуватися Писання, слова пророків та апостолів останніх днів, інших генеральних авторитетів і представників вищого керівництва Церкви. Таким чином слова натхненних провідників Церкви можуть допомагати кворумам, групам та Товариствам допомоги розглянути важливі потреби.
4. Під час обговорення не можна торкатися конфіденційних та делікатних тем про окремих членів Церкви та сім'ї.
5. Хоча збори-нарада проводяться членом президентства або членом провідництва групи, він або вона не домінують у обговоренні. Провідник оголошує тему для обговорення та запрошує кожного поділитися думками та досвідом за проводом Духа.
6. Крім того, ніхто не повинен відчувати тиск, щоб брати участь у обговоренні, всі повинні відчувати себе у безпеці, щоб коментувати та ділитися ідеями без страху бути осудженими.
7. Сидячи у колі, якщо можливо, ми відчуватимемо дух, який допоможе ділитися думками та вести відкрите обговорення.

Можливі теми для зборів-нарад у першу неділю

Ідеї для тем обговорення на зборах-нараді можуть походити від ради приходу, зборів президентства, плану території, натхнення провідників щодо служіння членам Церкви та за підказками Святого Духа. Наступні теми—це лише поради. Провідники можуть знати про потреби інших людей і відчувати натхнення, щоб їх задовольнити.

- Як ми можемо краще розставити пріоритети у всіх наших обов'язках?
- Як ми можемо наближатися до Бога та отримувати більше проводу від Духа у нашому житті та вдома?
- Як ми будемо ділитися євангелією з нашими друзями та сусідами? (див. Алма 17).
- Як ми можемо захистити себе та наші сім'ї від непристойних ЗМІ та порнографії? (див. УЗ 42:22–23).
- Що ми будемо робити, аби допомогти вихователю зміцнити наших дітей й молодь нашого приходу?
- Як ми зміцнюємо єдність у нашому кворумі, групі або Товаристві допомоги? (див. Мосія 18:19–22).
- Як ми можемо більше долучатися до сімейно-історичної роботи та храмового поклоніння?
- Як ми застосовуємо Господню допомогу, коли шукаємо відповіді на наші запитання та поглиблюємо знання євангелії?
- Як батьки можуть бути кращими провідниками вдома?
- Як ми можемо зміцнити наші свідчення про Господа та Його євангелію і допомогти нашим сім'ям бути самозабезпеченими духовно?
- Що означає служити? Як ми служимо тим, хто поряд з нами? (див. 1 Петра 4:11).

Якщо це можливо, провідники можуть повідомити членів Церкви про тему заздалегідь, щоб вони могли прийти підготовленими до обговорення.

ЗБОРИ У ДРУГУ ТА ТРЕТЮ НЕДІЛІ

У другу та третю неділі кожного місяця кворуми Мелхиседекового священства й Товариства допомоги вивчають вчення сучасних пророків, апостолів та інших Церковних провідників з нещодавньої генеральної конференції. **Кожне послання з нещодавньої конференції може бути обговорене.**

У більшості випадків президентство кворуму, провідники групи або президентство Товариства допомоги будуть вибирати послання з конференції для навчання, спираючись на потреби членів Церкви, хоча єпископ або президент колу можуть дати свої рекомендації. Провідники можуть вибирати послання, яке торкається теми, що обговорювалася у першу неділю на зборах-нараді, або вони можуть вибрати інше послання, спираючись на натхнення від Духа. Провідники та вчителі повинні знайти способи заохочувати членів Церкви читати вибрані послання заздалегідь та приходити підготовленими ділитися своїми думками. Запропоновані нижче навчальні вправи, які ґрунтуються на принципах посібника *Навчати, як навчав Спаситель,* допоможуть задіяти членів Церкви у вивченні послань з генеральної конференції.

Шерон Юбенк, *"Засвітіть своє світло"*

Запросіть членів вашого кворуму чи Товариства допомоги обміркувати, як праведна та вірна жінка у доброму сенсі вплинула на їхнє життя? Запросіть кількох присутніх поділитися тим, як ця жінка відповідає характеристикам праведних жінок, згаданих у посланні сестри Юбенк. Чого ми навчаємося з виступу сестри Юбенк про те, як ми можемо стати "*значущою силою* для чисельного і духовного зростання Церкви в останні дні"?

Ніл Ф. Мерріотт, *"Жити у Богові та замуровувати пролом"*

Це послання може допомогти членам Церкви, які, можливо, відчувають себе відокремленими від Небесного Батька або від тих, хто поряд з ними. Що може допомогти тим, кого ви навчаєте, зрозуміти, що таке пролом? Можливо, ви можете принести зображення різних видів проломів. Яке визначення пролому дає сестра Мерріотт? Що може спричинити проломи у наших стосунках з Богом та іншими? Попросіть присутніх знайти у посланні сестри Мерріотт поради про те, що ми можемо робити, аби замурувати проломи у нашому житті. Дайте членам класу час записати те, що підказує їм Дух, як наблизитися до Бога та інших.

Джой Д. Джоунс, *"Безмежна цінність"*

Які благословення приходять у наше життя, коли ми розуміємо нашу божественну сутність? Аби відповісти на це запитання, члени вашого кворуму чи Товариства допомоги можуть разом переглянути у виступі сестри Джоунс історії про Маріаму, Рену та Таіану. Яку пораду дає сестра Джоунс, щоб допомогти нам "пам'ятати та приймати нашу божественну сутність"? Попросіть присутніх знайти та обговорити уривок з Писань або цитату у виступі сестри Джоунс, які допомагають їм розуміти їхню справжню цінність для Бога. Запросіть їх поділитися одним із цих уривків або цитат з тим, кому потрібне нагадування про його або її божественну цінність.

Дітер Ф. Ухтдорф, *"Три сестри"*

Один із способів переглянути послання президента Ухтдорфа—це поділити кворум чи Товариство допомоги на маленькі групи. Ви можете дати кожній групі прочитати про одну із сестер у виступі президента Дітера Ф. Ухтдорфа. Кожна група може написати листа тій сестрі, підсумовуючи пораду президента, та поділитися тим, що вони написали, з іншими групами. Що ми можемо робити, щоб бути більше схожими на третю сестру? Як ми можемо зробити наш кворум або Товариство допомоги "безпечною домівкою" для тих, хто страждає?

Дітер Ф. Ухтдорф, *"Бажання повернутися додому"*

Як ви можете допомогти тим, кого навчаєте, розпізнати те, як Бог, використовуючи їх, благословляє інших? Ви можете запросити їх переглянути розділ у виступі президента Ухтдорфа під назвою "Бог використає вас" та знайти обіцяння, дані тим, хто, незважаючи на свої слабкості, прагне служити у Божому царстві. Читаючи цей виступ, члени Церкви також можуть згадати про свій досвід, яким вони можуть поділитися,

коли Бог за допомогою них благословляв інших—чи коли Він за допомогою інших благословляв їх. Відведіть час, щоб присутні могли обміркувати, що це обговорення надихає їх робити.

Бонні Л. Оскарсон, *"Потреби навколо нас"*

Один зі способів почати обговорення послання сестри Оскарсон—це роздати кожному папір, на якому зверху буде написано: "Кому я потрібен на сьогодні?" Члени вашого Товариства допомоги або кворуму можуть обміркувати декілька хвилин та скласти перелік відповідей на це запитання. Потім вони можуть опрацювати виступ сестри Оскарсон, щоб знайти ідеї, як можна служити людям з їхнього переліку,—або додати за натхненням імена. Можливо, дехто з них може розказати, що вони дізналися.

Даллін Х. Оукс, *"План і Проголошення"*

Що члени вашого кворуму, групи або Товариства допомоги будуть робити, аби діяти згідно із запрошенням старійшини Оукса "навчати та жити відповідно до" Проголошення про сім'ю вдома, у громаді та у церкві? Попросіть їх поділитися своїми ідеями одне з одним. Можливо, також буде корисним пошукати у виступі певні доктринальні цитати з Проголошення про сім'ю. Як ці висловлювання допомагають нам реагувати "на сьогоденні виклики, що стоять перед сім'єю"? У четвертому розділі виступу старійшини Оукса знаходяться декілька прикладів таких цитат.

Д. Тодд Крістофферсон, *"Хліб живий, що з неба зійшов"*

Ось декілька запитань, які члени Товариства допомоги та кворуму можуть обміркувати, коли вони переглядають послання старійшини Крістофферсона: Що таке святість? Як ми прагнемо святості? Як прийняття причастя допомагає нам у наших зусиллях? Присутні можуть поділитися словами з виступу старійшини Крістофферсона, які допомагають відповісти на ці запитання. Яким чином ми як "святі" допомагаємо одне одному у наших зусиллях ставати більш святими?

Джеффрі Р. Холланд, *"Отож, будьте досконалі—зрештою"*

Дехто, кого ви навчаєте, може відчувати, що їхнє життя не відповідає вченням Спасителя. Чого вчить старійшина Холланд, що може заспокоїти та заохотити тих, хто, можливо, так відчуває? Ви можете запросити членів Товариства допомоги чи кворуму знайти щось у цьому посланні, чим вони можуть поділитись з тими, хто страждає від того, що відчуває себе "не достатньо хорошими". Або вони можуть знайти щось у цьому виступі, що надихне їх "більше любити Його і захоплюватися [Христом], та більше бажати бути подібними до Нього".

Гарі Е. Стівенсон, *"Духовне затемнення"*

Чи хтось з членів вашого кворуму або Товариства допомоги бачив сонячне затемнення? Ви можете запросити когось, хто бачив сонячне затемнення пояснити аналогію, якою поділився старійшина Стівенсон про "духовне затемнення". Які перешкоди можуть "затулити велич, яскравість, тепло світла Ісуса Христа і Його євангелії"? Як соціальні медіа можуть відволікати нас від "краси, тепла і небесного світла євангелії"? Як ми вдягаємо "євангельські окуляри", які захищають нас від духовної сліпоти? Чого навчає нас аналогія старійшини Стівенсона стосовно того, аби зберігати євангельську перспективу?

Квентін Л. Кук, *"Щоденне ставлення до вічного"*

Послання старійшини Кука нагадує нам про важливість намагання бути смиренними у різні способи. Для обговорення того, чого він навчає, ви можете поділити клас на дві групи. Запитайте одну групу знайти поради у виступі старійшини Кука, які можуть допомогти нам розвинути смирення, а іншу групу знайти те, як люди проявляють гордість. Запропонуйте кожній групі поділитися з іншою групою тим, що вони знайшли. Члени класу також можуть поділитися тим, як вони можуть виявляти "щоденне смирення" у їхньому житті та обміркувати, як це смирення може допомогти їм приготуватися зустріти Бога.

Рональд А. Разбанд, *"За божественним задумом"*

Аби заохотити обговорення про послання старійшини Разбанда, можете попросити декілька членів класу принести викройки, креслення або рецепти та обговорити, чому вони допомагають. Які приклади чи вчення з виступу старійшини Разбанда надихнули присутніх розпізнати задум Бога в їхньому житті? Можливо, члени класу можуть поділитися досвідом, з якого вони побачили, що Господь спрямовував їхні життя. Що вони робили, аби показати Богу, що вони "цінують" Його спрямування? Чому важливо розпізнати "божественний задум" Бога?

Рассел М. Нельсон, *"Книга Мормона: яким би було ваше життя без неї?"*

Президент Нельсон запрошує членів Церкви обміркувати три запитання: (1) "Яким би було ваше життя *без* Книги Мормона?", (2) "Чого б ви *не знали*?", (3) "Чого б ви *не мали*?" Запросіть членів вашого кворуму, групи або Товариства допомоги обміркувати ці запитання та поділитися тим, як вони відповіли б на них. Що зі знайденого у цьому посланні надихнуло їх цінувати Книгу Мормона більше, ніж "діаманти або рубіни"?

Дейл Г. Ренлунд, *"Священство і спокутна сила Спасителя"*

Як ви можете допомогти членам вашого кворуму або Товариства допомоги зрозуміти, як священство допомагає зробити благословення Спасителевої Спокути доступними для них? Ви можете написати на дошці ці два заголовки: "Чому нам потрібна Спокута Ісуса Христа" і "Як священство "передає" нам благословення Спокути". Потім попросіть членів класу знайти у посланні старійшини Ренлунда фрази, щоб їх можна було написати під кожним заголовком. Як священство та його обряди допомагають досягти цілей Небесного Батька для Його дітей?

Дітер Ф. Ухтдорф, *"Носії небесного світла"*

Попросіть присутніх переглянути послання президента Ухтдорфа та визначити, як присутність або відсутність божественного світла може вплинути на наше життя. Ви можете заохотити членів класу опрацювати певні уривки з Писань, на які посилався президент Ухтдорф, та визначити істини, пов'язані з духовним світлом. Чого навчає нас метафора про затемнення стосовно ролі свободи вибору, коли ми шукаємо духовного світла? Що ми можемо робити, аби ділитися божественним світлом Ісуса Христа з іншими, особливо з нашими сім'ями та з "нашою молоддю, яка шукає світла"?

Генрі Б. Айрінг, *"Господь веде Свою Церкву"*

Запросіть членів вашого кворуму або членів Товариства допомоги поділитися досвідом, коли їм було необхідно розвинути віру, що їхні покликання або покликання інших прийшло від Бога. Як вони виявляли свою віру? Як вони дізналися, що покликання було від Бога? Попросіть членів класу переглянути виступ президента Айрінга та визначити істини, які він дізнався з особистого досвіду і які можуть допомагати нам довіряти та бути терплячими з собою та іншими, кого покликав Господь.

Джин Б. Бінгем, *"Щоб повна була ваша радість"*

Виступ сестри Бінгем може допомогти членам Товариства допомоги або кворуму зрозуміти, як знайти радість, незважаючи на труднощі життя, коли ми приходимо до Христа. Для обговорення її послання ви можете намалювати на дошці шлях, який веде до слова *радість*. Попросіть декількох членів класу написати на цьому шляху поради з виступу сестри Бінгем, які ведуть до істинної радості. Заохотьте присутніх обміркувати, як вони можуть діяти відповідно до поради сестри Бінгем. Попросіть декількох членів класу поділитися своїми думками.

Девід А. Беднар, *"Цінні та великі обітниці"*

Аби допомогти членам вашого Товариства допомоги або кворуму обговорити послання старійшини Беднара, ви можете повісити на дошці картинки, на яких зображено щось про Суботній день, храм та наші домівки. Попросіть членів класу прочитати відповідні розділи у виступі старійшини Беднара та написати на дошці, як Суботній день, храм та наші домівки допомагають нам зосередитися на обітницях, даних нам Богом. Що у нашому житті може відволікти нашу увагу від цих обітниць. Які кроки ми можемо зробити, аби переконатися, що ми їх пам'ятаємо?

Генрі Б. Айрінг, *"Не бійтеся творити добро"*

Послання президента Айрінга може допомогти тим, кого ви навчаєте, знайти мужність і віру творити у світі добро. Ви можете запросити декількох членів вашого класу підсумувати приклади вірних людей, якими ділиться президент Айрінг. Чого навчають нас ці приклади про те, як служити іншим? Яку пораду дають нам ці приклади стосовно того, як ми можемо служити як кворум чи Товариство допомоги?

Ще один спосіб обговорити це послання—це переглянути благословення, які президент Айрінг побачив, коли слідував пораді Президента Томаса С. Монсона вивчати Книгу Мормона. Які благословення ми побачили, коли вивчали Книгу Мормона?

М. Рассел Баллард, *"Перехід триває!"*

Аби розпочати обговорення про послання старійшини Балларда, ви можете запросити когось поділитися досвідом, коли вони їхали кудись, але дізналися, що вони їдуть невірним шляхом. Як приклади, подібні до цих, стосуються нашого особистого "переходу" назад до Небесного Батька? Потім присутні можуть знайти поради та попередження, дані старійшиною Баллардом, які можуть допомогти нам дізнатися, чи ми у нашому житті йдемо у правильному напрямку. Дайте членам класу час обміркувати їхній власний шлях та обговорити способи, якими ми можемо допомогти іншим та підтримати їх на їхньому "переході" назад до Небесного Батька.

Ніл Л. Андерсен, *"Голос Господа"*

Можливо, члени вашого Товариства допомоги або кворуму можуть поділитися досвідом, коли послання з генеральної конференції було особливо значущим для них. Чому ці послання були важливими? Чого вчить старійшина Андерсен про значення виступів генеральної конференції та про зусилля й процес, необхідні для їх підготовки? Як це знання впливає на наполегливість, з якою ми вивчаємо ці слова та дослухаємося до них? Ви можете скласти перелік того, що вас було запрошено зробити на нещодавній конференції. Що ми зробили, аби діяти відповідно до цих запрошень?

ЗБОРИ У ЧЕТВЕРТУ НЕДІЛЮ

У четверту неділю кожного місяця кворуми, групи та Товариства допомоги обговорюють теми, обрані Першим Президентством та Кворумом Дванадцятьох Апостолів. Ці теми будуть оновлюватися під час кожної генеральної конференції. Тема до наступної генеральної конференції називається Суботній день. Провідники та вчителі можуть вибрати з учень та навчальних заходів поради, надані нижче, поєднати деякі з них або створити свої власні відповідно до потреб членів Церкви.

Суботній день—це день, коли ми пам'ятаємо, що Бог зробив для нас.

Впродовж історії Бог асоціював з Суботнім днем певні величні справи. До них належить сотворіння (див. Буття 2:1–3), вихід дітей ізраїльських з Єгипету (див. Повторення Закону 5:15), Воскресіння Спасителя (див. Іван 20:1–19; Дії 20:7). Попросіть членів Церкви переглянути ці уривки з Писань та обговорити, як те, що ми пам'ятаємо ці події, може допомагати нам шанувати Суботній день. Що величного зробив для нас Бог? Як ми можемо пам'ятати про це у Суботній день? Якщо це можливо, запросіть членів Церкви обговорити подібні питання у своїх сім'ях.

Ісус Христос є Господом Суботнього дня.

Суботній день також називається Господнім днем (див. Об'явлення 1:10). Як ви гадаєте, чому Ісус Христос називається Господом Суботнього дня? (див. Матвій 12:8). Перегляньте разом декілька уривків, які можуть сприяти натхненню членів Церкви в їх роздумах про способи, як зосередити свої справи Суботнього дня на Ісусі Христі (наприклад, Геламан 5:12; Етер 12:41; Мороній 10:32 та УЗ 6:36–37). Якими іншими уривками можуть поділитися члени Церкви, що могли б допомогти їм зробити Суботній день більш зосередженим на Христі? Які цілі ми можемо поставити, що допоможуть нам зосереджуватися на Спасителі протягом Суботнього дня?

Ісус Христос є нашим прикладом у вшануванні Суботнього дня.

Під час Свого земного священнослужіння Спаситель при нагоді навчав про Суботній день. Попросіть членів Церкви прочитати наступні історії та зробити перелік того, що Ісус робив у Суботній день та принципи, яким Він вчив: Лука 6:1–11; 13:11–17; Іван 5:1–20; 9:1–16. Про які ще принципи стосовно Суботнього дня ми дізнаємося з наступних уривків? Вихід 20: 8–11; 31:12–18; Ісая 58: 13–14; УЗ 59: 9–19. Запросіть членів Церкви поділитися тим, що вони можуть робити, аби наслідувати приклад Спасителя.

Див. також Рассел М. Нельсон, "Субота є приємністю", *Ensign* або *Ліягона,* трав. 2015, сс. 129–132.

Суботній день—це день поклоніння.

Напишіть на дошці слово *поклоніння* та попросіть тих, хто у класі, написати поруч, пов'язані з ним інші слова. Потім зробіть три колонки зі словами *до, протягом* та *після* у заголовку кожної колонки. Що ми можемо робити перед церковними зборами, протягом них та після них, щоб поклонятися Господу в Його святий день? Для отримання ідей присутні на уроці можуть разом прочитати Мосія 18: 17–29 та Мороній 6. Запросіть членів Церкви обміркувати, як їхнє ставлення та дії у Суботній день допомагають їм поклонятися Господу у цей день (див. Вихід 31: 16–17). Що ми можемо робити, аби допомогти удосконалити досвід поклоніння під час Церковних зборів для наших сімей та членів Церкви?

Прийняття причастя дозволяє нам завжди відчувати Дух.

Напишіть на дошці наступне запитання: Як причастя впливає на ваше життя? Аби відповісти на це запитання, попросіть членів Церкви, працюючи у парах, вибрати та обговорити одну фразу з причасних молитов у Учення і Завіти 20:77, 79 та пораду з Учення і Завіти 59:9. Дайте кожній парі час, аби знайти Писання, які допоможуть їм краще зрозуміти їхні фрази, та обговорити, як би вони відповіли на записані на дошці запитання. Ви також можете попросити членів класу вибрати улюблені причасні гімни та заспівати їх разом.

Див. також Шеріл А. Есплін, "Причастя—оновлення душі", *Ensign* або *Ліягона,* лист. 2014, сс. 12–14.

Суботній день—це день служіння іншим.

Що ми можемо дізнатися про служіння іншим у Суботній день з того, як Спаситель служив оточуючим та благословляв їх? Попросіть членів Церкви переглянути та обговорити Матвій 9: 10–13; Лука 19:1–9; Іван 11:32–46; 13:1–5, 12–17 та 3 Нефій 17:5–10. Нехай члени Церкви обміркують ці Писання, думаючи про те, як вони можуть служити у Суботній день. Наприклад, вони можуть: служити членам родини, зустрічатися з окремими особами та сім'ями, яким вони служать як домашні або візитні вчителі, працювати над сімейною історією, відвідувати хворих або ділитися євангелією. Можливо, члени Церкви можуть провести сімейну нараду, щоб запланувати, як вони можуть служити іншим у Суботній день.

© КЕТЛІН ПЕТЕРСОН. КОПІЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

“Євангельський план, якого має дотримуватися кожна сім’я, аби підготуватися до вічного життя і піднесення, окреслено у виданому Церквою в 1995 році проголошенні “Сім’я: Проголошення світові” …

… Воно стало основою для вчень і діяльності Церкви упродовж останніх 22 років і залишатиметься таким у майбутньому. Візьміть його за основу, навчайте йому, живіть відповідно до нього, і ви матимете благословення, просуваючись вперед до вічного життя.

Сорок років тому Президент Езра Тефт Бенсон навчав, що “кожне покоління має свої випробування і свою можливість відстоювати себе і доводити свою правоту”. Я впевнений, що наше ставлення до Проголошення про сім’ю і його використання—це одне з випробувань цього покоління”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “План і Проголошення”, сс. 29, 30--31.

Танець, художник
Кетлін Петерсон

"Я приношу вам своє урочисте але й радісне свідчення, що Господь Ісус Христос біля штурвалу. Він веде Свою Церкву і Своїх слуг",—сказав президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, під час 187-ї піврічної генеральної конференції Церкви.— Я приношу свідчення, wщо Томас С. Монсон—це єдина людина на землі, яка тримає і застосовує всі ключі святого священства на землі в цей час. І я молюся про благословення на всіх смиренних слуг, які з такою готовністю і так добре служать у відновленій Церкві Ісуса Христа, якою Він керує особисто. Я свідчу, що Джозеф Сміт бачив Бога Батька та Ісуса Христа. Вони розмовляли з ним. Ключі священства були відновлені заради благословення усіх дітей Небесного Батька. Це наша місія і наша довіра—служити на своєму місці у справі Господа".

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN
4 021445 11192 1